

«ΠΟΙΗΜΑΤΑ»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΒΑΦΗΣ

schooltime.gr - ποίηση

Περιεχόμενα

Άρθρα

Τείχη	1
Ένας γέρος	1
Τα άλογα του Αχιλλέως	2
Δέησις (Καβάφης)	3
Η κηδεία του Σαρπηδόνοσ	3
Κεριά	5
Το πρώτο σκαλί	5
Che fece il gran rifiuto	6
Η ψυχές των γερόντων	7
Διακοπή	7
Τα παράθυρα	8
Θερμοπύλες	8
Απιστία	9
Περιμένοντας τους βαρβάρους	10
Φωνές	11
Επιθυμίες	11
Τρώες	12
Ο Βασιλεύς Δημήτριος	13
Η Συνοδεία του Διονύσου	14
Μονοτονία	15
Ούτος Εκείνος	15
Τα βήματα	16
Η πόλις	17
Η Σατραπεία	18
Ιθάκη	19
Μάρτιαι Ειδοί	20
Τελειωμένα	21
Απολείπειν ο θεός Αντώνιον	21
Ιωνικόν	22
Η Δόξα των Πτολεμαίων	22
Τα επικίνδυνα	23
Τυανεύς Γλύπτης	24
Αλεξανδρινοί βασιλείς	25
Φιλέλλην	26

Ηρώδης Αττικός	27
Επέστρεψε	28
Στην εκκλησία	28
Όσο μπορείς	29
Πολύ σπανίως	29
Του μαγαζιού	30
Επήγα	30
Λυσίου γραμματικού τάφος	31
Ευρίωνος τάφος	31
Πολυέλαιος	32
Μακρυά	32
Σοφοί δε Προσιόντων	33
Ο Θεόδοτος	33
Στου καφενείου την είσοδο	34
Ομνύει	35
Μια νύχτα	35
Θάλασσα του πρωιού	36
Ζωγραφισμένα	36
Οροφέρνης	37
Η Μάχη της Μαγνησίας	38
Μανουήλ Κομνηνός	39
Η δυσαρέσκεια του Σελευκίδου	40
Όταν διεγείρονται	41
Εν τη οδώ	41
Ενώπιον του αγάλματος του Ενδυμίωνος	42
Εν πόλει της Οσροηνής	42
Πέρασμα	43
Ένας Θεός των	43
Εν εσπέρα	44
Ηδονή (Καβάφης)	45
Γκρίζα	45
Ιασή Τάφος	46
Εν Τω Μηνί Αθύρ	46
Ιγνατίου τάφος	47
Η προθήκη του καπνοπωλείου	47
Μέρες του 1903	48
Για τον Αμμώνη, που πέθανε 29 ετών, στα 610	48
Έτσι πολύ ατένισα	49

Καισαρίων	49
Θυμήσου, σώμα...	50
Λάνη τάφος	51
Νόησις	52
Η διορία του Νέρωνος	52
Πρέσβεις απ' την Αλεξάνδρεια	53
Αιμιλιανός Μονάη, Αλεξανδρεύς, 628–655 μ.Χ.	54
Αριστόβουλος	54
Εις το επίνειον	56
Απ'τες εννιά	56
Κάτω απ' το σπίτι	57
Το διπλανό τραπέζι	58
Ο ήλιος του απογεύματος	58
Ίμενος	59
Να μείνει	60
Δημητρίου Σωτήρος (162-150 π.Χ.)	61
Του Πλοίου	62
Των Εβραίων (50 μ.Χ.)	63
Είγε ετελεύτα	64
Νέοι της Σιδώνος (400 μ.Χ.)	65
Για Νάρθουν-	66
Ο Δαρείος	66
Άννα Κομνηνή (ποίημα)	67
Βυζαντινός Άρχων, Εξόριστος, Στιχουργών	68
Η Αρχή των	69
Εύνοια του Αλεξάνδρου Βάλα	69
Μελαγχολία του Ιάσονος Κλεάνδρου· ποιητού εν Κομμαγηνή· 595 μ.Χ.	70
Ο Δημάρατος	70
Εκόμισα εις την Τέχνη	71
Από την σχολήν του περιωνύμου φιλοσόφου	72
Τεχνουργός Κρατήρων	73
Υπέρ της Αχαϊκής Συμπολιτείας πολεμήσαντες	73
Προς τον Αντίοχον Επιφανή	74
Σ' ένα βιβλίο παλιό —	74
Εν απογνώσει	75
Επιτύμβιον Αντιόχου, βασιλέως Κομμαγηνής	76
Θέατρον της Σιδώνος (400 μ.Χ.)	77
Ο Ιουλιανός, ορών ολιγορίαν	77

Πριν τους αλλάξει ο Χρόνος	78
Ήλθε για να διαβάσει	78
Το 31 π.Χ. στην Αλεξάνδρεια	79
Ο Ιωάννης Καντακουζηνός υπερισχύει	79
Ο Ιουλιανός εν Νικομηδεία	80
Τέμεθος, Αντιοχεύς· 400 μ.Χ.	81
Από υαλί χρωματιστό	82
Το 25ον έτος του βίου του	83
Εις Ιταλικήν παραλία	84
Στο πληκτικό χωριό	84
Απολλώνιος ο Τυανεύς εν Ρόδω	85
Ο Ιουλιανός και οι Αντιοχείς	85
Η αρρώστια του Κλείτου	86
Εν δήμω της Μικράς Ασίας	87
Ιερεύς του Σεραπίου	88
Μέσα στα καπηλειά	88
Μεγάλη συνοδεία εξ ιερέων και λαϊκών	89
Σοφιστής απερχόμενος εκ Συρίας	90
Άννα Δαλασσηνή	90
Μέρες του 1896	91
Παλαιόθεν Ελληνίς	92
Μέρες του 1901	92
Δύο νέοι, 23 έως 24 ετών	93
Ουκ έγνωσ	94
Ένας νέος, της Τέχνης του Λόγου - στο 24ον έτος του	94
Εν Σπάρτη	95
Εικόν εικοσιτριετούς νέου καμωμένη από φίλον του ομήλικα, ερασιτέχνην	96
Εν μεγάλη Ελληνική αποικία, 200 π.Χ.	97
Εν πορεία προς την Σινώπην	98
Μέρες του 1909, '10, και '11	99
Κίμων Λεάρχου, 22 ετών, σπουδαστής Ελληνικών γραμμάτων (εν Κυρήνη)	100
Ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης	101
Μύρης· Αλεξάνδρεια του 340 μ.Χ.	101
Αλέξανδρος Ιανναίος, και Αλεξάνδρα	103
Ωραία λουλούδια και άσπρα ως ταίριαζαν πολύ	104
Στον ίδιο χώρο	105
Άγε, ω βασιλεύ Λακεδαιμονίων	105
Ο καθρέπτης στην είσοδο	106

Ρωτούσε για την ποιότητα	107
Ας φρόντιζαν	108
Στα 200 π.Χ.	109
Κατά τες συνταγές αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων	110
Μέρες του 1908	111
Εις τα περίχωρα της Αντιοχείας	112

Παραπομπές

Πηγές άρθρων και Συνεισφέροντες	113
---------------------------------	-----

Άδειες Άρθρου

Άδεια	117
-------	-----

Τείχη

Τείχη

Κωνσταντίνος Καβάφης

1896

Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ
μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη.
Και κάθομαι και απελίζομαι τώρα εδώ.
Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νουν μου τρώγει αυτή η τύχη·
διότι πράγματα πολλά έξω να κάμω είχαν.
Α όταν έκτιζαν τα τείχη πώς να μην προσέξω.
Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχον.
Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμο έξω.

Ένας γέρος

Ένας γέρος

Κωνσταντίνος Καβάφης

1897

Στοῦ καφενεῖου τοῦ βοεροῦ τὸ μέσα μέρος
σκυμένος στὸ τραπέζι κάθετ' ἕνας γέρος °
μὲ μίαν ἡφemerίδα ἔμπρός του, χωρίς συντροφιὰ.
Καὶ μὲς στῶν ἄθλιων γηρατειῶν τὴν καταφρόνεια
σκέπτεται πόσο λίγο χάρηκε τὰ χρόνια
ποῦ εἶχε καὶ δύναμι, καὶ λόγο, κ' ἔμορφιά.
Ξέρει πὸν γέρασε πολὺ ° τὸ νοιώθει, τὸ κυττάζει.
Κ' ἐν τούτοις ὁ καιρὸς πὸν ἦταν νέος μοιάζει
σὰν χθές. Τί διάστημα μικρό, τί διάστημα μικρό.
Καὶ συλλογιέται ἡ Φρόνησις πὸς τὸν ἐγέλα °
καὶ πὸς τὴν ἐμπιστεύονταν πάντα - τί τρέλλα! -
τὴν ψεύτρα πὸν ἔλεγε ° "Ἄῤῥιο. Ἔχεις πολὺν καιρό."
Θυμᾶται ὀρμές πὸν βάσταγε ° καὶ πόση
χαρὰ θυσίαζε. Τὴν ἄμυαλή του γνῶσι
κάθ' εὐκαιρία χαμένη τώρα τὴν ἐμπαίζει.
... Μὰ ἀπ' τὸ πολὺ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ θυμᾶται
ὁ γέρος ἐξαλίσθηκε. Κι ἀποκοιμᾶται
στοῦ καφενεῖου ἀκουμπισμένος τὸ τραπέζι.

Τα άλογα του Αχιλλέως

Κωνσταντίνος Καβάφης
Τα άλογα του Αχιλλέως

Τον Πάτροκλο σαν είδαν σκοτωμένο,
που ήταν τόσο ανδρείος, και δυνατός, και νέος,
άρχισαν τ' άλογα να κλαίνε του Αχιλλέως·
η φύσις των η αθάνατη αγανακτούσε
για του θανάτου αυτό το έργον που θωρούσε.
Τίναζαν τα κεφάλια των και τες μακρυές χαίτες κουνούσαν,
την γη χτυπούσαν με τα πόδια, και θρηνούσαν
τον Πάτροκλο που ενοιώθανε άψυχο -αφανισμένο-
μά σάρκα τώρα ποταπή -το πνεύμα του χαμένο-
ανυπεράσπιστο -χωρίς πνοή-
εις το μεγάλο Τίποτε επιστραμένο απ' την ζωή.
Τα δάκρυα είδε ο Ζεύς των αθανάτων
αλόγων και λυπήθη. «Στου Πηλέως τον γάμο»
είπε «δεν έπρεπ' έτσι άσκεπτα να κάμω·
καλύτερα να μην σας δίναμε άλογά μου
δυστυχισμένα! Τι γυρεύατ' εκεί χάμου
στην άθλια ανθρωπότητα πούναι το παίγνιον της μοίρας.
Σεις που ουδέ ο θάνατος φυλάγει, ουδέ το γήρας
πρόσκαιρες συμφορές σας τυραννούν. Στα βάσανά των
σας έμπλεξαν οι άνθρωποι». -Όμως τα δάκρυά των
για του θανάτου την παντοτεινή
την συμφοράν εχύνανε τα δυό τα ζώα τα ευγενή.

Δέησις (Καβάφης)

Δέησις

Κωνσταντίνος Καβάφης

1898

Ἡ θάλασσα στὰ βάθη της πῆρ' ἕναν ναύτη.—
Ἡ μάνα του, ἀνήξερη, πηαίνει κι ἀνάφτει
στήν Παναγία μπροστὰ ἕνα ὑψηλὸ κερὶ
γιὰ νὰ ἐπιστρέψει γρήγορα καὶ νάν' καλοὶ καιροὶ —
καὶ ὄλο πρὸς τὸν ἄνεμο στήνει τ' αὐτί.
Ἄλλὰ ἐνῶ προσεύχεται καὶ δέεται αὐτή,
ἢ εἰκὼν ἀκούει, σοβαρὴ καὶ λυπημένη,
ξεύροντας πῶς δὲν θάλθει πιά ὁ υἱὸς ποῦ περιμένει

Ἡ κηδεῖα του Σαρπηδόνο

Κωνσταντίνος Καβάφης

Ἡ κηδεῖα του Σαρπηδόνο

Βαρυὰν οδύνη ἔχει ὁ Ζεὺς. Τον Σαρπηδόνα
εσκότωσεν ὁ Πάτροκλος· καὶ τώρα ὀρμούν
ὁ Μενoitιάδης κ' οἱ Ἀχαιοὶ τὸ σῶμα
ν' ἀρπάξουνε καὶ νὰ το ἐξευτελίσουν.
Ἀλλὰ ὁ Ζεὺς διόλου δὲν στέργει αὐτά.
Τὸ ἀγαπημένο του παιδί - ποὺ τὸ ἀφίσε
καὶ χάθηκεν· ὁ Νόμος ἦταν ἔτσι -
τουλάχιστον θα το τιμήσει πεθαμένο.
Καὶ στέλνει, ἰδοῦ, τὸν Φοῖβο κάτω στὴν πεδιάδα
ερμηνευμένο πῶς τὸ σῶμα νὰ νοιασθεῖ.
Τοῦ ἥρωος τὸν νεκρὸ μ' εὐλάβεια καὶ με λύπη
σηκώνει ὁ Φοῖβος καὶ τὸν πάει στὸν ποταμό.
Τὸν πλένει ἀπὸ τες σκόνες κι ἀπ' τὰ αἵματα·
κλείει τες φοβερὲς πληγές, μὴ ἀφίνοντας
κανένα ἴχνος νὰ φανεῖ· τῆς ἀμβροσίας
τ' ἀρώματα χύνει ἐπάνω του· καὶ με λαμπρά
Ολύμπια φορέματα τὸν ντύνει.
Τὸ δέρμα του ἀσπρίζει· καὶ με μαργαριταρένιο
χτένι κτενίζει τὰ κατάμαυρα μαλλιά.
Τὰ ωραία μέλη σχηματίζει καὶ πλαγιάζει.
Τώρα σαν νέος μοιάζει βασιλεὺς ἀρματηλάτης -

στα εικοσιπέντε χρόνια του, στα εικοσιέξι -
αναπαυόμενος μετά που εκέρδισε,
μ' άρμα ολόχρυσο και ταχυτάτους ίππους,
σε ξακουστόν αγώνα το βραβείον.
Έτσι σαν που τελείωσεν ο Φοίβος
την εντολή του, κάλεσε τους δυο αδελφούς
τον Έπνο και τον Θάνατο, προστάζοντάς τους
να παν το σώμα στην Λυκία, τον πλούσιο τόπο.
Και κατά εκεί τον πλούσιο τόπο, την Λυκία
τούτοι οδοιπόρησαν οι δυό αδελφοί
Έπνος και Θάνατος, κι όταν πια έφθασαν
στην πόρτα του βασιλικού σπιτιού
παρέδωσαν το δοξασμένο σώμα,
και γύρισαν στες άλλες τους φροντίδες και δουλειές.
Κι ως τόλαβαν αυτού, στο σπίτι, αρχίνησε
με συνοδείες, και τιμές και θρήνους,
και μ' άφθονες σπονδές από ιερούς κρατήρας,
και μ' όλα τα πρεπά η θλιβερή ταφή·
κ' έπειτα έμπειροι απ' την πολιτείαν εργάται,
και φημισμένοι δουλευταί της πέτρας
ήλθανε κ' έκαμαν το μνήμα και την στήλη.

Κεριά

Κεριά

Κωνσταντίνος Καβάφης

1899

Τοῦ μέλλοντος οἱ μέρες στέκοντ' ἔμπροστά μας
 σὰ μιὰ σειρά κεράκια ἀναμμένα —
 χρυσά, ζεστά, καὶ ζωηρὰ κεράκια.
 Οἱ περασμένες μέρες πίσω μένουν,
 μιὰ θλιβερὴ γραμμὴ κεριῶν σβυσμένων °
 τὰ πιὸ κοντὰ βγάζουν καπνὸν ἀκόμη,
 κρύα κεριά, λυωμένα, καὶ κυρτά.
 Δὲν θέλω νὰ τὰ βλέπω ° μὲ λυπεῖ ἢ μορφὴ των,
 καὶ μὲ λυπεῖ τὸ πρῶτο φῶς των νὰ θυμοῦμαι.
 Ἐμπρὸς κυττάζω τ' ἀναμμένα μου κεριά.
 Δὲν θέλω νὰ γυρίσω νὰ μὴ διῶ καὶ φρίξω
 τί γρήγορα ποῦ ἢ σκοτεινὴ γραμμὴ μακραίνει,
 τί γρήγορα ποῦ τὰ σβυστὰ κεριά πληθαίνουν.

Το πρώτο σκαλί

Τὸ Πρῶτο Σκαλί

Κωνσταντίνος Καβάφης

1899

Εἰς τὸν Θεόκριτο παραπονιοῦνταν
 μιὰ μέρα ὁ νέος ποιητὴς Εὐμένης °
 "Τώρα δυὸ χρόνια πέρασαν ποῦ γράφω
 κ' ἕνα εἰδύλλιο ἕκαμα μονάχα.
 Τὸ μόνον ἄρτιόν μου ἔργον εἶναι.
 Ἀλλοίμονον, εἶν' ὑψηλὴ τὸ βλέπω,
 πολὺ ὑψηλὴ τῆς Ποιήσεως ἡ σκάλα °
 κι ἀπ' τὸ σκαλί τὸ πρῶτο ἐδῶ ποῦ εἶμαι
 ποτὲ δὲν θ' ἀνεβῶ ὁ δυστυχισμένος."
 Εἶπ' ὁ Θεόκριτος: "Αὐτὰ τὰ λόγια
 ἀνάρμοστα καὶ βλασφημίες εἶναι.
 Κι ἂν εἶσαι στὸ σκαλί τὸ πρῶτο, πρέπει
 νᾶσαι ὑπερήφανος κ' εὐτυχισμένος.
 Ἐδῶ ποῦ ἔφθασες, λίγο δὲν εἶναι °
 τόσο ποῦ ἕκαμες, μεγάλη δόξα.

Κι αυτό ακόμη τὸ σκαλί τὸ πρώτο
πολὺ ἀπὸ τὸν κοινὸ τὸν κόσμον ἀπέχει.
Εἰς τὸ σκαλί γιὰ νὰ πατήσεις τοῦτο
πρέπει μὲ τὸ δικαίωμά σου νᾶσαι
πολίτης εἰς τῶν ἰδεῶν τὴν πόλι.
Καὶ δύσκολο στὴν πόλι ἐκείνην εἶναι
καὶ σπάνιο νὰ σὲ πολιτογραφήσουν.
Στὴν ἀγορὰ της βρίσκεις Νομοθέτας
ποῦ δὲν γελᾷ κανένας τυχοδιώκτης.
Ἐδῶ ποῦ ἔφθασες, λίγο δὲν εἶναι °
τόσο ποῦ ἔκαμες, μεγάλη δόξα."

Che fece il gran rifiuto

Che fece il gran rifiuto

Κωνσταντῖνος Καβάφης

1901

Σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ἔρχεται μιὰ μέρα
ποῦ πρέπει τὸ μεγάλο Ναὶ ἢ τὸ μεγάλο τὸ Ὅχι
νὰ ποῦνε. Φανερώνεται ἀμέσως ὅποιος τόχει
ἔτοιμο μέσα του τὸ Ναί, καὶ λέγοντας τὸ πέρα
πηγαίνει στὴν τιμὴ καὶ στὴν πεποίθησί του.
Ὁ ἀρνηθεὶς δὲν μετανοιώνει. Ἄν ρωτιοῦνταν πάλι,
ὄχι θὰ ξαναέλεγε. Κι ὅμως τὸν καταβάλλει
ἐκεῖνο τ' ὄχι — τὸ σωστὸ — εἰς ὅλην τὴν ζωὴ του.

Η ψυχές των γερόντων

Ἡ ψυχές τῶν γερόντων

Κωνσταντίνος Καβάφης

1901

Μές στά παληὰ τὰ σώματα τῶν τὰ φθαρμένα
 κάθονται τῶν γερόντων ἡ ψυχές.
 Τί θλιβερές ποῦ εἶναι ἡ πτωχές
 καὶ πῶς βαρυσθύνονται τὴν ζωὴ τὴν ἄθλια ποῦ τραβοῦνε.
 Πῶς τρέμουν μὴν τὴν χάσουνε καὶ πῶς τὴν ἀγαποῦνε
 ἡ σαστισμένες κι ἀντιφατικές
 ψυχές, ποῦ κάθονται -κωμικοτραγικές-
 μές στά παληὰ τῶν τὰ πετσαῖα τ' ἀφανισμένα.

Διακοπή

Διακοπή

Κωνσταντίνος Καβάφης

1901

Τὸ ἔργον τῶν θεῶν διακόπτομεν ἐμεῖς,
 τὰ βιαστικὰ κι ἄπειρα ὄντα τῆς στιγμῆς.
 Στῆς Ἐλευσῖνος καὶ στῆς Φθίας τὰ παλάτια
 ἡ Δήμητρα κ' ἡ Θέτις ἀρχινοῦν ἔργα καλὰ
 μές σὲ μεγάλες φλόγες καὶ βαθὺν καπνόν. Ἀλλὰ
 πάντοτε ὀρμᾶ ἡ Μετάνειρα ἀπὸ τὰ δωμάτια
 τοῦ βασιλέως, ξέπλεγη καὶ τρομαγμένη,
 καὶ πάντοτε ὁ Πηλεὺς φοβᾶται κ' ἐπεμβαίνει.

Τα παράθυρα

Τὰ παράθυρα

Κωνσταντίνος Καβάφης

1903

Σ' αὐτὲς τὲς σκοτεινὲς κάμαρες, ποῦ περνῶ
μέρες βαρυνές, ἐπάνω κάτω τριγυρνῶ
γιὰ νᾶβρω τὰ παράθυρα. - Ὅταν ἀνοίξει
ἓνα παράθυρο θᾶναι παρηγορία. -
Μὰ τὰ παράθυρα δὲν βρίσκονται, ἢ δὲν μπορῶ
νὰ τᾶβρω. Καὶ καλλίτερα ἴσως νὰ μὴν τὰ βρῶ.
Ἴσως τὸ φῶς θᾶναι μιὰ νέα τυραννία.
Ποιὸς ξέρει τί καινούργια πράγματα θὰ δείξει.

Θερμοπύλες

Κωνσταντίνος Καβάφης

Θερμοπύλες

Τιμὴ σ' ἐκεῖνους ὅπου στην ζωὴ των
ὀρισαν καὶ φυλάγουν Θερμοπύλες.
Ποτέ ἀπὸ το χρέος μὴ κινούντες·
δίκαιοι κι ἴσοι σ' ὅλες των τες πράξεις,
ἀλλὰ με λύπη κιόλας κ' ευσπλαχνία·
γενναῖοι οσάκις εἶναι πλούσιοι, κι ὅταν
εἶναι πτωχοί, πάλ' εἰς μικρόν γενναῖοι,
πάλι συντρέχοντες ὅσο μποροῦνε·
πάντοτε τὴν ἀλήθεια ομιλούντες,
πλην χωρὶς μίσος γιὰ τους ψευδομένους.
Καὶ περισσότερη τιμὴ τους πρέπει
ὅταν προβλέπουν (καὶ πολλοὶ προβλέπουν)
πὼς ὁ Εφιάλτης θα φανεῖ στο τέλος,
κ' οἱ Μήδοι ἐπὶ τέλους θα διαβούνε.

Απιστία

Άπιστία

Κωνσταντίνος Καβάφης

1904

Πολλά ἄρα Ὅμηρου ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τοῦτο
οὐκ ἐπαινεσόμεθα... οὐδὲ Αἰσχύλου, ὅταν φῆ ἢ
Θέτις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ἄδοντα
«ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐὰς εὐπαιδίας,
νόσων τ' ἀπειρούς καὶ μακροαῖωνας βίους.
Ξύμπαντα τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμᾶς τύχας
παιῶν' ἐπευφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ.
Καγὼ τὸ Φοῖβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
ἤλπίζον εἶναι, μαντικὴ βρῦον τέχνη:
Ὁ δ', αὐτὸς ὕμνων,...
... αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανῶν
τὸν παῖδα τὸν ἐμόν».

Πλάτων, Πολιτείας, Β'

Σὰν πάντρευαν τὴν Θέτιδα μὲ τὸν Πηλέα
σηκώθηκε ὁ Ἀπόλλων στὸ λαμπρὸ τραπέζι
τοῦ γάμου, καὶ μακάρισε τοὺς νεονύμφους
γιὰ τὸν βλαστὸ ποῦ θάβγαινε ἀπ' τὴν ἔνωσι των.
Εἶπε ὁ Ποτὲ αὐτὸν ἀρρώστια δὲν θαγγίξει
καὶ θάχει μακρυνὴ ζωὴ. -Αὐτὰ σὰν εἶπε, ἡ Θέτις
χάρηκε πολὺ, γιατί τὰ λόγια
τοῦ Ἀπόλλωνος ποῦ γνώριζε ἀπὸ προφητεῖες
τὴν φάνηκαν ἐγγύησις γιὰ τὸ παιδί της.
Κι ὅταν μεγάλωνεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ἦταν
τῆς Θεσσαλίας ἔπαινος ἡ ἐμορφιά του,
ἡ Θέτις τοῦ θεοῦ τὰ λόγια ἐνθυμοῦνταν.
Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἦλθαν γέροι μὲ εἰδήσεις,
κ' εἶπαν τὸν σκοτωμὸ τοῦ Ἀχιλλέως σὴν Τροία.
Κ' ἡ Θέτις ξέσχιζε τὰ πορφυρά της ροῦχα,
κ' ἔβγαζεν ἀπὸ πάνω της καὶ ξεπετοῦσε
στὸ χῶμα τὰ βραχιόλια καὶ τὰ δαχτυλίδια.
Καὶ μὲς στὸν ὄδυμὸ της τὰ παληὰ θυμήθη ὁ
καὶ ρώτησε τί ἔκαμνε ὁ σοφὸς Ἀπόλλων,
ποῦ γύριζεν ὁ ποιητὴς ποῦ στὰ τραπέζια
ἔξοχα ὀμιλεῖ, ποῦ γύριζε ὁ προφήτης

ὅταν τὸν υἱὸ τῆς σκότωναν στὰ πρῶτα νειάτα.
Κ' οἱ γέροι τὴν ἀπήντησαν πῶς ὁ Ἀπόλλων
αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκατέβηκε στὴν Τροία,
καὶ μὲ τοὺς Τρώας σκότωσε τὸν Ἀχιλλέα.

Περιμένοντας τους βαρβάρους

Κωνσταντῖνος Καβάφης
Περιμένοντας τους βαρβάρους

-Τι περιμένουμε στην αγορά συναθροισμένοι;
Εἶναι οἱ βάρβαροι να φθάσουν σήμερα.
-Γιατί μέσα στην Σύγκλητο μιά τέτοια απραξία;
Τι κάθοντ' οἱ Συγκλητικοί και δεν νομοθετοῦνε;
-Γιατί οἱ βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Τι νόμους πια θα κάμουν οἱ Συγκλητικοί;
Οἱ βάρβαροι σαν ἔλθουν θα νομοθετήσουν.
-Γιατί ο αυτοκράτωρ μας τόσο πρωὶ σηκώθη,
καὶ κάθεται στῆς πόλεως τὴν πιο μεγάλη πύλη
στον θρόνο επάνω, ἐπίσημος, φορώντας τὴν κορώνα;
-Γιατί οἱ βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Κι ο αυτοκράτωρ περιμένει να δεχθεῖ
τον ἀρχηγό τους. Μάλιστα ετοίμασε
για να τον δώσει μια περγαμινή. Εκεί
τον ἔγραψε τίτλους πολλούς κι ονόματα.
-Γιατί οἱ δύο μας ὑπατοὶ κ' οἱ πραιότερες εβγήκαν
σήμερα με τες κόκκινες, τες κεντημένες τόγες·
γιατί βραχιόλια φόρεσαν με τόσους ἀμεθύστους,
καὶ δαχτυλίδια με λαμπρά γυαλιστερά σμαράγδια·
γιατί να πιάσουν σήμερα πολύτιμα μπιστούνια
μ' ἀσήμια καὶ μαλάματα ἔκτακτα σκαλισμένα;
Γιατί οἱ βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
καὶ τέτοια πράγματα θαμπόνουν τους βαρβάρους.
-Γιατί κ' οἱ ἀξιοὶ ρήτορες δεν ἔρχονται σαν πάντα
να βγάλουνε τους λόγους τους, να πούνε τα δικά τους;
Γιατί οἱ βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
κι αυτοὶ βαριούντ' ευφράδειες καὶ δημηγορίες.
-Γιατί ν' ἀρχίσει μονομιὰς αὐτὴ ἡ ἀνησυχία
κ' ἡ σύγχυσις. (Τα πρόσωπα τι σοβαρά που ἔγιναν).
Γιατί ἀδειάζουν γρήγορα οἱ δρόμοι κ' οἱ πλατέες,
κι ὅλοι γυρνούν στα σπίτια τους πολὺ συλλογισμένοι;

Γιατί ενύχτωσε κ' οι βάρβαροι δεν ήλθαν.
 Και μερικοί έφθασαν απ' τα σύνορα,
 και είπανε πως βάρβαροι πια δεν υπάρχουν.
 Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους.
 Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μιά κάποια λύσις.

Φωνές

Φωνές

Κωνσταντίνος Καβάφης

1904

Ίδανικές φωνές κι αγαπημένες
 εκείνων που πέθαναν, ή εκείνων που είναι
 για μās χαμένοι σαν τους πεθαμένους.
 Κάποτε μές στα όνειρά μας όμιλοῦνε °
 κάποτε μές στην σκέψη τές άκούει τó μυαλό.
 Και με τόν ήχο των για μιά στιγμή έπιστρέφουν
 ήχοι από την πρώτη ποίηση τής ζωής μας -
 σα μουσική, την νύχτα, μακρυνή, που σβύνει.

Επιθυμίες

Έπιθυμίες

Κωνσταντίνος Καβάφης

1904

Σαν σώματα ώραϊα νεκρῶν που δεν έγέρασαν
 και τ'άκλεισαν, με δάκρυα, σε μαυσωλεϊο λαμπρό,
 με ρόδα στο κεφάλι και στα πόδια γιασεμιά —
 εἶς' ή έπιθυμίες μοιάζουν που έγέρασαν
 χωρίς να έκπληρωθοῦν ° χωρίς ν' άξιωθει καμιά
 τής ήδονής μιά νύχτα, ή ένα πρωι της φεγγερό.

Τρώες

Κωνσταντίνος Καβάφης

Τρώες

Είν' η προσπάθειές μας, των συφοριασμένων·
είν' η προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Κομμάτι κατορθώνουμε· κομμάτι
παίρνουμ' επάνω μας· κι αρχίζουμε
νάχουμε θάρρος και καλές ελπίδες.
Μα πάντα κάτι βγαίνει και μας σταματά.
Ο Αχιλλεύς στην τάφρον εμπροστά μας
βγαίνει και με φωνές μεγάλες μας τρομάζει.--
Είν' η προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Θαρρούμε πως με απόφασι και τόλμη
θ' αλλάξουμε της τύχης την καταφορά,
κ' έξω στεκόμεθα ν' αγωνισθούμε.
Αλλ' όταν η μεγάλη κρίσις έλθει,
η τόλμη κ' η απόφασίς μας χάνονται·
ταράττεται η ψυχή μας, παραλύει·
κι ολόγυρα απ' τα τείχη τρέχουμε
ζητώντας να γλυτώσουμε με την φυγή.
Όμως η πτώσις μας είναι βεβαία. Επάνω,
στα τείχη, άρχισεν ήδη ο θρήνος.
Των ημερών μας αναμνήσεις κλαιν κ' αισθήματα.
Πικρά για μας ο Πρίαμος κ' η Εκάβη κλαίνε.

Ο Βασιλεύς Δημήτριος

Ὁ Βασιλεύς Δημήτριος

Κωνσταντίνος Καβάφης

1906

*Ὡσπερ οὐ βασιλεύς, ἀλλ' ὑποκριτής,
μεταμφιέννεται χλαμύδα φαιάν ἀντί
τῆς τραγικῆς ἐκείνης, καὶ διαλαθῶν
ὑπεχώρησεν.*

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, ΒΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Σὰν τὸν παραίτησαν οἱ Μακεδόνες
κι ἀπέδειξαν πὼς προτιμοῦν τὸν Πύρρο
ὁ βασιλεύς Δημήτριος (μεγάλην
εἶχε ψυχὴ) καθόλου - ἔτσι εἶπαν -
δὲν φέρθηκε σὰν βασιλεύς. Ἐπῆγε
κ' ἔβγαλε τὰ χρυσὰ φορέματά του,
καὶ τὰ ποδήματά του πέταξε
τὰ ὀλοπόρφυρα. Μὲ ρούχ' ἀπλὰ
ντύθηκε γρήγορα καὶ ξέφυγε.
Κάμνοντας ὅμοια σὰν ἠθοποιὸς
ποῦ ὅταν ἡ παράστασις τελειώσει,
ἀλλάζει φορεσιὰ κι ἀπέρχεται.

Η Συνοδεία του Διονύσου

Ἡ Συνοδεία τοῦ Διονύσου

Κωνσταντῖνος Καβάφης

1907

Ὁ Δάμων ὁ τεχνίτης (ἄλλον πιὸ ἱκανὸ
 στὴν Πελοπόννησο δὲν ἔχει) εἰς παριανὸ
 μάρμαρο ἐπεξεργάζεται τὴν συνοδεία
 τοῦ Διονύσου. Ὁ θεὸς μὲ θεσπεσία
 δόξαν ἐμπρός, μὲ δύναμι στοὺς βάδισμά του.
 Ὁ Ἄκρατος πίσω. Στὸ πλάγι τοῦ Ἄκράτου
 ἡ Μέθη χύνει στοὺς Σατύρους τὸ κρασί
 ἀπὸ ἀμφορέα ποῦ τὸν στέφουνε κισσοί.
 Κοντὰ τῶν Ὁδύοινοσ ὁ μαλθακός,
 τὰ μάτια του μισοκλειστά, ὑπνωτικός.
 Καὶ παρακάτω ἔρχοντ' οἱ τραγουδισταὶ
 Μόλπος κ' Ἡδυμελής, κι ὁ Κῶμος ποῦ ποτὲ
 νὰ σβύσει δὲν ἀφίνει τῆς πορείας τὴν σεπτὴ
 λαμπάδα ποῦ βαστᾷ· καί, σεμνοτάτη, ἡ Τελετή.-
 Αὐτὰ ὁ Δάμων κάμνει. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ
 ὁ λογισμὸς του κάθε τόσο μελετᾷ
 τὴν ἀμοιβή του ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν
 τὸν βασιλέα, τρία τάλαντα, πολὺ ποσόν.
 Μὲ τ' ἄλλα του τὰ χρήματα κι αὐτὰ μαζὺ
 σὰν μποῦν, ὡς εὔπορος σπουδαία πιά θὰ ζεῖ,
 καὶ θὰ μπορεῖ νὰ πολιτεύεται - χαρά! -
 κι αὐτὸς μὲς στὴν βουλή, κι αὐτὸς στὴν ἀγορά.

Μονοτονία

Μονοτονία

Κωνσταντίνος Καβάφης

1908

Τὴν μιὰ μονότονην ἡμέραν ἄλλη
 μονότονη, ἀπαράλλακτη ἀκολουθεῖ. Θὰ γίνουν
 τὰ ἴδια πράγματα, θὰ ξαναγίνουν πάλι -
 οἱ ὅμοιες στιγμές μᾶς βρίσκουνε καὶ μᾶς ἀφίνουν.
 Μῆνας περνᾷ καὶ φέρνει ἄλλον μῆνα.
 Αὐτὰ ποῦ ἔρχονται κανεῖς εὐκόλα τὰ εἰκάζει·
 εἶναι τὰ χθεσινὰ τὰ βαρετὰ ἐκεῖνα.
 Καὶ καταντᾷ τὸ αὔριο πιά σὰν αὔριο νὰ μὴ μοιάζει.

Οὔτος Ἐκεῖνος

Οὔτος Ἐκεῖνος

Κωνσταντίνος Καβάφης

1909

Ἄγνωστος - ξένος μὲς στὴν Ἀντιόχεια - Ἐδεσσηνός
 γράφει πολλά. Καὶ τέλος πάντων, νά, ὁ λίνος
 ὁ τελευταῖος ἔγινε. Μὲ αὐτὸν ὀγδόντα τρία
 ποιήματα ἐν ὄλῳ. Πλὴν τὸν ποιητὴ
 κούρασε τόσο γράψιμο, τόση στιχοποιία,
 καὶ τόση ἔντασις σ' ἑλληνικὴ φρασιολογία,
 καὶ τώρα τὸν βαραίνει πιά τὸ κάθε τί.-
 Μιὰ σκέψις ὅμως παρευθὺς ἀπὸ τὴν ἀθυμία
 τὸν βγάζει - τὸ ἐξαίσιον Οὔτος Ἐκεῖνος,
 ποῦ ἄλλοτε στὸν ὕπνο του ἄκουσε ὁ Λουκιανός.

Τα βήματα

Τὰ βήματα

Κωνσταντίνος Καβάφης

1909

Σ' ἐβένινο κρεββάτι στολισμένο
μὲ κοραλλένιους ἀετούς, βαθυὰ κοιμᾶται
ὁ Νέρων -- ἀσυνείδητος, ἥσυχος, κ' εὐτυχής °
ἀκμαῖος μὲς στήν εὐρωστία τῆς σαρκός,
καὶ στῆς νεότητος τ' ὠραῖο σφρῖγος.
Ἄλλὰ στήν αἴθουσα τὴν ἀλαβάστρινη ποῦ κλείνει
τῶν Ἀηνοβάρβων τὸ ἀρχαῖο λαράριο
τί ἀνήσυχοι ποῦ εἶν' οἱ Λάρητές του.
Τρέμουν οἱ σπιτικοὶ μικροὶ θεοί,
καὶ προσπαθοῦν τ' ἀσήμαντα τῶν σώματα νὰ κρύψουν.
Γιατί ἄκουσαν μιὰ ἀπαίσια βοή,
θανάσιμη βοή τὴν σκάλα ν' ἀνεβαίνει,
βήματα σιδερένια ποῦ τραντάζουν τὰ σκαλιά.
Καὶ λιγοθυμισμένοι τώρα οἱ ἄθλιοι Λάρητες,
μέσα στὸ βάθος τοῦ λαράριου χώνονται,
ὁ ἓνας τὸν ἄλλονα σκουντᾶ καὶ σκουντουφλᾶ,
ὁ ἓνας μικρὸς θεὸς πάνω στὸν ἄλλο πέφτει
γιατί κατάλαβαν τί εἶδος βοή εἶναι τούτη,
τάνοιωσαν πιά τὰ βήματα τῶν Ἐριννύων.

Η πόλις

Ἡ πόλις

Κωνσταντίνος Καβάφης

1910

Εἶπες ° «Θὰ πάγω σ' ἄλλη γῆ, θὰ πάγω σ' ἄλλη θάλασσα.
Μιά πόλις ἄλλη θὰ βρεθεῖ καλλίτερη ἀπ' αὐτή.
Κάθε προσπάθειά μου μιὰ καταδίκη εἶναι γραφτῆ °
κ' εἶν' ἡ καρδιά μου -σὰν νεκρός- θαμμένη.
Ὁ νοῦς μου ὡς πότε μὲς στὸν μαρασμὸν αὐτὸν θὰ μένει.
Ὅπου τὸ μάτι μου γυρίσω, ὅπου κι ἂν δῶ
ἐρείπια μαῦρα τῆς ζωῆς μου βλέπω ἐδῶ,
ποῦ τόσα χρόνια πέρασα καὶ ρήμαξα καὶ χάλασα.»
Καινούργιους τόπους δὲν θὰ βρεῖς, δὲν θάβρεις ἄλλες θάλασσες.
Ἡ πόλις θὰ σὲ ἀκολουθεῖ. Στὸς δρόμους θὰ γυρνᾷς
τοὺς ἴδιους. Καὶ στὲς γειτονιὲς τὲς ἴδιες θὰ γερνᾷς °
καὶ μὲς στὰ ἴδια σπίτια αὐτὰ θ' ἀσπρίζεις.
Πάντα στὴν πόλι αὐτὴ θὰ φθάνεις. Γιὰ τὰ ἄλλου -μὴ ἐλπίζεις-
δὲν ἔχει πλοῖο γιὰ σέ, δὲν ἔχει ὁδό.
Ἔτσι ποῦ τὴ ζωὴ σου ρήμαξες ἐδῶ
στὴν κώχη τούτη τὴν μικρή, σ' ὄλην τὴν γῆ τὴν χάλασες.

Η Σατραπεία

Ἡ Σατραπεία

Κωνσταντίνος Καβάφης

1910

Τί συμφορά, ἐνῶ εἶσαι καμωμένος
γιὰ τὰ ὠραία καὶ μεγάλα ἔργα
ἢ ἄδικη αὐτὴ σου ἢ τύχη πάντα
ἐνθάρρυνσι κ' ἐπιτυχία νὰ σὲ ἀρνεῖται °
νὰ σ' ἐμποδίζουν εὐτελεῖς συνήθειες,
καὶ μικροπρέπειες, κι ἀδιαφορίες.
Καὶ τί φρικτὴ ἡ μέρα ποῦ ἐνδίδεις
(ἡ μέρα ποῦ ἀφέθηκες κ' ἐνδίδεις),
καὶ φεύγεις ὁδοιπόρος γιὰ τὰ Σοῦσα,
καὶ παιάνεις στὸν μονάρχην Ἀρταξέρξη
ποῦ εὐνοϊκὰ σὲ βάζει στὴν αὐλή του,
καὶ σὲ προσφέρει σατραπεῖες, καὶ τέτοια.
Καὶ σὺ τὰ δέχεσαι μὲ ἀπελπισία
αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ δὲν τὰ θέλεις.
Ἄλλα ζητεῖ ἡ ψυχὴ σου, γι' ἄλλα κλαίει °
τὸν ἔπαινο τοῦ Δήμου καὶ τῶν Σοφιστῶν,
τὰ δύσκολα καὶ τ' ἀνεκτίμητα Εὐγε °
τὴν Ἀγορά, τὸ Θέατρο, καὶ τοὺς Στεφάνους.
Αὐτὰ ποῦ θὰ στὰ δώσει ὁ Ἀρταξέρξης,
αὐτὰ ποῦ θὰ τὰ βρεῖς στὴ σατραπεία °
καὶ τί ζωὴ χωρὶς αὐτὰ θὰ κάμεις.

Ιθάκη

Κωνσταντίνος Καβάφης

Σα βγεις στον πηγαϊμό για την Ιθάκη,
να εύχεσαι νάναι μακρύς ο δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.
Τους Λαιστρυγόνας και τους Κύκλωπας,
τον θυμωμένο Ποσειδώνα μη φοβάσαι,
τέτοια στον δρόμο σου ποτέ σου δεν θα βρείς,
αν μέν' η σκέψις σου υψηλή, αν εκλεκτή
συγκίνησις το πνεύμα και το σώμα σου αγγίζει.
Τους Λαιστρυγόνας και τους Κύκλωπας,
τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις,
αν δεν τους κουβανείς μες στην ψυχή σου,
αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου.
Να εύχεσαι νάναι μακρύς ο δρόμος.
Πολλά τα καλοκαιρινά πρωϊά να είναι
που με τι ευχαρίστησι, με τι χαρά
θα μπαίνεις σε λιμένας πρωτοειδωμένους·
να σταματήσεις σ' εμπορεία Φοινικικά,
και τες καλές πραγμάτειες ν' αποκτήσεις,
σεντέφια και κοράλλια, κεχριμπάρια κ' έβενους,
και ηδονικά μυρωδικά κάθε λογής,
όσο μπορείς πιο άφθονα ηδονικά μυρωδικά·
σε πόλεις Αιγυπτιακές πολλές να πας,
να μάθεις και να μάθεις απ' τους σπουδασμένους.
Πάντα στον νου σου νάχεις την Ιθάκη.
Το φθάσιμον εκεί είν' ο προορισμός σου.
Αλλά μη βιάζεις το ταξίδι διόλου.
Καλλίτερα χρόνια πολλά να διαρκέσει·
και γέρος πια ν' αράξεις στο νησί,
πλούσιος με όσα κέρδισες στον δρόμο,
μη προσδοκώντας πλούτη να σε δώσει η Ιθάκη.
Η Ιθάκη σ' έδωσε το ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτήν δεν θάβγαινες στον δρόμο.
Αλλο δεν έχει να σε δώσει πια.
Κι αν πτωχική την βρεις, η Ιθάκη δεν σε γέλασε.
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες η Ιθάκες τι σημαίνουν.

Μάρτιαι Ειδοί

Κωνσταντίνος Καβάφης

Μάρτιαι Ειδοί

Τα μεγαλεία να φοβάσαι, ω ψυχή.
Και τες φιλοδοξίες σου να υπερνικήσεις
αν δεν μπορείς, με δισταγμό και προφυλάξεις
να τες ακολουθείς. Και όσο εμπροστά προβαίνεις,
τόσο εξεταστική, προσεκτική να είσαι.
Κι όταν θα φθάσεις στην ακμή σου, Καίσαρ πια·
έτσι περιωνύμου ανθρώπου σχήμα όταν λάβεις,
τότε κυρίως πρόσεξε σα βγεις στον δρόμον έξω,
εξουσιαστής περίβλεπτος με συνοδεία,
αν τύχει και πλησιάσει από τον όγλο
κανένας Αρτεμίδωρος, που φέρνει γράμμα,
και λέγει βιαστικά «Διάβασε αμέσως τούτα,
είναι μεγάλα πράγματα που σ' ενδιαφέρουν»,
μη λείψεις να σταθείς· μη λείψεις ν' αναβάλεις
κάθε ομιλίαν ή δουλειά· μη λείψεις τους διαφόρους
που χαιρετούν και προσκυνούν να τους παραμερίσεις
(τους βλέπεις πιο αργά)· ας περιμένει ακόμη
κ' η Σύγκλητος αυτή, κ' ευθύς να τα γνωρίσεις
τα σοβαρά γραφόμενα του Αρτεμιδώρου.

Τελειωμένα

Τελειωμένα

Κωνσταντίνος Καβάφης

1911

Μέσα στον φόβο και στες υποψίες,
με ταραγμένο νου και τρομαγμένα μάτια,
λυώνουμε και σχεδιάζουμε το πως να κάμουμε
για ν' αποφύγουμε τον βέβαιο
τον κίνδυνο που έτσι φρικτά μας απειλεί.
Κι όμως λανθάνουμε, δεν είν' αυτός στον δρόμο·
ψεύτικα ήσαν τα μηνύματα
(ή δεν τ' ακούσαμε, ή δεν τα νοιώσαμε καλά).
Άλλη καταστροφή, που δεν την φανταζόμεθαν,
εξαφνική, ραγδαία πέφτει επάνω μας,
και ανέτοιμους -πού πιά καιρός- μας συνεπαίρνει.

Απολείπειν ο θεός Αντώνιον

Απολείπειν ο θεός Αντώνιον

Κωνσταντίνος Καβάφης

<poem> Σαν έξαφνα, ώρα μεσάνυχτ', ακουσθεί αόρατος θίασος να περνά με μουσικές εξαισίες, με φωνές την τύχη σου που ενδίδει πια, τα έργα σου που απέτυχαν, τα σχέδια της ζωής σου που βγήκαν όλα πλάνες, μη ανωφέλετα θρηνήσεις. Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος, αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει. Προ πάντων να μη γελασθείς, μην πεις πως ήταν ένα όνειρο, πως απατήθηκεν η ακοή σου· μάταιες ελπίδες τέτοιες μην καταδεχθείς. Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος, σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκες μια τέτοια πόλι, πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο, κι άκουσε με συγκίνησην, αλλ' όχι με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα, ως τελευταία απόλαυσι τους ήχους, τα εξαισία όργανα του μυστικού θιάσου, κι αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που χάνεις. </poem>

Ιωνικόν

Ιωνικόν

Κωνσταντίνος Καβάφης

1911

Γιατί τα σπάσαμε τ' αγάλματά των,
γιατί τους διώξαμε απ' τους ναούς των,
διόλου δεν πέθαναν γι' αυτό οι θεοί.
Ω γη της Ιωνίας, σένα αγαπούν ακόμη,
σένα η ψυχές των ενθυμούνται ακόμη.
Σαν ξημερώνει επάνω σου πρωί αυγουστιάτικο
την ατμοσφαίρα σου περνά σφρίγος απ' την ζωή των·
και κάποτ' αιθέρια εφηβική μορφή,
αόριστη, με διάβα γρήγορο,
επάνω από τους λόφους σου περνά.

Η Δόξα των Πτολεμαίων

Η Δόξα των Πτολεμαίων

Κωνσταντίνος Καβάφης

1911

Είμαι ο Λαγίδης, βασιλεύς. Ο κάτοχος τελείως
(με την ισχύ μου και τον πλούτο μου) της ηδονής.
Ή Μακεδών, ή βάρβαρος δεν βρίσκεται κανείς
ίσος μου, ή να με πλησιάζει καν. Είναι γελοίος
ο Σελευκίδης με την αγοραία του τρυφή.
Αν όμως σεις άλλα ζητείτε, ιδού κι αυτά σαφή.
Η πόλις η διδάσκαλος, η πανελλήνια κορυφή,
εις κάθε λόγο, εις κάθε τέχνη η πιο σοφή.

Τα επικίνδυνα

Τα επικίνδυνα

Κωνσταντίνος Καβάφης

1911

Είπε ο Μυρτίας (Σύρος σπουδαστής
στην Αλεξάνδρεια· επί βασιλείας
αυγούστου Κώνσταντος και αυγούστου Κωνσταντίου·
εν μέρει εθνικός, κ' εν μέρει χριστιανίζων)·
«Δυναμωμένος με θεωρία και μελέτη,
εγώ τα πάθη μου δεν θα φοβούμαι σα δειλός.
Το σώμα μου στες ηδονές θα δώσω,
στες απολαύσεις τες ονειρεμένες,
στες τολμηρότερες ερωτικές επιθυμίες,
στες λάγνες του αίματός μου ορμές, χωρίς
κανέναν φόβο, γιατί όταν θέλω —
και θάχω θέλησι, δυναμωμένος
ως θάμαι με θεωρία και μελέτη —
στες κρίσιμες στιγμές θα ξαναβρίσκω
το πνεύμα μου, σαν πριν, ασκητικό.»

Τυανεύς Γλύπτης

Τυανεύς Γλύπτης
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1911

Καθώς που θα το ακούσατε, δεν είμ' αρχάριος.
Κάμποση πέτρα από τα χέρια μου περνά.
Και στην πατρίδα μου, τα Τύανα, καλά
με ξέρουνε· κ' εδώ αγάλματα πολλά
με παραγγείλανε συγκλητικοί.
Και να σας δείξω
αμέσως μερικά. Παρατηρείστ' αυτήν την Ρέα·
σεβάσμα, γεμάτη καρτερία, παναρχαία.
Παρατηρείστε τον Πομπήιον. Ο Μάριος,
ο Αιμίλιος Πάυλος, ο Αφρικανός Σκιπίων.
Ομοιώματα, όσο που μπόρεσα, πιστά.
Ο Πάτροκλος (ολίγο θα τον ξαναγίξω).
Πλησίον στου μαρμάρου του κιτρινωπού
εκείνα τα κομμάτια, είν' ο Καισαρίων.
Και τώρα καταγίνομαι από καιρό αρκετό
να κάμω έναν Ποσειδώνα. Μελετώ
κυρίως για τ' άλογά του, πώς να πλάσω αυτά.
Πρέπει ελαφρά έτσι να γίνουν που
τα σώματα, τα πόδια των να δείχνουν φανερά
που δεν πατούν την γη, μόν' τρέχουν στα νερά.
Μα να το έργο μου το πιο αγαπητό
που δούλεψα συγκινημένα και το πιο προσεκτικά·
αυτόν, μια μέρα του καλοκαιριού θερμή
που ο νους μου ανέβαινε στα ιδανικά,
αυτόν εδώ ονειρεύομουν τον νέον Ερμή.

Αλεξανδρινοί βασιλείς

Κωνσταντίνος Καβάφης Αλεξανδρινοί Βασιλείς

Μαζεύθηκαν οι Αλεξανδρινοί
να δουν της Κλεοπάτρας τα παιδιά,
τον Καισαρίωνα, και τα μικρά του αδέρφια,
Αλέξανδρο και Πτολεμαίο, που πρώτη
φορά τα βγάζαν έξω στο Γυμνάσιο,
εκεί να τα κηρύξουν βασιλείς,
μες στη λαμπρή παράταξι των στρατιωτών.
Ο Αλέξανδρος— τον είπαν βασιλέα
της Αρμενίας, της Μηδίας, και των Πάρθων.
Ο Πτολεμαίος— τον είπαν βασιλέα
της Κιλικίας, της Συρίας, και της Φοινίκης.
Ο Καισαρίων στέκονταν πιο εμπροστά,
ντυμένος σε μετάξι τριανταφυλλί,
στο στήθος του ανθοδέσμη από υακίνθους,
η ζώνη του διπλή σειρά σαπφείρων κι αμεθύστων,
δεμένα τα ποδήματά του μ' άσπρες
κορδέλλες κεντημένες με ροδόχροα μαργαριτάρια.
Αυτόν τον είπαν πióτερο από τους μικρούς,
αυτόν τον είπαν Βασιλέα των Βασιλέων.
Οι Αλεξανδρινοί ένοιωθαν βέβαια
που ήσαν λόγια αυτά και θεατρικά.
Αλλά η μέρα ήτανε ζεστή και ποιητική,
ο ουρανός ένα γαλάζιο ανοιχτό,
το Αλεξανδρινό Γυμνάσιον ένα
θριαμβικό κατόρθωμα της τέχνης,
των αυλικών η πολυτέλεια έκτακτη,
ο Καισαρίων όλο χάρις κι εμορφιά
(της Κλεοπάτρας υιός, αίμα των Λαγιδών).
κ' οι Αλεξανδρινοί έτρεχαν πια στην εορτή,
κ' ενθουσιάζονταν, κ' επευφημούσαν
ελληνικά, κ' αιγυπτιακά, και ποιοι εβραίικα,
γοητευμένοι με τ' ωραίο θέαμα—
μ' όλο που βέβαια ήξευραν τι άξιζαν αυτά,
τι κούφια λόγια ήσανε αυτές η βασιλείες.

Φιλέλλην

Φιλέλλην

Κωνσταντίνος Καβάφης

1912

Την χάραξι φρόντισε τεχνικά να γίνει.
Έκφρασις σοβαρή και μεγαλοπρεπής.
Το διάδημα καλλίτερα μάλλον στενό·
εκείνα τα φαρδιά των Πάρθων δεν με αρέσουν.
Η επιγραφή, ως σύνηθες, ελληνικά·
οχ' υπερβολική, όχι πομπώδης-
μην τα παρεξηγήσει ο ανθύπατος
που όλο σκαλίζει και μινά στη Ρώμη-
αλλ' όμως βέβαια τιμητική.
Κάτι πολύ εκλεκτό απ' το άλλο μέρος·
κανένας δισκοβόλος έφηβος ωραίος.
Προ πάντων σε συστείνω να κυττάξεις
(Σιθάσπη, προς θεού, να μη λησμονηθεί)
μετά το Βασιλεύς και το Σωτήρ,
να χαραχθεί με γράμματα κομψά, Φιλέλλην.
Και τώρα μη με αρχίζεις ευφυολογίες,
τα «Πού οι Έλληνες;» και «Πού τα Ελληνικά;
πίσω απ' τον Ζάγρο εδώ, από τα Φράατα πέρα».
Τόσοι και τόσοι βαρβαρότεροί μας άλλοι
αφού το γράφουν, θα το γράψουμε κ' εμείς.
Και τέλος μη ξεχνάς που ενίστε
μας έρχοντ' από την Συρία σοφισταί,
και στιχοπλόκοι, κι άλλοι ματαιόσπουδοι.
Ώστε ανελλήνιστοι δεν είμεθα, θαρρώ.

Ηρώδης Αττικός

Ηρώδης Αττικός

Κωνσταντίνος Καβάφης

1912

Α του Ηρώδη του Αττικού τι δόξα είν' αυτή.
 Ο Αλέξανδρος της Σελευκείας, απ' τους καλούς μας σοφιστάς,
 φθάνοντας στις Αθήνας να ομιλήσει,
 βρίσκει την πόλιν άδεια, επειδή ο Ηρώδης
 ήταν στην εξοχή. Κ' η νεολαία
 όλη τον ακολούθησεν εκεί να τον ακούει.
 Ο σοφιστής Αλέξανδρος λοιπόν
 γράφει προς τον Ηρώδη επιστολή,
 και τον παρακαλεί τους Έλληνας να στείλει.
 Ο δε λεπτός Ηρώδης απαντά ευθύς,
 «Έρχομαι με τους Έλληνας μαζί κ' εγώ.»—
 Πόσα παιδιά στην Αλεξάνδρεια τώρα,
 στην Αντιόχεια, ή στην Βηρυτό
 (οι ρήτορές του οι αυριανοί που ετοιμάζει ο ελληνισμός),
 όταν μαζεύονται στα εκλεκτά τραπέζια
 που τότε η ομιλία είναι για τα ωραία σοφιστικά,
 και τότε για τα ερωτικά των τα εξαισία,
 έξαφν' αφηρημένα σιωπούν.
 Άγγιχτα τα ποτήρια αφίνουνε κοντά των,
 και συλλογίζονται την τύχη του Ηρώδη—
 ποιος άλλος σοφιστής τ' αξιώθηκεν αυτά;—
 κατά πού θέλει και κατά πού κάμνει
 οι Έλληνες (οι Έλληνες!) να τον ακολουθούν,
 μήτε να κρίνουν ή να συζητούν,
 μήτε να εκλέγουν πια, ν' ακολουθούνε μόνο.

Επέστρεφε

Επέστρεφε

Κωνσταντίνος Καβάφης

1912

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με,
αγαπημένη αίσθησις επέστρεφε και παίρνε με --
όταν ξυπνά του σώματος η μνήμη,
κ' επιθυμία παληά ξαναπερνά στο αίμα·
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται,
κ' αισθάνονται τα χέρια σαν ν' αγγίζουν πάλι.
Επέστρεφε συχνά και παίρνε με την νύχτα,
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται....

Στην εκκλησία

Στην εκκλησία

Κωνσταντίνος Καβάφης

1912

Την εκκλησία αγαπώ - τα εξαπτέρυγά της,
τ' ασήμια των σκευών, τα κηροπήγιά της,
τα φώτα, τες εικόνες της, τον άμβωνα της.

..

Εκεί σαν μπω, μες σ' εκκλησία των Γραικών·
με των θυμιαμάτων της τες ευωδίες,
με τες λειτουργικές φωνές και συμφωνίες,
τες μεγαλοπρεπείς των ιερέων παρουσίες
και κάθε των κινήσεως τον σοβαρό ρυθμό-
λαμπρότατοι μες στων αμφίων τον στολισμό-
ο νους μου πιαίνει σε τιμές μεγάλες της φυλής μας,
στον ένδοξό μας Βυζαντινισμό.

Όσο μπορείς

Κωνσταντίνος Καβάφης
Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.
Μην την εξευτελίζεις παιίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινή ανοησία,
ως που να γίνει σα μιά ξένη φορτική.

Πολύ σπανίως

Πολύ σπανίως

Κωνσταντίνος Καβάφης

1913

Είν' ένας γέροντας. Εξηνητλημένος και κυρτός,
σακατεμένος απ' τα χρόνια, κι από καταχρήσεις,
σιγά βαδίζοντας διαβαίνει το σοκάκι.
Κι όμως σα μπει στο σπίτι του να κρύψει
τα χάλια και τα γηρατειά του, μελετά
το μερτικό που έχει ακόμη αυτός στα νειάτα.
Έφηβοι τώρα τους δικούς του στίχους λένε.
Στα μάτια των τα ζωηρά περνούν η οπτασίες του.
Το υγιές, ηδονικό μυαλό των,
η εύγραμμη, σφιχτοδεμένη σάρκα των,
με την δική του έκφανση του ωραίου συγκινούνται.

Του μαγαζιού

Του μαγαζιού

Κωνσταντίνος Καβάφης

1913

Τα ντύλιξε προσεκτικά, με τάξι
σε πράσινο πολύτιμο μετάξι.
Από ρουμπίνια ρόδα, από μαργαριτάρια κρίνοι,
από αμεθύστους μενεξέδες. Ως αυτός τα κρίνει,
τα θέλησε, τα βλέπει ωραία· όχι όπως στην φύσι
τα είδεν ή τα σπούδασε. Μεσ στο ταμείον θα τ' αφίσει,
δείγμα της τολμηρής δουλειάς του και ικανής.
Στο μαγαζί σαν μπει αγοραστής κανείς
βγάξει απ' τες θήκες άλλα και πουλεί — περίφημα στολίδια —
βραχιόλια, αλυσίδες, περιδέραια, και δαχτυλίδια.

Επήγα

Επήγα

Κωνσταντίνος Καβάφης

1913

Δεν εδεσμεύθηκα. Τελείως αφέθηκα κ' επήγα.
Στες απολαύσεις, που μισό πραγματικές,
μισό γυρνάμενες μεσ στο μυαλό μου ήσαν,
επήγα μεσ στην φωτισμένη νύχτα.
Κ' ήπια από δυνατά κρασιά, καθώς
που πίνουν οι ανδρείοι της ηδονής.

Λυσίου γραμματικού τάφος

Λυσίου γραμματικού τάφος
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1914

Πλησιέστατα, δεξιά που μπαίνεις, στην βιβλιοθήκη
της Βηρυτού θάψαμε τον σοφό Λυσία,
γραμματικόν. Ο χώρος κάλλιστα προσήκει.
Τον θέσαμε κοντά σ' αυτά του που θυμάται
ίσως κ' εκεί - σχόλια, κείμενα, τεχνολογία,
γραφές, εις τεύχη ελληνισμών πολλή ερμηνεία.
Κ' επίσης έτσι από μας θα βλέπεται και θα τιμάται
ο τάφος του, όταν που περνούμε στα βιβλία.

Ευρίωνος τάφος

Ευρίωνος τάφος
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1914

Εις το περίτεχνον αυτό μνημείον,
ολόκληρον εκ λίθου συηνίτου,
που το σκεπάζουν τόσοι μενεξέδες, τόσοι κρίνοι,
είναι θαμένος ο ωραίος Ευρίων.
Παιδί αλεξανδρινό, είκοσι πέντε χρόνων.
Απ' τον πατέρα του, γενιά παληά των Μακεδόνων·
από αλαβάρχας της μητέρας του η σειρά.
Έκαμε μαθητής του Αριστοκλείτου στην φιλοσοφία,
του Πάρου στα ρητορικά. Στας Θήβας τα ιερά
γράμματα σπούδασε. Του Αρσινοΐτου
νομού συνέγραψε ιστορίαν. Αυτό τουλάχιστον θα μείνει.
Χάσαμεν όμως το πιο τίμιο - την μορφή του,
που ήτανε σαν μια απολλώνια οπτασία.

Πολυέλαιος

Πολυέλαιος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1914

Σε κάμαρη άδεια και μικρή, τέσσαρες τοίχοι μόνοι,
και σκεπασμένοι με ολοπράσινα πανιά,
καίει ένας πολυέλαιος ωραίος και κορώνει·
και μες στη φλόγα του την καθεμιά πυρώνει
μια λάγνη πάθησις, μια λάγνη ορμή.
Μες στην μικρή την κάμαρη, που λάμπει αναμένη
από του πολυελαίου την δυνατή φωτιά,
διόλου συνειθισμένο φως δεν είν' αυτό που βγαίνει.
Γι' άτολμα σώματα δεν είναι καμωμένη
αυτής της ζέστης η ηδονή.

Μακρυά

Μακρυά

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1914

Θάθελα αυτήν την μνήμη να την πω...
Μα έτσι εσβύσθη πια... σαν τίποτε δεν απομένει —
γιατί μακρυά, στα πρώτα εφηβικά μου χρόνια κείται.
Δέρμα σαν καμωμένο από ιασεμί...
Εκείνη του Αυγούστου — Αύγουστος ήταν; — η βραδυά...
Μόλις θυμούμαι πια τα μάτια· ήσαν, θαρρώ, μαβιά...
Α ναι, μαβιά· ένα σαπφείρινο μαβί.

Σοφοί δε Προσιόντων

Σοφοί δε Προσιόντων

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Θεοί μεν γαρ μελλόντων, άνθρωποι δε γιγνομένων,
σοφοί δε προσιόντων αισθάνονται.
Φιλόστρατος, Τα ες τον Τυανέα Απολλώνιον, VIII, 7
Οι άνθρωποι γνωρίζουν τα γινόμενα.
Τα μέλλοντα γνωρίζουν οι θεοί,
πλήρεις και μόνοι κάτοχοι πάντων των φώτων.
Εκ των μελλόντων οι σοφοί τα προσερχόμενα
αντιλαμβάνονται. Η ακοή
αυτών κάποτε εν ώραις σοβαρών σπουδών
ταράττεται. Η μυστική βοή
τούς έρχεται των πλησιαζόντων γεγονότων.
Και την προσέχουν ευλαβείς. Ενώ εις την οδόν
έξω, ουδέν ακούουν οι λαοί.

Ο Θεόδοτος

Ο Θεόδοτος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Αν είσαι απ' τους αληθινά εκλεκτούς,
την επικράτησί σου κύταζε πώς αποκτάς.
Όσο κι αν δοξασθείς, τα κατορθώματά σου
στην Ιταλία και στην Θεσσαλία
όσο κι αν διαλαλούν η πολιτείες,
όσα ψηφίσματα τιμητικά
κι αν σ' έβγαλαν στη Ρώμη οι θαυμασταί σου,
μήτε η χαρά σου, μήτε ο θρίαμβος θα μείνουν,
μήτε ανώτερος —τι ανώτερος;— άνθρωπος θα αισθανθείς,
όταν, στην Αλεξάνδρεια, ο Θεόδοτος σε φέρει,
επάνω σε σινί αιματωμένο,
του αθλίου Πομπηίου το κεφάλι.
Και μη επαναπαύεσαι που στην ζωή σου

περιορισμένη, τακτοποιημένη, και πεζή,
τέτοια θεαματικά και φοβερά δεν έχει.
Ίσως αυτήν την ώρα εις κανενός γειτόνου σου
το νοικοκερεμένο σπίτι μπαίνει—
αόρατος, άυλος — ο Θεόδοτος,
φέρνοντας τέτοιο ένα φρικτό κεφάλι.

Στου καφενείου την είσοδο

Στου καφενείου την είσοδο

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Την προσοχή μου κάτι που είπαν πλάγι μου
διεύθυνε στου καφενείου την είσοδο.
Κ' είδα τ' ωραίο σώμα που έμοιαζε
σαν απ' την άκρα πείρα του να τώκαμεν ο Έρωσ —
πλάττοντας τα συμμετρικά του μέλη με χαρά·
υψώνοντας γλυπτό το ανάστημα·
πλάττοντας με συγκίνησι το πρόσωπο
κι αφίνοντας απ' των χεριών του το άγγιγμα
ένα αίσθημα στο μέτωπο, στα μάτια, και στα χείλη.

Ομνύει

Ομνύει

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Ομνύει κάθε τόσο ν' αρχίσει πιο καλή ζωή.
Αλλ' όταν έλθ' η νύχτα με τες δικές της συμβουλές,
με τους συμβιβασμούς της, και με τες υποσχέσεις της·
αλλ' όταν έλθ' η νύχτα με την δική της δύναμι
του σώματος που θέλει και ζητεί, στην ίδια
μοιραία χαρά, χαμένος, ξαναπηγαίνει.

Μια νύχτα

Μια νύχτα

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Η κάμαρα ήταν πτωχική και πρόστυχη,
κρυμμένη επάνω από την ύποπτη ταβέρνα.
Απ' το παράθυρο φαίνονταν το σοκάκι,
το ακάθαρτο και το στενό. Από κάτω
ήρχονταν η φωνές κάτι εργατών
που έπαιζαν χαρτιά και που γλεντούσαν.
Κ' εκεί στο λαϊκό, το ταπεινό κρεβάτι
είχα το σώμα του έρωτος, είχα τα χείλη
τα ηδονικά και ρόδινα της μέθης -
τα ρόδινα μιας τέτοιας μέθης, που και τώρα
που γράφω, έπειτ' από τόσα χρόνια!,
μες στο μονήρες σπίτι μου, μεθώ ξανά.

Θάλασσα του πρωιού

Θάλασσα του πρωιού

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Εδώ ας σταθώ. Κι ας δω κ' εγώ την φύσι λίγο.
Θάλασσας του πρωιού κι ανέφελου ουρανού
λαμπρά μαβιά, και κίτρινη όχθη· όλα
ωραία και μεγάλα φωτισμένα.
Εδώ ας σταθώ. Κι ας γελασθώ πως βλέπω αυτά
(τα είδ' αλήθεια μια στιγμή σαν πρωτοστάθηκα).
κι όχι κ' εδώ τες φαντασίες μου,
τες αναμνήσεις μου, τα ινδάματα της ηδονής.

Ζωγραφισμένα

Ζωγραφισμένα

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Την εργασία μου την προσέχω και την αγαπώ.
Μα της συνθέσεως μ' αποθαρρύνει σήμερα η βραδύτης.
Η μέρα μ' επηρέασε. Η μορφή της
όλο και σκοτεινιάζει. Όλο φυσά και βρέχει.
Πιότερο επιθυμώ να δω παρά να πω.
Στη ζωγραφιάν αυτή κυττάζω τώρα
ένα ωραίο αγόρι που σιμά στη βρύσι
επλάγιασεν, αφού θ' απέκαμε να τρέχει.
Τι ωραίο παιδί· τι θείο μεσημέρι το έχει
παρμένο πια για να το αποκοιμίσει.—
Κάθομαι και κυττάζω έτσι πολλήν ώρα.
Και μες στην τέχνη πάλι, ξεκουράζομαι απ' την δούλεψή της.

Οροφέρνης

Οροφέρνης

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Αυτός που εις το τετράδραχμον επάνω
μοιάζει σαν να χαμογελά το πρόσωπό του,
το έμορφο, λεπτό του πρόσωπο,
αυτός είν' ο Οροφέρνης Αριαράθου.
Παιδί τον έδιωξαν απ' την Καππαδοκία,
απ' το μεγάλο πατρικό παλάτι,
και τον εστείλανε να μεγαλώσει
στην Ιωνία, και να ξεχασθεί στους ξένους.
Α εξαισίες της Ιωνίας νύχτες
που άφοβα, κ' ελληνικά όλως διόλου
εγνώρισε πλήρη την ηδονή.
Μεσ στην καρδιά του, πάντοτε Ασianός·
αλλά στους τρόπους του και στην λαλιά του Έλλην,
με περουζέδες στολισμένος, ελληνοντυμένος,
το σώμα του με μύρον ιασεμιού ευωδιασμένο,
κι απ' τους ωραίους της Ιωνίας νέους,
ο πιο ωραίος αυτός, ο πιο ιδανικός.
Κατόπι σαν οι Σύροι στην Καππαδοκία
μπήκαν, και τον εκάμαν βασιλέα,
στην βασιλεία χύθηκεν επάνω
για να χαρεί με νέον τρόπο κάθε μέρα,
για να μαζεύει αρπαχτικά χρυσό κι ασήμι,
και για να ευφραίνεται, και να κομπάζει,
βλέποντας πλούτη στοιβαγμένα να γυαλίζουν.
Όσο για μέριμνα του τόπου, για διοίκησι -
ούτ' ήξερε τι γέρονταν τριγύρω του.
Οι Καππαδόκες γρήγορα τον βγάλαν·
και στην Συρία ξέπεσε, μεσ στο παλάτι
του Δημητρίου να διασκεδάζει και να οκνεύει.
Μια μέρα ωστόσο την πολλήν αργία του
συλλογισμοί ασυνείθιστοι διεκόψαν·
θυμήθηκε που απ' την μητέρα του Αντιοχίδα,
κι απ' την παλιάν εκείνη Στρατονίκη,

κι αυτός βαστούσε απ' την κορώνα της Συρίας,
 και Σελευκίδης ήτανε σχεδόν.
 Για λίγο βγήκε απ' την λαγνεία κι απ' την μέθη,
 κι ανίκανα, και μισοζαλισμένος
 κάτι εξήτησε να ραδιουργήσει,
 κάτι να κάμει, κάτι να σχεδιάσει,
 κι απέτυχεν οικτρά κ' εξουδενώθη.
 Το τέλος του κάπου θα γράφηκε κ' εχάθη·
 ή ίσως η ιστορία να το πέρασε,
 και, με το δίκιο της, τέτοιο ασήμαντο
 πράγμα δεν καταδέχθηκε να το σημειώσει.
 Αυτός που εις το τετράδραχμον επάνω
 μια χάρι αφήκε απ' τα ωραία του νειάτα,
 απ' την ποιητική εμορφιά του ένα φως,
 μια μνήμη αισθητική αγοριού της Ιωνίας,
 αυτός είν' ο Οροφέρνης Αριαράθου.

Η Μάχη της Μαγνησίας

Η Μάχη της Μαγνησίας

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Έχασε την παλιά του ορμή, το θάρρος του.
 Του κουρασμένου σώματός του, του άρρωστου
 σχεδόν, θάχει κυρίως την φροντίδα. Κι ο επίλοιπος
 βίος του θα διέλθει αμέριμος. Αυτά ο Φίλιππος
 τουλάχιστον διατείνεται. Απόψι κύβους παίζει·
 έχει όρεξι να διασκεδάσει. Στο τραπέζι
 βάλτε πολλά τριαντάφυλλα. Τι αν στην Μαγνησία
 ο Αντίοχος κατεστράφηκε. Λένε πανωλεθρία
 έπεσ' επάνω στου λαμπρού στρατεύματος τα πλήθια.
 Μπορεί να τα μεγάλωσαν· όλα δεν θάναι αλήθεια.
 Είθε. Γιατί αγκαλά κ' εχθρός, ήσανε μια φυλή.
 Όμως ένα «είθε» είν' αρκετό. Ίσως κιόλας πολύ.
 Ο Φίλιππος την εορτή βέβαια δεν θ' αναβάλει.
 Όσο κι αν στάθηκε του βίου του η κόπωσις μεγάλη,
 ένα καλό διατήρησεν, η μνήμη διόλου δεν του λείπει.
 Θυμάται πόσο στην Συρία θρήνησαν, τι είδος λύπη

είχαν, σαν έγινε σκουπίδι η μάνα των Μακεδονία.—
Ν' αρχίσει το τραπέζι. Δούλοι· τους αυλούς, τη φωταψία.

Μανουήλ Κομνηνός

Μανουήλ Κομνηνός

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Ο βασιλεύς κυρ Μανουήλ ο Κομνηνός
μια μέρα μελαγχολική του Σεπτεμβρίου
αισθάνθηκε τον θάνατο κοντά. Οι αστρολόγοι
(οι πληρωμένοι) της αυλής εφλυαρούσαν
που άλλα πολλά χρόνια θα ζήσει ακόμη.
Ενώ όμως έλεγαν αυτοί, εκείνος
παληές συνήθειες ευλαβείς θυμάται,
κι απ' τα κελιά των μοναχών προστάζει
ενδύματα εκκλησιαστικά να φέρουν,
και τα φορεί, κ' ευφραίνεται που δείχνει
όψι σεμνήν ιερέως ή καλογήρου.
Ευτυχισμένοι όλοι που πιστεύουν,
και σαν τον βασιλέα κυρ Μανουήλ τελειώνουν
ντυμένοι μες την πίστι των σεμνότατα.

Η δυσαρέσκεια του Σελευκίδου

Η δυσαρέσκεια του Σελευκίδου

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1915

Δυσανεστήθηκεν ο Σελευκίδης
Δημήτριος να μάθει που στην Ιταλία
έφθασεν ένας Πτολεμαίος σε τέτοιο χάλι.
Με τρεις ή τέσσαρες δούλους μονάχα·
πτωχοντυμένος και πεζός. Έτσι μια ειρωνία
θα κατανήσουν πια, και παίγνιο μες στην Ρώμη
τα γένη των. Που κατά βάθος έγιναν
σαν ένα είδος υπηρέται των Ρωμαίων
το ξέρει ο Σελευκίδης, που αυτοί τους δίδουν
κι αυτοί τους παίρνουνε τους θρόνους των
αυθαίρετα, ως επιθυμούν, το ξέρει.
Αλλά τουλάχιστον στο παρουσιαστικό των
ας διατηρούν κάποια μεγαλοπρέπεια·
να μη ξεχνούν που είναι βασιλείς ακόμη,
που λέγονται (αλλοίμονον!) ακόμη βασιλείς.
Γι' αυτό συγκίσθηκεν ο Σελευκίδης
Δημήτριος· κι αμέσως πρόσφερε στον Πτολεμαίο
ενδύματα ολοπόρφυρα, διάδημα λαμπρό,
βαρύτιμα διαμαντικά, πολλούς
θεράποντας και συνοδούς, τα πιο ακριβά του άλογα,
για να παρουσιασθεί στην Ρώμη καθώς πρέπει,
σαν Αλεξανδρινός Γραικός μονάρχης.
Αλλ' ο Λαγίδης, που ήλθε για την επαιτεία,
ήξερε την δουλειά του και τ' αρνήθηκε όλα·
διόλου δεν του χρειάζονταν αυτές η πολυτέλειες.
Παληοντυμένος, ταπεινός μπήκε στην Ρώμη,
και κόνεψε σ' ενός μικρού τεχνίτου σπίτι.
Κ' έπειτα παρουσιάσθηκε σαν κακομοίρης
και σαν πτωχάνθρωπος στην Σύγκλητο,
έτσι με πιο αποτέλεσμα να ζητιανέψει.

Όταν διεγείρονται

Όταν διεγείρονται

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1916

Προσπάθησε να τα φυλάξεις, ποιητή,
όσο κι αν είναι λίγα αυτά που σταματιούνται.
Του ερωτισμού σου τα οράματα.
Βάλ' τα, μισοκρυμένα, μες στες φράσεις σου.
Προσπάθησε να τα κρατήσεις, ποιητή,
όταν διεγείρονται μες στο μυαλό σου,
την νύχτα ή μες στην λάμψη του μεσημεριού.

Εν τη οδώ

Εν τη οδώ

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1916

Το συμπαθητικό του πρόσωπο, κομμάτι ωχρό·
τα καστανά του μάτια, σαν κομένα·
είκοσι πέντ' ετών, πλην μοιάζει μάλλον είκοσι·
με κάτι καλλιτεχνικό στο ντύσιμό του
— τίποτε χρώμα της κραβάτας, σχήμα του κολλάρου —
ασκόπως περπατεί μες στην οδό,
ακόμη σαν υπνωτισμένος απ' την άνομη ηδονή,
από την πολύ άνομη ηδονή που απέκτησε.

Ενώπιον του αγάλματος του Ενδυμίωνος

Ενώπιον του αγάλματος του
Ενδυμίωνος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
1916

Επί άρματος λευκού που τέσσαρες ημίονοι
πάλλευκοι σύρουν, με κοσμήματ' αργυρά,
φθάνω εκ Μιλήτου εις τον Λάτμον. Ιερά
τελών - θυσίας και σπονδάς - τω Ενδυμίωνι,
από την Αλεξάνδρειαν έπλευσα εν τριήρει πορφυρά.-
Ιδού το άγαλμα. Εν εκστάσει βλέπω νυν
του Ενδυμίωνος την φημισμένην καλλονήν.
Ιάσμων κάνιστρα κενούν οι δούλοι μου· κ' ευοίονοι
επευφημιάι εξύπνησαν αρχαίων χρόνων ηδονήν.

Εν πόλει της Οσροηνής

Εν πόλει της Οσροηνής

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1917

Απ' της ταβέρνας τον καυγά μας φέραν πληγωμένο
τον φίλον Ρέμωνα χθες περί τα μεσάνυχτα.
Απ' τα παράθυρα που αφίσαμεν ολάνοιχτα,
τ' ωραίο του σώμα στο κρεβάτι φώτιζε η σελήνη.
Είμεθα ένα κράμα εδώ· Σύροι, Γραικοί, Αρμένιοι, Μήδοι.
Τέτοιος κι ο Ρέμων είναι. Ομως χθες σαν φώτιζε
το ερωτικό του πρόσωπο η σελήνη,
ο νους μας πήγε στον πλατωνικό Χαρμίδα.

Πέρασμα

Πέρασμα

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1917

Εκείνα που δειλά φαντάσθη μαθητής, είν' ανοιχτά,
φανερωμένα εμπρός του. Και γυρνά, και ξενυχτά,
και παρασύρεται. Κι ως είναι (για την τέχνη μας) σωστό,
το αίμα του, καινούριο και ζεστό,
η ηδονή το χαίρεται. Το σώμα του νικά
έκνομη ερωτική μέθη· και τα νεανικά
μέλη ενδίδουνε σ' αυτήν.
Κ' έτσι ένα παιδί απλό
γένεται άξιο να το δούμε, κι απ' τον Υψηλό
της Ποίσεως Κόσμο μια στιγμή περνά κι αυτό -
το αισθητικό παιδί με το αίμα του καινούριο και ζεστό.

Ένας Θεός των

Ένας Θεός των

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1917

Όταν κανένας των περνούσεν απ' της Σελευκείας
την αγορά, περί την ώρα που βραδυάζει,
σαν υψηλός και τέλεια ωραίος έφηβος,
με την χαρά της αφθαρσίας μες στα μάτια,
με τ' αρωματισμένα μαύρα του μαλλιά,
οι διαβάται τον εκύτταζαν
κι ο ένας τον άλλο να ρωτούσεν αν τον γνώριζε,
κι αν ήταν Έλληνα της Συρίας, ή ξένο. Αλλά μερικοί,
που με περισσότερα προσοχή παρατηρούσαν,
εκαταλάμβαναν και παραμέριζαν·
κ' ενώ εχάνετο κάτω απ' τες στοές,
μες στες σκιές και μες στα φώτα της βραδυάς,
πηγαίνοντας προς την συνοικία που την νύχτα
μονάχα ζει, με όργια και κραιπάλη,
και κάθε είδους μέθη και λαγνεία,

ερέμβαζαν ποιος τάχα ήταν εξ Αυτών,
και για ποιαν ύποπτην απόλαυσί του
στης Σελευκείας τους δρόμους εκατέβηκεν
απ' τα Προσκυνητά, Πάνσεπτα Δώματα.

Εν εσπέρα

Εν εσπέρα

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1917

Πάντως δεν θα διαρκούσανε πολύ. Η πείρα
των χρόνων με το δείχνει. Αλλ' όμως κάπως βιαστικά
ήλθε και τα σταμάτησεν η Μοίρα.
Ήτανε σύντομος ο ωραίος βίος.
Αλλά τι δυνατά που ήσαν τα μύρα,
σε τι εξαίσια κλίνην επλαγιάσαμε,
σε τι ηδονή τα σώματά μας δώσαμε.
Μια απήχησις των ημερών της ηδονής,
μια απήχησις των ημερών κοντά μου ήλθε,
κάτι απ' της νεότητός μας των δυονώ την πύρα·
στα χέρια μου ένα γράμμα ξαναπήρα,
και διάβαζα πάλι και πάλι ως που έλειψε το φως.
Και βγήκα στο μπαλκόνι μελαγχολικά —
βγήκα ν' αλλάξω σκέψεις βλέποντας τουλάχιστον
ολίγη αγαπημένη πολιτεία,
ολίγη κίνησι του δρόμου και των μαγαζιών.

Ηδονή (Καβάφης)

Ηδονή

*Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1917*

Χαρά και μύρο της ζωής μου η μνήμη των ωρών
που ήύρα και που κράτηξα την ηδονή ως την ήθελα.
Χαρά και μύρο της ζωής μου εμένα, που αποστράφηκα
την κάθε απόλαυσιν ερώτων της ρουτίνας.

Γκρίζα

Γκρίζα

*Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1917*

Κυττάζοντας ένα οπάλλιο μισό γκρίζο
θυμήθηκα δυο ωραία γκρίζα μάτια
που είδα· θάναι είκοσι χρόνια πρίν

.....
Για έναν μήνα αγαπηθήκαμε.
Έπειτα έφυγε, θαρρώ στην Σμύρνη,
για να εργασθεί εκεί, και πια δεν ιδωθήκαμε.
Θ' ασχήμισαν — αν ζει — τα γκρίζα μάτια·
θα χάλασε τ' ωραίο πρόσωπο.
Μνήμη μου, φύλαξέ τα συ ως ήσαν.
Και, μνήμη, ό,τι μπορείς από τον έρωτά μου αυτόν,
ό,τι μπορείς φέρε με πίσω απόψι.

Ιασή Τάφος

Ιασή Τάφος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1917

Κείμαι ο Ιασής ενταύθα. Της μεγάλης ταύτης πόλεως
ο έφηβος ο φημισμένος για εμορφιά.
Μ' εθαύμασαν βαθείς σοφοί· κ' επίσης ο επιπόλαιος,
ο απλούς λαός. Και χαίρομουν ίσα και για
τα δυο. Μα απ' το πολύ να μ' έχει ο κόσμος Νάρκισσο κ' Ερμή,
η καταχρήσεις μ' έφθειραν, μ' εσκοτώσαν. Διαβάτη,
αν είσαι Αλεξανδρεύς, δεν θα επικρίνεις. Ξέρεις την ορμή
του βίου μας· τι θέρμην έχει· τι ηδονή υπερτάτη.

Εν Τω Μηνί Αθύρ

Εν Τω Μηνί Αθύρ

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1917

Με δυσκολία διαβάζω στην πέτρα την αρχαία.
«Κύ[ρι]ε Ιησού Χριστέ». Ένα «Ψυ[χ]ήν» διακρίνω.
«Εν τω μηνί Αθύρ» «Ο Λεύκιο[ς] ε[κοιμ]ήθη».
Στη μνεία της ηλικίας «Εβί[ωσ]εν ετών»,
το Κάππα Ζήτα δείχνει που νέος εκοιμήθη.
Μες στα φθαρμένα βλέπω «Αυτό[ν]... Αλεξανδρέα».
Μετά έχει τρεις γραμμές πολύ ακρωτηριασμένες·
μα κάτι λέξεις βγάζω — σαν «δ[ά]κρυα ημών», «οδύνην»,
κατόπιν πάλι «δάκρυα», και «[ημ]ίν τοις [φ]ίλοις πένθος».
Με φαίνεται που ο Λεύκιος μεγάλως θ' αγαπήθη.
Εν τω μηνί Αθύρ ο Λεύκιος εκοιμήθη.

Ιγνατίου τάφος

Ιγνατίου τάφος
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1917

Εδώ δεν είμαι ο Κλέων που ακούσθηκα
στην Αλεξάνδρεια (όπου δύσκολα ξιπάζονται)
για τα λαμπρά μου σπίτια, για τους κήπους,
για τ' άλογα και για τ' αμάξια μου,
για τα διαμαντικά και τα μετάξια που φορούσα.
Άπαγε· εδώ δεν είμαι ο Κλέων εκείνος·
τα εικοσιοκτώ μου χρόνια να σβυσθούν.
Είμ' ο Ιγνάτιος, αναγνώστης, που πολύ αργά
συνήλθα· αλλ' όμως κ' έτσι δέκα μήνες έζησα ευτυχείς
μες στην γαλήνη και μες στην ασφάλεια του Χριστού.

Η προθήκη του καπνοπωλείου

Η προθήκη του καπνοπωλείου
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1917

Κοντά σε μια κατάφωτη προθήκη
καπνοπωλείου εστέκονταν, ανάμεσα σ' άλλους πολλούς.
Τυχαίως τα βλέμματά των συναντήθηκαν,
και την παράνομη επιθυμία της σαρκός των
εξέφρασαν δειλά, διστακτικά.
Έπειτα, ολίγα βήματα στο πεζοδρόμιο ανήσυχα —
ως που εμειδίασαν, κ' ένευσαν ελαφρώς.
Και τότε πια το αμάξι το κλεισμένο
το αισθητικό πλησίασμα των σωμάτων·
τα ενωμένα χέρια, τα ενωμένα χείλη.

Μέρες του 1903

Κωνσταντίνος Καβάφης

Μέρες του 1903

Δεν τα ηύρα πιά ξανά - τα τόσο γρήγορα χαμένα...
 τα ποιητικά τα μάτια, το χλωμό
 το πρόσωπο... στο νύχτωμα του δρόμου...
 Δεν τα ηύρα πιά - τ' αποκτηθέντα κατά τύχην όλως,
 που έτσι εύκολα παραίτησα
 και που κατόπιν με αγωνίαν ήθελα.
 Τα ποιητικά τα μάτια, το χλωμό το πρόσωπο,
 τα χείλη εκείνα δεν τα ηύρα πιά.

Για τον Αμμώνη, που πέθανε 29 ετών, στα 610

Για τον Αμμώνη, που πέθανε 29 ετών, στα 610

Κωνσταντίνος Καβάφης

1917

Ραφαήλ, λίγους στίχους σέ ζητοῦν
 για ἐπιτύμβιον τοῦ ποιητοῦ Ἀμμώνη νὰ συνθέσεις.
 Κάτι πολὺ καλαίσθητον καὶ λεῖον. Σὺ θὰ μπορέσεις,
 εἶσαι ὁ κατάλληλος, νὰ γράψεις ὡς ἀρμόζει
 για τὸν ποιητὴν Ἀμμώνη, τὸν δικό μας.
 Βέβαια θὰ πεῖς για τὰ ποιήματα τοῦ—
 ἀλλὰ νὰ πεῖς καὶ για τὴν ἔμορφιά του,
 για τὴν λεπτὴ ἔμορφιά του ποῦ ἀγαπήσαμε.
 Πάντοτε ὠραία καὶ μουσικὰ τὰ ἑλληνικά σου εἶναι.
 Ὅμως τὴν μαστοριά σου ὄληνα τὴ θέμε τώρα.
 Σὲ ξένη γλῶσσα ἢ λύπη μας κ' ἢ ἀγάπη μας περνοῦν.
 Τὸ αἰγυπτιακό σου αἶσθημα χύσε στὴν ξένη γλῶσσα.
 Ραφαήλ, οἱ στίχοι σου ἔτσι νὰ γραφοῦν
 ποῦ νάχουν, ξέρεις, ἀπὸ τὴν ζωὴ μας μέσα των,
 ποῦ κι ὁ ρυθμὸς κ' ἢ κάθε φράσις νὰ δηλοῦν
 ποῦ γι' Ἀλεξανδρινὸ γράφει Ἀλεξανδρινός.

Έτσι πολύ ατένισα

Κωνσταντίνος Καβάφης
Την εμορφιά έτσι πολύ ατένισα,
που πλήρης είναι αυτής η όρασίς μου.
Γραμμές του σώματος. Κόκκινα χείλη. Μέλη ηδονικά.
Μαλλιά σαν από αγάλματα ελληνικά παρμένα·
πάντα έμορφα, κι αχτένιστα σαν είναι,
και πέφτουν, λίγο, επάνω στ' άσπρα μέτωπα.
Πρόσωπα της αγάπης, όπως τάθελεν
η ποίησίς μου.... μες στες νύχτες της νεότητός μου,
μέσα στες νύχτες μου, κρυφά, συναντημένα....

Καισαρίων

Κωνσταντίνος Καβάφης
Καισαρίων

πολυτονικό
Εν μέρει για να εξακριβώσω μια εποχή,
εν μέρει και την ώρα να περάσω,
την νύχτα χθες πήρα μια συλλογή
επιγραφών των Πτολεμαίων να διαβάσω.
Οι άφθονοι έπαινοι κ' οι κολακειές
εις όλους μοιάζουν. Ολοι είναι λαμπροί,
ένδοξοι, κραταιοί, αγαθοεργοί·
καθ' επιχείρησίς των σοφοτάτη.
Αν πεις για τες γυναίκες της γενιάς, κι αυτές,
όλες οι Βερενίκες κ' οι Κλεοπάτρες θαυμαστές.
Οταν κατόρθωσα την εποχή να εξακριβώσω
θάφινά το βιβλίο αν μια μνεία μικρή,
κι ασήμαντη, του βασιλέως Καισαρίωνος
δεν είλκυε την προσοχή μου αμέσως...
Α, να, ήρθες συ με την αόριστη
γοητεία σου. Στην ιστορία λίγες
γραμμές μονάχα βρίσκονται για σένα,
κ' έτσι πιο ελεύθερα σ' έπλασα μες στο νού μου.
Σ' έπλασα ωραίο κ' αισθηματικό.
Η τέχνη μου στο πρόσωπό σου δείνει
μιαν ονειρώδη συμπαθητική εμορφιά.

Και τόσο πλήρως σε φαντάσθηκα,
που χθες την νύχτα αργά, σαν έσβυνεν
η λάμπα μου -άφισα επίτηδες να σβύνει-
εθάρειψα που μπήκες μες στην κάμαρά μου,
με φάνηκε που εμπρός μου στάθηκες ως θα ήσουν
μες στην κατακτημένην Αλεξάνδρεια,
χλωμός και κουρασμένος, ιδεώδης εν τη λύπη σου,
ελπίζοντας ακόμη να σε σπλαχνισθούν
οι φαύλοι - που ψιθύριζαν το «Πολυκαισαρίη»

Θυμήσου, σώμα...

Κωνσταντίνος Καβάφης
Σώμα, θυμήσου όχι μόνο το πόσο αγαπήθηκες,
όχι μονάχα τα κρεβάτια όπου πλάγιασες,
αλλά κ' εκείνες τες επιθυμίες που για σένα
γυάλιζαν μες στα μάτια φανερά,
κ' ετρέμανε μες στη φωνή -- και κάποιο
τυχαίον εμπόδιο τες ματαίωσε.
Τώρα που είναι όλα πια μέσα στο παρελθόν,
μοιάζει σχεδόν και στες επιθυμίες
εκείνες σαν να δόθηκες -- πώς γυάλιζαν,
θυμήσου, μες στα μάτια που σε κύτταζαν·
πώς έτρεμαν μες στη φωνή, για σε, θυμήσου, σώμα.

Λάνη τάφος

Λάνη τάφος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1918

Ο Λάνης που αγάπησες εδώ δεν είναι, Μάρκε,
στον τάφο που έρχεσαι και κλαις, και μένεις ώρες κι ώρες.
Τον Λάνη που αγάπησες τον έχεις πιο κοντά σου
στο σπίτι σου όταν κλείεσαι και βλέπεις την εικόνα,
που αυτή κάπως διατήρησεν ό,τ' είχε που ν' αξίζει,
που αυτή κάπως διατήρησεν ό,τ' είχες αγαπήσει.
Θυμάσαι, Μάρκε, που έφερες από του ανθυπάτου
το μέγαρον τον Κυρηναίο περίφημο ζωγράφο,
και με τι καλλιτεχνικήν εκείνος πανουργία
μόλις είδε τον φίλο σου κ' ήθελε να σας πείσει
που ως Υάκινθον εξ άπαντος έπρεπε να τον κάμει
(μ' αυτόν τον τρόπο πιο πολύ θ' ακούονταν η εικόν του).
Μα ο Λάνης σου δεν δάνειζε την εμορφιά του έτσι·
και σταθερά εναντιωθείς είπε να παρουσιάσει
όχι διόλου τον Υάκινθον, όχι κανέναν άλλον,
αλλά τον Λάνη, υιό του Ραμετίχου, Αλεξανδρέα.

Νόησις

Νόησις

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1918

Τα χρόνια της νεότητός μου, ο ηδονικός μου βίος —
πώς βλέπω τώρα καθαρά το νόημά των.
Τι μεταμέλειες περιττές, τι μάταιες
Αλλά δεν έβλεπα το νόημα τότε.
Μέσα στον έκλυτο της νεότητός μου βίο
μορφώνονταν βουλές της ποιήσεώς μου,
σχεδιάζονταν της τέχνης μου η περιοχή.
Γι' αυτό κ' η μεταμέλειες σταθερές ποτέ δεν ήσαν.
Κ' η αποφάσεις μου να κρατηθώ, ν' αλλάξω
διαρκούσαν δυο εβδομάδες το πολύ.

Η διορία του Νέρωνος

Η διορία του Νέρωνος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1918

Δεν ανησύχησεν ο Νέρων όταν άκουσε
του Δελφικού Μαντείου τον χρησμό.
«Τα εβδομήντα τρία χρόνια να φοβάται.»
Είχε καιρόν ακόμη να χαρεί.
Τριάντα χρονώ είναι. Πολύ αρκετή
είν' η διορία που ο θεός τον δίδει
για να φροντίσει για τους μέλλοντας κινδύνους.
Τώρα στην Ρώμη θα επιστρέψει κουρασμένος λίγο,
αλλά εξαιρετικά κουρασμένος από το ταξίδι αυτό,
που ήταν όλο μέρες απολαύσεως —
στα θέατρα, στους κήπους, στα γυμνάσια ...
Των πόλεων της Αχαΐας εσπéρες ...
Α των γυμνών σωμάτων η ηδονή προ πάντων ...
Αυτά ο Νέρων. Και στην Ισπανία ο Γάλβας
κρυφά το στράτευμά του συναθροίζει και το ασκεί,
ο γέροντας ο εβδομήντα τριώ χρονώ.

Πρέσβεις απ' την Αλεξάνδρεια

Πρέσβεις απ' την Αλεξάνδρεια

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1918

Δεν είδαν, επί αιώνας, τέτοια ωραία δώρα στους Δελφούς
σαν τούτα που εστάληκαν από τους δυο τους αδελφούς,
τους αντιζήλους Πτολεμαίους βασιλείς. Αφού τα πήραν
όμως, ανησυχήσαν οι ιερείς για τον χρησμό. Την πείραν
όλην των θα χρειασθούν το πώς με οξύνοια να συνταχθεί,
ποιος απ' τους δυό, ποιος από τέτοιους δυο να δυσαρεστηθεί.
Και συνεδριάζουνε την νύχτα μυστικά
και συζητούν των Λαγιδών τα οικογενειακά.
Αλλά ιδού οι πρέσβεις επανήλθαν. Χαιρετούν.
Στην Αλεξάνδρεια επιστρέφουν, λεν. Και δεν ζητούν
χρησμό κανένα. Κ' οι ιερείς τ' ακούνε με χαρά
(εννοείται, που κρατούν τα δώρα τα λαμπρά),
αλλ' είναι και στο έπακρον απορημένοι,
μη νοιώθοντας τι η εξαφνική αδιαφορία αυτή σημαίνει.
Γιατί αγνοούν που χθες στους πρέσβεις ήλθαν νέα βαρυά.
Στην Ρώμη δόθηκε ο χρησμός· έγιν' εκεί η μοιρασιά.

Αιμιλιανός Μονάη, Αλεξανδρεύς, 628–655 μ.Χ.

Αιμιλιανός Μονάη, Αλεξανδρεύς, 628–655 μ.Χ.

Κωνσταντίνος Καβάφης

Με λόγια, με φυσιογνωμία, και με τρόπους
 μια εξαιρετη θα κάμω πανοπλία·
 και θ' αντικρύζω έτσι τους κακούς ανθρώπους
 χωρίς να έχω φόβον ή αδυναμία.
 Θα θέλουν να με βλάψουν. Αλλά δεν θα ξέρει
 κανείς απ' όσους θα με πλησιάζουν
 πού κείται η πληγές μου, τα τρωτά μου μέρη,
 κάτω από τα ψεύδη που θα με σκεπάζουν.—
 Ρήματα της καυχίσεως του Αιμιλιανού Μονάη.
 Άραγε νάκαμε ποτέ την πανοπλία αυτή;
 Εν πάση περιπτώσει, δεν την φόρεσε πολύ.
 Είκοσι επτά χρονώ, στην Σικελία πέθανε.

Αριστόβουλος

Αριστόβουλος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1918

Κλαίει το παλάτι, κλαίει ο βασιλεύς,
 απαρηγόρητος θρηνεί ο βασιλεύς Ηρώδης,
 η πολιτεία ολόκληρη κλαίει για τον Αριστόβουλο
 που έτσι άδικα, τυχαίως πνίχθηκε
 παίζοντας με τους φίλους του μες στο νερό.
 Κι όταν το μάθουνε και στ' άλλα μέρη,
 όταν επάνω στην Συρία διαδοθεί,
 κι από τους Έλληνας πολλοί θα λυπηθούν·
 όσοι ποιηταί και γλύπται θα πενήθσουν,
 γιατί είχαν ακουσθεί σ' αυτούς ο Αριστόβουλος,
 και ποια τους φαντασία για έφηβο ποτέ
 έφθασε τέτοιαν εμορφιά σαν του παιδιού αυτού·
 ποιο άγαλμα θεού αξιώθηκεν η Αντιόχεια
 σαν το παιδί αυτό του Ισραήλ.
 Οδύρεται και κλαίει η Πρώτη Πριγκιπέσσα·
 η μάνα του η πιο μεγάλη Εβρέσσα.

Οδύρεται και κλαίει η Αλεξάνδρα για την συμφορά.—
Μα σαν βρεθεί μονάχη της αλλάζει ο καϋμός της.
Βογγά· φρενιάζει· βρίζει· καταριέται.
Πώς την εγέλασαν! Πώς την φενάκισαν!
Πώς επί τέλους έγινε ο σκοπός των!
Το ρήμαξαν το σπίτι των Ασαμωναίων.
Πώς το κατόρθωσε ο κακούργος βασιλεύς·
ο δόλιος, ο φαύλος, ο αλιτήριος.
Πώς το κατόρθωσε. Τι καταχθόνιο σχέδιο
που να μη νοιώσει κ' η Μαριάμμη τίποτε.
Αν ένοιωθε η Μαριάμμη, αν υποπτεύονταν,
θάβρισκε τρόπο το αδέρφι της να σώσει·
βασίλισσα είναι τέλος, θα μπορούσε κάτι.
Πώς θα θριαμβεύουν τώρα και θα χαίρονται κρυφά
η μοχθηρές εκείνες, Κύπρος και Σαλώμη·
η πρόστυχες γυναίκες Κύπρος και Σαλώμη.—
Και νάναι ανίσχυρη, κι αναγκασμένη
να κάνει που πιστεύει τες ψευτιές των·
να μη μπορεί προς τον λαό να πάγει,
να βγει και να φωνάξει στους Εβραίους,
να πει, να πει πώς έγινε το φονικό.

Εἰς τὸ ἐπίνειον

Εἰς τὸ ἐπίνειον
Συγγραφέας: Κωνσταντῖνος
Καβάφης
1918

Νέος, εἴκοσι οκτώ ἐτῶν, με πλοῖον τήνιον
ἔφθασε εἰς τούτο τὸ συριακόν ἐπίνειον
ὁ Ἐμης, με τὴν πρόθεσι νὰ μάθει μυροπώλης.
Ὅμως ἀρρώστησε εἰς τὸν πλουν. Καὶ μόλις
ἀπεβιβάσθη, πέθανε. Ἡ ταφή του, πτωχοτάτη,
ἔγιν' ἐδῶ. Ολίγες ὥρες πρὶν πεθάνει, κάτι
ψιθύρισε γιὰ «οικίαν», γιὰ «πολύ γέροντας γονεῖς».
Μα ποιοὶ ἦσαν τούτοι δὲν ἐγνώριζε κανεὶς,
μήτε ποία ἡ πατρίς του μες στο μέγα πανελλήνιον.
Καλλίτερα. Γιατί ἔτσι ἐνῶ
κεῖται νεκρός σ' αὐτὸ τὸ ἐπίνειον,
θα τὸν ἐλπίζουν πάντα οἱ γονεῖς τοῦ ζωντανό.

Ἀπ' τες ἐννιά

Ἀπ' τες ἐννιά
Συγγραφέας: Κωνσταντῖνος
Καβάφης
1918

Δώδεκα καὶ μισή. Γρήγορα πέρασεν ἡ ὥρα
ἀπ' τες ἐννιά που ἀνάψα τὴν λάμπα,
καὶ κάθισα ἐδῶ. Κάθουμουν χωρὶς νὰ διαβάξω,
καὶ χωρὶς νὰ μιλῶ. Με ποιόνα νὰ μιλήσω
κατάμονος μέσα στο σπίτι αὐτό.
Τὸ εἶδωλον τοῦ νέου σώματός μου,
ἀπ' τες ἐννιά που ἀνάψα τὴν λάμπα,
ἦλθε καὶ με ἤυρε καὶ με θύμισε
κλειστές κάμαρες αρωματισμένες,
καὶ περασμένην ἡδονή— τι τολμηρὴ ἡδονή!
Κ' ἐπίσης μ' ἔφερε στα μάτια εμπρός,
δρόμους που τώρα ἔγιναν ἀγνώριστοι,
κέντρα γεμάτα κίνησι που τέλεψαν,
καὶ θέατρα καὶ καφενεῖα που ἦσαν μιὰ φορά.

Το είδωλον του νέου σώματός μου
ήλθε και μ' έφερε και τα λυπητερά·
πένθη της οικογένειας, χωρισμοί,
αισθήματα δικών μου, αισθήματα
των πεθαμένων τόσο λίγο εκτιμηθέντα.
Δώδεκα και μισή. Πώς πέρασεν η ώρα.
Δώδεκα και μισή. Πώς πέρασαν τα χρόνια.

Κάτω απ' το σπίτι

Κάτω απ' το σπίτι

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1918

Χθες περπατώντας σε μια συνοικία
απόκεντρη, πέρασα κάτω από το σπίτι
που έμπαινα σαν ήμουν νέος πολύ.
Εκεί το σώμα μου είχε λάβει ο Έρωσ
με την εξαίσια του ισχύν.
Και χθες
σαν πέρασ' απ' τον δρόμο τον παλιό,
αμέσως ωραίσθηκα απ' την γοητεία του έρωτος
τα μαγαζιά, τα πεζοδρόμια, η πέτρες,
και τοίχοι, και μπαλκόνια, και παράθυρα·
τίποτε άσχημο δεν έμεινεν εκεί.
Και καθώς στέκομουν, κ' εκύτταζα την πόρτα,
και στέκομουν, κ' εβράδυνα κάτω απ' το σπίτι,
η υπόστασίς μου όλη απέδιδε
την φυλαχθείσα ηδονική συγκίνησι.

Το διπλανό τραπέζι

Το διπλανό τραπέζι

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1918

Θάναι μόλις είκοσι δυο ετών.
Κι όμως εγώ είμαι βέβαιος που, σχεδόν τα ίσα
χρόνια προτιήτερα, το ίδιο σώμα αυτό το απήλαυσα.
Δεν είναι διόλου έξαψις ερωτισμού.
Και μοναχά προ ολίγου μπήκα στο καζίνο·
δεν είχα ούτε ώρα για να πιώ πολύ.
Το ίδιο σώμα εγώ το απήλαυσα.
Κι αν δεν θυμούμαι, πού — ένα ξέχασμά μου δεν σημαίνει.
Α τώρα, να, που κάθησε στο διπλανό τραπέζι
γνωρίζω κάθε κίνησι που κάμνει — κι απ' τα ρούχα κάτω
γυμνά τ' αγαπημένα μέλη ξαναβλέπω.

Ο ήλιος του απογεύματος

Ο ήλιος του απογεύματος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1919

Την κάμαρη αυτή, πόσο καλά την ξέρω.
Τώρα νοικιάζονται κι αυτή κ' η πλαγινή
για εμπορικά γραφεία. Όλο το σπίτι έγινε
γραφεία μεσιτών, κ' εμπόρων, κ' Εταιρείες.
Α η κάμαρη αυτή, τι γνώριμη που είναι.
Κοντά στην πόρτα εδώ ήταν ο καναπές,
κ' εμπρός του ένα τουρκικό χαλί·
σιμά το ράφι με δυο βάζα κίτρινα.
Δεξιά· όχι, αντικρύ, ένα ντολάπι με καθρέπτη.
Στη μέση το τραπέζι όπου έγγραφε·
κ' η τρεις μεγάλες ψάθινες καρέγλες.
Πλάι στο παράθυρο ήταν το κρεββάτι
που αγαπηθήκαμε τόσες φορές.
Θα βρίσκονται ακόμη τα καϊμένα πουθενά.
Πλάι στο παράθυρο ήταν το κρεββάτι·

ο ήλιος του απογεύματος τώφθανε ώς τα μισά.
...Απόγευμα η ώρα τέσσερες, είχαμε χωρισθεί
για μια εβδομάδα μόνο ... Αλλοίμονον,
η εβδομάς εκείνη έγινε παντοτινή.

Ίμενος

Ίμενος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1919

«... Ν' αγαπηθεί ακόμη περισσότερον
η ηδονή που νοσηρώς και με φθορά αποκτάται·
σπάνια το σώμα βρίσκοντας που αισθάνεται όπως θέλει αυτή —
που νοσηρώς και με φθορά, παρέχει
μιαν έντασιν ερωτική, που δεν γνωρίζει η υγεία ...»
Απόσπασμα από μιαν επιστολή
του νέου Ίμένου (εκ πατρικίων) διαβοήτου
εν Συρακούσαις επί ασωτία,
στους άσωτους καιρούς του τρίτου Μιχαήλ.

Να μείνει

Να μείνει

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1919

Η ώρα μια την νύχτα θάτανε,
ή μιάμισυ.
Σε μια γωνιά του καπηλειού·
πίσω απ' το ξύλινο το χώρισμα.
Εκτός ημών των δυο το μαγαζί όλως διόλου άδειο.
Μια λάμπα πετρελαίου μόλις το φώτιζε.
Κοιμούντανε, στην πόρτα, ο αγρυπνισμένος υπηρέτης.
Δεν θα μας έβλεπε κανείς. Μα κιόλας
είχαμεν εξαφθεί τόσο πολύ,
που γίναμε ακατάλληλοι για προφυλάξεις.
Τα ενδύματα μισοανοίχθηκαν — πολλά δεν ήσαν
γιατί επύρωνε θεός Ιούλιος μήνας.
Σάρκας απόλαυσις ανάμεσα
στα μισοανοιγμένα ενδύματα·
γρήγορο σάρκας γύμνωμα — που το ίνδαλμά του
είκοσι έξι χρόνους διάβηκε· και τώρα ήλθε
να μείνει μες στην ποίησιν αυτή.

Δημητρίου Σωτήρος (162-150 π.Χ.)

Δημητρίου Σωτήρος (162-150 π.Χ.)

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1919

Κάθε του προσδοκία βγήκε λανθασμένη!
Φαντάζονταν έργα να κάμει ξακουστά,
να παύσει την ταπείνωσι που απ' τον καιρό της μάχης
της Μαγνησίας την πατρίδα του πιέζει.
Να γίνει πάλι κράτος δυνατό η Συρία,
με τους στρατούς της, με τους στόλους της,
με τα μεγάλα κάστρα, με τα πλούτη.
Υπέφερε, πικραίνονταν στην Ρώμη
σαν ένοιωθε στες ομιλίες των φίλων του,
της νεολαίας των μεγάλων οίκων,
μες σ' όλην την λεπτότητα και την ευγένεια
που έδειχναν σ' αυτόν, του βασιλέως
Σελεύκου Φιλοπάτορος τον υιό—
σαν ένοιωθε που όμως πάντα υπήρχε μια κρυφή
ολιγωρία για τες δυναστείες τες ελληνίζουσες·
που ξέπεσαν, που για τα σοβαρά έργα δεν είναι,
για των λαών την αρχηγία πολύ ακατάλληλες.
Τραβιούνταν μόνος του, κι αγανακτούσε, κι όμνυε
που όπως τα θαρρούν διόλου δεν θάναι·
ιδού που έχει θέλησιν αυτός·
θ' αγωνισθεί, θα κάμει, θ' ανυψώσει.
Αρκεί να βρει έναν τρόπο στην Ανατολή να φθάσει,
να κατορθώσει να ξεφύγει από την Ιταλία—
κι όλην αυτήν την δύναμι που έχει
μες στην ψυχή του, όλην την ορμήν
αυτή θα μεταδώσει στον λαό.
Α στην Συρία μονάχα να βρεθεί!
Έτσι μικρός απ' την πατρίδα έφυγε
που αμυδρώς θυμούνταν την μορφή της.
Μα μες στην σκέψι του την μελετούσε πάντα
σαν κάτι ιερό που προσκυνώντας τό πλησιάζεις,
σαν οπτασία τόπου ωραίου, σαν όραμα
ελληνικών πόλεων και λιμένων.—

Και τώρα;
Τώρα απελπισία και καῦμός.
Είχανε δίκιο τα παιδιά στην Ρώμη.
Δεν είναι δυνατόν να βασταχθούν η δυναστείες
που έβγαλε η Κατάκτησις των Μακεδόνων.
Αδιάφορον: επάσχισεν αυτός,
όσο μπορούσεν αγωνίσθηκε.
Και μες στην μαύρη απογοήτευσί του,
ένα μονάχα λογαριάζει πια
με υπερηφάνειαν· που, κι εν τη αποτυχία του,
την ίδιαν ακατάβλητην ανδρεία στον κόσμο δείχνει.
Τ' άλλα— ήσαν όνειρα και ματαιοπονίες.
Αυτή η Συρία— σχεδόν δεν μοιάζει σαν πατρίς του,
αυτή είν' η χώρα του Ηρακλείδη και του Βάλα.

Του Πλοίου

Του Πλοίου

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1919

Τον μοιάζει βέβαια η μικρή αυτή,
με το μολύβι απεικόνισίς του.
Γρήγορα καμωμένη, στο κατάστρωμα του πλοίου·
ένα μαγευτικό απόγευμα.
Το Ιόνιον πέλαγος ολόγυρά μας.
Τον μοιάζει. Όμως τον θυμούμαι σαν πιο έμορφο.
Μέχρι παθήσεως ήταν αισθητικός,
κι αυτό εφώτιζε την έκφρασί του.
Πιο έμορφος με φανερώνεται
τώρα που η ψυχή μου τον ανακαλεί, απ' τον Καιρό.
Απ' τον Καιρό. Είν' όλ' αυτά τα πράγματα πολύ παληά —
το σκίτσο, και το πλοίο, και το απόγευμα.

Των Εβραίων (50 μ.Χ.)

Τῶν Ἑβραίων (50 μ.Χ.)

Κωνσταντῖνος Καβάφης

1919

Ζωγράφος καὶ ποιητής, δρομεὺς καὶ δισκοβόλος,
σὰν Ἐνδυμίων ἔμπορος, ὁ Ἰάνθης Ἀντωνίου.
Ἀπὸ οἰκογένειαν φίλην τῆς Συναγωγῆς.
"Ἡ τιμιότερές μου μέρες εἶν' ἐκεῖνες
ποῦ τὴν αἰσθητικὴ ἀναζήτησιν ἀφίνω,
ποῦ ἐγκαταλείπω τὸν ὥραϊο καὶ σκληρὸν ἑλληνισμό,
μὲ τὴν κυρίαρχη προσήλωσι
σὲ τέλεια καμωμένα καὶ φθαρτὰ ἄσπρα μέλη.
Καὶ γένομαι αὐτὸς ποῦ θὰ ἤθελα
πάντα νὰ μένω ὁ τῶν Ἑβραίων, τῶν ἱερῶν Ἑβραίων, ὁ υἱός."
Ἐνθερμη λίαν ἢ δήλωσός του. "Πάντα
νὰ μένω τῶν Ἑβραίων, τῶν ἱερῶν Ἑβραίων —"
Ὅμως δὲν ἔμενε τοιοῦτος διόλου.
Ὁ Ἡδονισμὸς κ' ἡ Τέχνη τῆς Ἀλεξανδρείας
ἀφοσιωμένο τους παιδι τὸν εἶχαν.

Είγε ετελεύτα

Κωνσταντίνος Καβάφης

Είγε ετελεύτα

«Πού απεσύρθηκε, πού εχάθηκε ο Σοφός;
 Έπειτ' από τα θαύματά του τα πολλά,
 την φήμη της διδασκαλίας του
 που διεδόθηκεν εις τόσα έθνη
 εκρύφθηκ' αίφνης και δεν έμαθε κανείς
 με θετικότητα τι έγινε
 (ουδέ κανείς ποτέ είδε τάφον του).
 Έβγαλαν μερικοί πως πέθανε στην Έφεσο.
 Δεν τόγραψεν ο Δάμις όμως· τίποτε
 για θάνατο του Απολλωνίου δεν έγραψεν ο Δάμις.
 Άλλοι είπανε πως έγινε άφαντος στην Λίνδο.
 Έ μήπως είν' εκείν' η ιστορία
 αληθινή, που ανελήφθηκε στην Κρήτη,
 στο αρχαίο της Δικτύνης ιερόν.—
 Αλλ' όμως έχουμε την θαυμασία,
 την υπερφυσικήν εμφάνισί του
 εις έναν νέον σπουδαστή στα Τύανα.—
 Ίσως δεν ήλθεν ο καιρός για να επιστρέψει,
 για να φανερωθεί στον κόσμο πάλι·
 ή μεταμορφωμένος, ίσως, μεταξύ μας
 γυρίζει αγνώριστος.— Μα θα ξαναφανερωθεί
 ως ήτανε, διδάσκοντας τα ορθά· και τότε βέβαια
 θα επαναφέρει την λατρεία των θεών μας,
 και τες καλαίσθητες ελληνικές μας τελετές.»
 Έτσι ερέμβαζε στην πενιχρή του κατοικία—
 μετά μια ανάγνωσι του Φιλοστράτου
 «Τα ες τον Τυανέα Απολλώνιον»—
 ένας από τους λίγους εθνικούς,
 τους πολύ λίγους που είχαν μείνει. Άλλωστε —ασήμαντος
 άνθρωπος και δειλός— στο φανερόν
 έκανε τον Χριστιανό κι αυτός κι εκκλησιάζονταν.
 Έταν η εποχή καθ' ην βασίλευεν,
 εν άκρα ευλαβεία, ο γέρων Ιουστίνος,
 κ' η Αλεξάνδρεια, πόλις θεοσεβής,
 αθλίους ειδωλολάτραις αποστρέφονταν.

Νέοι της Σιδώνας (400 μ.Χ.)

Κωνσταντίνος Καβάφης
Νέοι της Σιδώνας (400 μ.Χ.)

Ο ηθοποιός που έφεραν για να τους διασκεδάσει
απήγγειλε και μερικά επιγράμματα εκλεκτά.
Η αίθουσα άνοιγε στον κήπο επάνω·
κ' είχε μιαν ελαφρά ευωδία ανθέων
που ενώνονταν με τα μυρωδικά
των πέντε αρωματισμένων Σιδωνίων νέων.
Διαβάσθηκαν Μελέαγρος, και Κριναγόρας, και Ριανός.
Μα σαν απήγγειλεν ο ηθοποιός,
«Αισχύλον Ευφορίωνος Αθηναίον τόδε κεύθει -»
(τονίζοντας ίσως υπέρ το δέον
το «αλκήν δ' ευδόκιμον», το «Μαραθώνιον άλσος»),
πετάχθηκεν ευθύς ένα παιδί ζωηρό,
φανατικό για γράμματα, και φώναξε·
«Α δεν μ' αρέσει το τετράστιχον αυτό.
Εκφράσεις τοιούτου είδους μοιάζουν κάπως σαν λιποψυχίες.
Δώσε — κηρύττω — στο έργον σου όλην την δύναμί σου,
όλην την μέριμνα, και πάλι το έργον σου θυμήσου
μες στην δοκιμασίαν, ή όταν η ώρα σου πια γέρνει.
Έτσι από σένα περιμένω κι απαιτώ.
Κι όχι απ' τον νου σου ολότελα να βγάλεις
της Τραγωδίας τον Λόγο τον λαμπρό —
τι Αγαμέμνονα, τι Προμηθέα θαυμαστό,
τι Ορέστον, τι Κασσάνδρας παρουσίες,
τι Επτά επί Θήβας— και για μνήμη σου να βάλεις
μ ό ν ο που μες στον στρατιωτών τες τάξεις, τον σωρό
πολέμησες και συ τον Δάτι και τον Αρταφέρην.»

Για Νάρθουν-

Για Νάρθουν-

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1920

Ένα κερί αρκεί. Το φως του το αμυδρό
αρμόζει πιο καλά, θάναι πιο συμπαθές
σαν έρθουν της Αγάπης, σαν έρθουν η Σκιές.
Ένα κερί αρκεί. Η κάμαρη απόψε
να μη έχει φως πολύ. Μέσα στην ρέμβην όλως
και την υποβολή, και με το λίγο φως —
μέσα στην ρέμβην έτσι θα οραματισθώ
για νάρθουν της Αγάπης, για νάρθουν η Σκιές.

Ο Δαρείος

Ο Δαρείος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1920

Ο ποιητής Φερνάζης το σπουδαίον μέρος
του επικού ποιήματός του κάμνει.
Το πώς την βασιλεία των Περσών
παρέλαβε ο Δαρείος Υστάσπου. (Από αυτόν
κατάγεται ο ένδοξός μας βασιλεύς,
ο Μιθριδάτης, Διόνυσος κ' Ευπάτωρ). Αλλ' εδώ
χρειάζεται φιλοσοφία· πρέπει ν' αναλύσει
τα αισθήματα που θα είχεν ο Δαρείος:
ίσως υπεροψίαν και μέθην· όχι όμως — μάλλον
σαν κατανόησι της ματαιότητος των μεγαλείων.
Βαθέως σκέπτεται το πράγμα ο ποιητής.
Αλλά τον διακόπτει ο υπηρέτης του που μπαίνει
τρέχοντας, και την βαρυσήμαντην είδησι αγγέλλει.
Άρχισε ο πόλεμος με τους Ρωμαίους.
Το πλείστον του στρατού μας πέρασε τα σύνορα.
Ο ποιητής μένει ενεός. Τι συμφορά!
Πού τώρα ο ένδοξός μας βασιλεύς,
ο Μιθριδάτης, Διόνυσος κ' Ευπάτωρ,

μ' ελληνικά ποιήματα ν' ασχοληθεί.
 Μέσα σε πόλεμο — φαντάσου, ελληνικά ποιήματα.
 Αδημονεί ο Φερνάζης. Ατυχία!
 Εκεί που το είχε θετικό με τον «Δαρείο»
 ν' αναδειχθεί, και τους επικριτάς του,
 τους φθονερούς, τελειωτικά ν' αποστομώσει.
 Τι αναβολή, τι αναβολή στα σχέδιά του.
 Και νάταν μόνο αναβολή, πάλι καλά.
 Αλλά να δούμε αν έχουμε κι ασφάλεια
 στην Αμισό. Δεν είναι πολιτεία εκτάκτως οχυρή.
 Είναι φρικτότατοι εχθροί οι Ρωμαίοι.
 Μπορούμε να τα βγάλουμε μ' αυτούς,
 οι Καππαδόκες; Γένεται ποτέ;
 Είναι να μετρηθούμε τώρα με τες λεγεώνες;
 Θεοί μεγάλοι, της Ασίας προστάται, βοηθήστε μας.—
 Όμως μες σ' όλη του την ταραχή και το κακό,
 επίμονα κ' η ποιητική ιδέα πάει κι έρχεται —
 το πιθανότερο είναι, βέβαια, υπεροψίαν και μέθην·
 υπεροψίαν και μέθην θα είχεν ο Δαρείος.

Άννα Κομνηνή (ποίημα)

Άννα Κομνηνή
 Κωνσταντίνος Καβάφης

Στον πρόλογο της Αλεξιάδος της θρηνεί,
 για την χηρεία της η Άννα Κομνηνή.
 Εις ίλιγγον είν' η ψυχή της. «Και
 ρείθροις δακρύων», μας λέγει, «περιτέγγω
 τους οφθαλμούς..... Φευ των κυμάτων» της ζωής της,
 «φευ των επαναστάσεων». Την καίει η οδύνη
 «μέχρις οστέων και μυελών και μερισμού ψυχής».
 Όμως η αλήθεια μοιάζει που μια λύπη μόνην
 καιρίαν ε γνώρισεν η φίλαρχη γυναίκα·
 έναν καϋμό βαθύ μονάχα είχε
 (κι ας μην τ' ομολογεί) η αγέρωχη αυτή Γραικιά,
 που δεν κατάφερε, μ' όλην την δεξιότητά της,
 την Βασιλείαν ν' αποκτήσει· μα την πήρε
 σχεδόν μέσ' απ' τα χέρια της ο προπετής Ιωάννης.

Βυζαντινός Άρχων, Εξόριστος, Στιχουργών

Βυζαντινός Άρχων, Εξόριστος,

Στιχουργών

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης

1921

Οι ελαφροί ας με λέγουν ελαφρόν.
Στα σοβαρά πράγματα ήμουν πάντοτε
επιμελέστατος. Και θα επιμείνω,
ότι κανείς καλλίτερά μου δεν γνωρίζει
Πατέρας ή Γραφάς, ή τους Κανόνας των Συνόδων.
Εις κάθε αμφιβολίαν του ο Βοτανειάτης,
εις κάθε δυσκολίαν στα εκκλησιαστικά,
εμένα συμβουλευόνταν, εμένα πρότον.
Αλλά εξόριστος εδώ (να όψεται η κακεντρεχής
Ειρήνη Δούκαινα), και δεινός ανιών,
συδόλως άτοπον είναι να διασκεδάζω
εξάστιχα κι οκτάστιχα ποιών—
να διασκεδάζω με μυθολογήματα
Ερμού, και Απόλλωνος, και Διονύσου,
ή ηρώων της Θεσσαλίας και της Πελοποννήσου·
και να συνθέτω ιάμβους ορθοτάτους,
όπως —θα μ' επιτρέψετε να πω— οι λόγιοι
της Κωνσταντινουπόλεως δεν ξέρουν να συνθέσουν.
Αυτή η ορθότης, πιθανόν, είν' η αιτία της μομφής.

Η Αρχή των

Η Αρχή των

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1921

Η εκπλήρωση της έκνομής των ηδονής
έγινεν. Απ' το στρώμα σηκωθήκαν,
και βιαστικά ντύνονται χωρίς να μιλούν.
Βγαίνουνε χωριστά, κρυφά απ' το σπίτι· και καθώς
βαδίζουνε κάπως ανήσυχα στον δρόμο, μοιάζει
σαν να υποψιάζονται που κάτι επάνω των προδίδει
σε τι είδους κλίνην έπεσαν προ ολίγου.
Πλην του τεχνίτου πώς εκέρδισε η ζωή.
Αύριο, μεθαύριο, ή με τα χρόνια θα γραφούν
οι σίχ' οι δυνατοί που εδώ ήταν η αρχή των.

Εύνοια του Αλεξάνδρου Βάλα

Εύνοια του Αλεξάνδρου Βάλα

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1921

Α δεν συγκίζομαι που έσπασε μια ρόδα
του αμαξιού, και που έχασα μια αστεία νίκη.
Με τα καλά κρασιά, και μες στα ωραία ρόδα
την νύχτα θα περάσω. Η Αντιόχεια με ανήκει.
Είμαι ο νέος ο πιο δοξαστός.
Του Βάλα είμ' εγώ η αδυναμία, ο λατρευτός.
Αύριο, να δεις, θα πουν πως ο αγών δεν έγινε σωστός.
(Μα αν ήμουν ακαλαίσθητος, κι αν μυστικά το είχα προστάξει —
θάβγαζαν πρώτο, οι κόλακες, και το κουτσό μου αμάξι).

Μελαγχολία του Ιάσονος Κλεάνδρου· ποιητού εν Κομμαγηνή· 595 μ.Χ.

Μελαγχολία του Ιάσονος Κλεάνδρου· ποιητού εν Κομμαγηνή· 595
μ.Χ.

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
1921

Το γήρασμα του σώματος και της μορφής μου
είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι.
Δεν έχω εγκαρτέρησι καμιά.
Εις σε προστρέχω Τέχνη της Ποιήσεως,
που κάπως ξέρεις από φάρμακα·
νάρκης του άλγους δοκιμές, εν Φαντασία και Λόγω.
Είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι.—
Τα φάρμακά σου φέρε Τέχνη της Ποιήσεως,
που κάμνουνε —για λίγο— να μη νοιώθεται η πληγή.

Ο Δημάρατος

Ο Δημάρατος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1921

Το θέμα, ο Χαρακτήρ του Δημαράτου,
που τον επρότεινε ο Πορφύριος, εν συνομιλία,
έτσι το εξέφρασεν ο νέος σοφιστής
(σκοπεύοντας, μετά, ρητορικώς να το αναπτύξει).
«Πρώτα του βασιλέως Δαρείου, κ' έπειτα
του βασιλέως Ξέρξη ο αυλικός·
και τώρα με τον Ξέρξη και το στράτευμά του,
νά επί τέλους θα δικαιωθεί ο Δημάρατος.
»Μεγάλη αδικία τον έγινε.
Ήταν του Αρίστωνος ο υιός. Αναίσχυντα
εδωροδόκησαν οι εχθροί του το μαντείον.
Και δεν τους έφθασε που τον εστέρησαν την βασιλεία,
αλλ' όταν πια υπέκυψε, και το απεφάσισε
να ζήσει μ' εγκαρτέρησιν ως ιδιώτης,
έπρεπ' εμπρός και στον λαό να τον προσβάλουν,
έπρεπε δημοσία να τον ταπεινώσουν στην γιορτή.

»Όθεν τον Ξέρξη με πολύν ζήλον υπηρετεί.
Με τον μεγάλο Περσικό στρατό,
κι αυτός στην Σπάρτη θα ξαναγυρίσει·
και βασιλεύς σαν πριν, πώς θα τον διώξει
αμέσως, πώς θα τον εξευτελίσει
εκείνον τον ραδιούργον Λεωτυχίδη.
»Κ' η μέρες του περνούν γεμάτες μέριμνα·
να δίδει συμβουλές στους Πέρσας, να τους εξηγεί
το πώς να κάμουν για να κατακτήσουν την Ελλάδα.
»Πολλές φροντίδες, πολλή σκέψις και για τούτο
είν' έτσι ανιαρές του Δημαράτου η μέρες·
πολλές φροντίδες, πολλή σκέψις και για τούτο
καμιά στιγμή χαράς δεν έχει ο Δημάρατος·
γιατί χαρά δεν είν' αυτό που αισθάνεται
(δεν είναι· δεν το παραδέχεται·
πώς να το πει χαρά; εκορυφώθ' η δυστυχία του)
όταν τα πράγματα τον δείχνουν φανερά
που οι Έλληνες θα βγούνε νικηταί.»

Εκόμισα εις την Τέχνη

Εκόμισα εις την Τέχνη
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1921

Κάθομαι και ρεμβάζω. Επιθυμίες κ' αισθήσεις
εκόμισα εις την Τέχνην— κάτι μισοειδωμένα,
πρόσωπα ή γραμμές· ερώτων ατελών
κάτι αβέβαιες μνήμες. Ας αφεθώ σ' αυτήν.
Ξέρει να σχηματίσει Μορφήν της Καλλονής·
σχεδόν ανεπαισθήτως τον βίον συμπληρούσα,
συνδυάζουσα εντυπώσεις, συνδυάζουσα τες μέρες.

Από την σχολήν του περιωνύμου φιλοσόφου

Από την σχολήν του περιωνύμου
φιλοσόφου

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
1921

Έμεινε μαθητής του Αμμωνίου Σακκά δυο χρόνια·
αλλά βαρέθηκε και την φιλοσοφία και τον Σακκά.
Κατόπι μπήκε στα πολιτικά.
Μα τα παραίτησεν. Ήταν ο Έπαρχος μωρός·
κ' οι πέριξ του ξόανα επίσημα και σοβαροφανή·
τρισβάβαρα τα ελληνικά των, οι άθλιοι.
Την περιέργειάν του είλκυσε
κομμάτ' η Εκκλησία· να βαπτισθεί
και να περάσει Χριστιανός. Μα γρήγορα
την γνώμη του άλλαξε. Θα κάκιωνε ασφαλώς
με τους γονείς του, επιδεικτικά εθνικούς·
και θα του έπαυαν —πράγμα φρικτόν—
ευθύς τα λίαν γενναία δοσίματα.
Έπρεπεν όμως και να κάμει κάτι. Έγινε ο θαμών
των διεφθαρμένων οίκων της Αλεξανδρείας,
κάθε κρυφού καταγωγίου κραιπάλης.
Η τύχη του εφάν' εις τούτο ευμενής·
τον έδωσε μορφήν εις άκρον ευειδή.
Και χαίρονταν την θείαν δωρεάν.
Τουλάχιστον για δέκα χρόνια ακόμη
η καλλονή του θα διαρκούσεν. Έπειτα —
ίσως εκ νέου στον Σακκά να πήγαινε.
Κι αν εν τω μεταξύ απέθνησεν ο γέρος,
πήγαινε σ' άλλου φιλοσόφου ή σοφιστού·
πάντοτε βρίσκεται κατάλληλος κανείς.
Ή τέλος, δυνατόν και στα πολιτικά
να επέστρεφεν —αξιεπαίνως ενθυμούμενος
τες οικογενειακές του παραδόσεις,
το χρέος προς την πατρίδα, κι άλλα ηχηρά παρόμοια.

Τεχνουργός Κρατήρων

Τεχνουργός Κρατήρων
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1921

Εις τον κρατήρα αυτόν από αγνόν ασήμι —
που για του Ηρακλείδη έγινε την οικία,
ένθα καλαισθησία πολλή επικρατεί —
ιδού άνθη κοιμιά, και ρύακες, και θύμιοι,
κ' έθεσα εν τω μέσω έναν ωραίον νέον,
γυμνόν, ερωτικόν· μες στο νερό την κνήμη
την μια του έχει ακόμη.— Ικέτευσα, ω μνήμη,
να σ' εύρω βοηθόν αρίστην, για να κάμω
του νέου που αγαπούσα το πρόσωπον ως ήταν.
Μεγάλη η δυσκολία απέβη επειδή
ως δέκα πέντε χρόνια πέρασαν απ' την μέρα
που έπεσε, στρατιώτης, στις Μαγνησίας την ήτταν.

Υπέρ της Αχαιικής Συμπολιτείας πολεμήσαντες

Υπέρ της Αχαιικής Συμπολιτείας
πολεμήσαντες
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
1922

Ανδρείοι σεις που πολεμήσατε και πέσατ' ευκλεώς·
τους πανταχού νικήσαντας μη φοβηθέντες.
Άωμοι σεις, αν έπταισαν ο Δίαιος κι ο Κριτόλαος.
Όταν θα θέλουν οι Έλληνες να καυχηθούν,
«Τέτοιους βγάζει το έθνος μας» θα λένε
για σας. Έτσι θαυμάσιος θάναι ο έπαινός σας.—
Εγράφη εν Αλεξανδρεία υπό Αχαιού·
έβδομον έτος Πτολεμαίου, Λαθύρου.

Προς τον Αντίοχον Επιφανή

Προς τον Αντίοχον Επιφανή
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1922

Ο νέος Αντιοχεύς είπε στον βασιλέα,
«Μες την καρδιά μου πάλλει μια προσφιλής ελπίς·
οι Μακεδόνες πάλι, Αντίοχε Επιφανή,
οι Μακεδόνες είναι μες στην μεγάλη πάλη.
Ας ήταν να νικήσουν — και σ' όποιον θέλει δίδω
τον λέοντα και τους ίππους, τον Πάνα από κοράλλι,
και το κομψό παλάτι, και τους εν Τύρω κήπους,
κι όσ' άλλα μ' έχεις δώσει, Αντίοχε Επιφανή.»
Ίσως να συγκινήθη κομμάτι ο βασιλεύς.
Μα πάραυτα θυμήθη πατέρα κι αδελφόν,
και μήτε απεκρίθη. Μπορούσε ωτακουστής
να επαναλάβει κάτι.— Άλλωστε, ως φυσικόν,
ταχέως επήλθε εις Πύδναν η απαισία λήξις.

Σ' ένα βιβλίο παλιό —

Σ' ένα βιβλίο παλιό —
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1922

Σ' ένα βιβλίο παλιό — περίπου εκατό ετών —
ανάμεσα στα φύλλα του λησμονημένη,
ηύρα μιαν υδατογραφία άνευ υπογραφής.
Θάταν το έργον καλλιτέχνου λίαν δυνατού.
Έφερ' ως τίτλον, «Παρουσίασις του Έρωτος».
Πλην μάλλον ήρμοζε, «—του έρωτος των άκρως αισθητών».
Γιατί ήταν φανερό σαν έβλεπες το έργον
(εύκολα νοιώθονταν η ιδέα του καλλιτέχνου)
που για όσους αγαπούνε κάπως υγιεινά,
μες στ' οπωσδήποτε επιτετραμμένον μένοντες,
δεν ήταν προωρισμένος ο έφηβος
της ζωγραφιάς — με καστανά, βαθύχροα μάτια·
με του προσώπου του την εκλεκτή εμορφιά,

την εμορφιά των ανωμάτων έλξεων·
και τα ιδεώδη χείλη του που φέρνουνε
την ηδονή εις αγαπημένο σώμα·
με τα ιδεώδη μέλη του πλασμένα για κρεββάτια
που αναίσχυντα τ' αποκαλεί η τρεχάμενη ηθική.

Εν απογνώσει

Εν απογνώσει

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1923

Τον έχασ' εντελώς. Και τώρα πια ζητεί
στα χείλη καθενός καινούριου εραστή
τα χείλη τα δικά του· στην ένωσι με κάθε
καινούριον εραστή ζητεί να πλανηθεί
πως είναι ο ίδιος νέος, πως δίδεται σ' εκείνον.
Τον έχασ' εντελώς, σαν να μη υπήρχε καν.
Γιατί ήθελε —είπ' εκείνος— ήθελε να σωθεί
απ' την στιγματισμένη, την νοσηρά ηδονή·
απ' την στιγματισμένη, του αίσχους ηδονή.
Ήταν καιρός ακόμη— ως είπε— να σωθεί.
Τον έχασ' εντελώς, σαν να μη υπήρχε καν.
Από την φαντασίαν, από τες παραισθήσεις
στα χείλη άλλων νέων τα χείλη του ζητεί·
γυρεύει να αισθανθεί ξανά τον έρωτά του.

Επιτύμβιον Αντιόχου, βασιλέως Κομμαγηνής

Επιτύμβιον Αντιόχου, βασιλέως
Κομμαγηνής

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
1923

Μετά που επέστρεψε, περίλυπη, απ' την κηδεία του,
η αδελφή τού εγκρατώς και πράως ζήσαντος,
του λίαν εγγραμμάτου Αντιόχου, βασιλέως
Κομμαγηνής, ήθελ' ένα επιτύμβιον γι' αυτόν.
Κι ο Εφέσιος σοφιστής Καλλίστρατος —ο κατοικών
συχνά εν τω κρατιδίω της Κομμαγηνής,
κι από τον οίκον τον βασιλικόν
ασμένως κ' επανειλημμένως φιλοξενηθείς—
το έγγραψε, τη υποδείξει Σύρων αυλικών,
και το έστειλε εις την γραιάν δέσποιναν.
«Του Αντιόχου του ευεργέτου βασιλέως
να υμνηθεί επαξίως, ω Κομμαγηνοί, το κλέος.
Ήταν της χώρας κυβερνήτης προνοητικός.
Υπήρξε δίκαιος, σοφός, γενναίος.
Υπήρξεν έτι το άριστον εκείνο, Ελληνικός—
ιδιότητα δεν έχ' η ανθρωπότης τιμιότεραν·
εις τους θεούς ευρίσκονται τα πέραν.»

Θέατρον της Σιδώνος (400 μ.Χ.)

Θέατρον της Σιδώνος (400 μ.Χ.)

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1923

Πολίτου εντίμου υιός — προ πάντων, ευειδής
έφηβος του θεάτρου, ποικίλως αρεστός,
ενίοτε συνθέτω εν γλώσση ελληνική
λίαν ευτόλμους στίχους, που τους κυκλοφορώ
πολύ κρυφά, εννοείται — θεοί! να μην τους δουν
οι τα φαιά φορούντες, περί ηθικής λαλούντες —
στίχους της ηδονής της εκλεκτής, που πηλαίνει
προς άγονην αγάπη κι αποδοκμασμένη.

Ο Ιουλιανός, ορών ολιγωρίαν

Ὁ Ἰουλιανός, ὁρῶν ὀλιγωρίαν

Κωνσταντίνος Καβάφης

1923

"Ὅρῶν οὖν πολλήν μὲν ὀλιγωρίαν οὔσαν
ἡμῖν πρὸς τοὺς θεοὺς"— λέγει μὲ ὕφος σοβαρόν.
Ὅλιγωρίαν. Μὰ τί περίμενε λοιπόν;
Ὅσο ἤθελεν ἄς ἔκαμνεν ὀργάνωσι θρησκευτική,
ὄσο ἤθελεν ἄς ἔγραφε στὸν ἀρχιερέα Γαλατίας,
ἢ εἰς ἄλλους τοιούτους, παροτρύνων κι ὀδηγῶν.
Οἱ φίλοι του δὲν ἦσαν Χριστιανοί °
αὐτὸ ἦταν θετικόν. Μὰ δὲν μποροῦσαν κιόλας
νὰ παίξουν σὰν κι αὐτόνα (τὸν Χριστιανομαθημένο)
μὲ σύστημα καινούριας ἐκκλησίας,
ἀστεῖον καὶ στήν σύλληψι καὶ στήν ἐφαρμογή.
Ἐλληνες ἦσαν ἐπὶ τέλους. Μηδὲν ἄγαν, Αὔγουστε.

Πριν τους αλλάξει ο Χρόνος

Πριν τους αλλάξει ο Χρόνος

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1924

Λυπήθηκαν μεγάλως στον αποχωρισμό των.
Δεν τόθελαν αυτοί· ήταν η περιστάσεις.
Βιοτικές ανάγκες εκάμιναν τον ένα
να φύγει μακριά — Νέα Υόρκη ή Καναδά.
Η αγάπη των βεβαίως δεν ήταν ίδια ως πριν·
είχεν ελαττωθεί η έλξις βαθμηδόν,
είχεν ελαττωθεί η έλξις της πολύ.
Όμως να χωρισθούν, δεν τόθελαν αυτοί.
Ήταν η περιστάσεις.— Ή μήπως καλλιτέχνις
εφάνηκεν η Τύχη χωρίζοντάς τους τώρα
πριν οβύσει το αίσθημά των, πριν τους αλλάξει ο Χρόνος·
ο ένας για τον άλλον θα είναι ως να μένει πάντα
των είκοσι τεσσάρων ετών τ' ωραίο παιδί.

Ήλθε για να διαβάσει

Ήλθε για να διαβάσει

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1924

Ήλθε για να διαβάσει. Είν' ανοιχτά
δυο, τρία βιβλία· ιστορικοί και ποιηταί.
Μα μόλις διάβασε δέκα λεπτά,
και τα παραίτησε. Στον καναπέ
μισοκοιμάται. Ανήκει πλήρως στα βιβλία —
αλλ' είναι είκοσι τριώ ετών, κ' είν' έμορφος πολύ·
και σήμερα το απόγευμα πέρασ' ο έρωσ
στην ιδεώδη σάρκα του, στα χείλη.
Στη σάρκα του που είναι όλο καλλονή
η θέρμη πέρασεν η ερωτική·
χωρίς αστείαν αιδώ για την μορφή της απολαύσεως

Το 31 π.Χ. στην Αλεξάνδρεια

Το 31 π.Χ. στην Αλεξάνδρεια
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1924

Απ' την μικρή του, στα περίχωρα πλησίον, κόμη,
και σκονισμένος από το ταξίδι ακόμη
έφθασεν ο πραγματευτής. Και «Λίβανον!» και «Κόμμι!»
«Άριστον Έλαιον!» «Άρωμα για την κόμη!»
στους δρόμους διαλαλεί. Αλλ' η μεγάλη οχλοβοή,
κ' η μουσικές, κ' η παρελάσεις πού αφήνουν ν' ακουσθεί.
Το πλήθος τον σκουντά, τον σέρνει, τον βροντά.
Κι όταν πια τέλεια σαστισμένος, «Τι είναι η τρέλλα αυτή;» ρωτά,
ένας του ρίχνει κι αυτουνού την γιγαντιαία ψευτιά
του παλατιού — που στην Ελλάδα ο Αντώνιος νικά.

Ο Ιωάννης Καντακουζηνός υπερισχύει

Ο Ιωάννης Καντακουζηνός
υπερισχύει
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
1924

Τους κάμπους βλέπει που ακόμη ορίζει
με το σιτάρι, με τα ζώα, με τα καρποφόρα
δένδρα. Και πιο μακρύτερα το σπίτι του το πατρικό,
γεμάτο ρούχα κ' έπιπλα πολύτιμα, κι ασημικό.
Θα του τα πάρουν — Ιησού Χριστέ! — θα του τα πάρουν τώρα.
Άραγε να τον λυπηθεί ο Καντακουζηνός
αν πάει στα πόδια του να πέσει. Δεν πως είν' επιεικής,
λίαν επιεικής. Αλλ' οι περί αυτόν; αλλ' ο στρατός;—
Ή, στην κυρία Ειρήνη να προσπέσει, να κλαυθεί;
Κουτός! στο κόμμα να μπλεχθεί της Άννας —
που να μην έσωνε να την στεφανωθεί
ο κυρ Ανδρόνικος ποτέ. Είδαμε προκοπή
από το φέρεσιμό της, είδαμε ανθρωπιά;
Μα ως κ' οι Φράγκοι δεν την εκτιμούνε πια.
Γελοία τα σχέδια της, μωρά η ετοιμασία της όλη.
Ενώ φοβέριζαν τον κόσμο από την Πόλι,

τους ρήμαξεν ο Καντακουζηνός, τους ρήμαξε ο κυρ Γιάννης.
 Και που το είχε σκοπό να πάει με του κυρ Γιάννη
 το μέρος! Και θα τόκαμνε. Και θάταν τώρα ευτυχισμένος,
 μεγάλος άρχοντας πάντα, και στεριωμένος,
 αν ο δεσπότης δεν τον έπειθε την τελευταία στιγμή,
 με την ιερατική του επιβολή,
 με τες από άκρου εις άκρον εσφαλμένες του πληροφορίες,
 και με τες υποσχέσεις του, και τες βλακείες.

Ο Ιουλιανός εν Νικομηδεία

Ο Ιουλιανός εν Νικομηδεία

Κωνσταντίνος Καβάφης

1924

Άστοχα πράγματα και κινδυνώδη.
 Οι έπαινοι για των Ελλήνων τα ιδεώδη.
 Οι θεουργίες κ' η επισκέψεις στους ναούς
 των εθνικών. Οι ενθουσιασμοί για τους αρχαίους θεούς.
 Με τον Χρυσάνθιον η συχνές συνομιλίες.
 Του φιλοσόφου -του άλλωστε δεινού- Μαξίμου η θεωρίες.
 Και να το αποτέλεσμα. Ο Γάλλος δείχνει ανησυχία
 μεγάλην. Ο Κωνσταντίνος έχει κάποιαν υποψία.
 Α οι συμβουλευσαντες δεν ήσαν διόλου συνετοί.
 Παρέγινε -λέγει ο Μαρδόνιος- η ιστορία αυτή,
 και πρέπει εξ άπαντος να παύσει ο θόρυβός της.-
 Ο Ιουλιανός πηγαίνει πάλι αναγνώστης
 στην εκκλησία της Νικομηδείας,
 όπου μεγαλοφώνως και μετ' ευλαβείας
 πολλής τες ιερές Γραφές διαβάζει,
 και την χριστιανική του ευσέβεια ο λαός θαυμάζει.

Τέμεθος, Αντιοχεύς· 400 μ.Χ.

Τέμεθος, Αντιοχεύς· 400 μ.Χ.

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1925

Στίχοι του νέου Τεμέθου του ερωτοπαθούς.
Με τίτλον «Ο Εμονίδης»— του Αντιόχου Επιφανούς
ο προσφιλής εταίρος· ένας περικαλλής
νέος εκ Σαμοσάτων. Μα αν έγιναν οι σίχοι
θερμοί, συγκινημένοι είναι που ο Εμονίδης
(από την παλαιάν εκείνην εποχή·
το εκατόν τριάντα επτά της βασιλείας Ελλήνων!—
ίσως και λίγο πριν) στο ποίημα ετέθη
ως όνομα ψιλόν· ευάρμοστον εν τούτοις.
Μια αγάπη του Τεμέθου το ποίημα εκφράζει,
ωραίαν κι αξίαν αυτού. Εμείς οι μνημένοι
οι φίλοι του οι στενοί· εμείς οι μνημένοι
γνωρίζουμε για ποιόνα εγράφησαν οι σίχοι.
Οι ανίδεοι Αντιοχείς διαβάζουν, Εμονίδην.

Από υαλί χρωματιστό

Από υαλί χρωματιστό
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1925

Πολύ με συγκινεί μια λεπτομέρεια
στην στέψιν, εν Βλαχέρναις, του Ιωάννη Καντακουζηνού
και της Ειρήνης Ανδρονίκου Ασάν.
Όπως δεν είχαν παρά λίγους πολυτίμους λίθους
(του ταλαιπώρου κράτους μας ήταν μεγάλ' η πτώχεια)
φόρεσαν τεχνητούς. Ένα σωρό κομμάτια από υαλί,
κόκκινα, πράσινα ή γαλάζια. Τίποτε
το ταπεινόν ή το αναξιοπρεπές
δεν έχουν κατ' εμέ τα κομματάκια αυτά
από υαλί χρωματιστό. Μοιάζουνε τουναντίον
σαν μια διαμαρτυρία θλιβερή
κατά της άδικης κακομοιριάς των στεφομένων.
Είναι τα σύμβολα του τι ήρμοζε να έχουν,
του τι εξ άπαντος ήταν ορθόν να έχουν
στην στέψι των ένας Κυρ Ιωάννης Καντακουζηνός,
μια Κυρία Ειρήνη Ανδρονίκου Ασάν.

Το 25ον έτος του βίου του

Το 25ον έτος του βίου του
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1925

Πηγαίνει στην ταβέρνα τακτικά
που είχανε γνωρισθεί τον περασμένο μήνα.
Ρώτησε· μα δεν ήξεραν τίποτε να τον πουν.
Από τα λόγια των, κατάλαβε πως είχε γνωρισθεί
μ' ένα όλως άγνωστο υποκείμενον·
μα απ' τες πολλές άγνωστες κ' ύποπτες
νεανικές μορφές που απ' εκεί περνούσαν.
Πηγαίνει όμως στην ταβέρνα τακτικά, την νύχτα,
και κάθεται και βλέπει προς την είσοδο·
μέχρι κοπώσεως βλέπει προς την είσοδο.
Ίσως να μπει. Απόψ' ίσως ναρθεί.
Κοντά τρεις εβδομάδες έτσι κάμνει.
Αρρώστησεν ο νους του από λαγνεία.
Στο στόμα του μείνανε τα φιλιά.
Παθαίνεται απ' τον διαρκή πόθον η σάρκα του όλη.
Του σώματος εκείνου η αφή είν' επάνω του.
Θέλει την ένωση μαζί του πάλι.
Να μην προδίδεται, το προσπαθεί εννοείται.
Μα κάποτε σχεδόν αδιαφορεί.—
Εξ άλλου, σε τι εκτίθεται το ξέρει,
το πήρε απόφασι. Δεν είν' απίθανον η ζωή του αυτή
σε σκάνδαλον ολέθριο να τον φέρει.

Εις Ιταλικήν παραλίαν

Εις Ιταλικήν παραλίαν
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1925

Ο Κήμος Μενεδώρου, Ιταλιώτης νέος,
τον βίον του περνά μέσα στες διασκεδάσεις·
ως συνειθίζουν τούτο οι απ' την Μεγάλη Ελλάδα
μες στα πολλά τα πλούτη αναθρεμένοι νέοι.
Μα σήμερα είναι λίαν, παρά το φυσικό του,
σύννους και κατηφής. Κοντά στην παραλίαν,
με άκραν μελαγχολίαν βλέπει που εκφορτώνουν
τα πλοία με την λείαν εκ της Πελοποννήσου.
Λάφυρα ελληνικά· η λεία της Κορίνθου.
Α σήμερα βεβαίως δεν είναι θεμιτόν,
δεν είναι δυνατόν ο Ιταλιώτης νέος
νάχει για διασκεδάσεις καμιάν επιθυμίαν.

Στο πληκτικό χωριό

Στο πληκτικό χωριό
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1925

Στο πληκτικό χωριό που εργάζεται —
υπάλληλος σ' ένα κατάστημα
εμπορικό· νεότατος — και που αναμένει
ακόμη δυο τρεις μήνες να περάσουν,
ακόμη δυο τρεις μήνες για να λιγοστέψουν η δουλειές,
κ' έτσι να μεταβεί στην πόλιν να ριχθεί
στην κίνησι και στην διασκέδασι ευθύς·
στο πληκτικό χωριό όπου αναμένει —
έπεσε στο κρεβάτι απόψι ερωτοπαθής,
όλ' η νεότης του στον σαρκικό πόθο αναμένη,
εις έντασι ωραίαν όλ' η ωραία νεότης του.
Και μες στον ύπνον η ηδονή προσήλθε· μέσα
στον ύπνο βλέπει κ' έχει την μορφή, την σάρκα που ήθελε

Απολλώνιος ο Τυανεύς εν Ρόδω

Απολλώνιος ο Τυανεύς εν Ρόδω

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1925

Για την αρμόζουσα παιδείυσι κι αγωγή
ο Απολλώνιος ομιλούσε μ' έναν
νέον που έκτιζε πολυτελή
οικίαν εν Ρόδω. «Εγώ δε ες ιερόν»
είπεν ο Τυανεύς στο τέλος «παρελθών
πολλώ αν ήδιον εν αυτώ μικρώ
όντι άγαλμα ελέφαντός τε και χρυσού
ίδοιμι ή εν μεγάλω κεραμεούν τε και φαύλον.» —
Το «κεραμεούν» και «φαύλον»· το σιχαμερό:
που κιόλας μερικούς (χωρίς προπόνησι αρκετή)
αγρτικώς εξεπατά. Το κεραμεούν και φαύλον.

Ο Ιουλιανός και οι Αντιοχείς

Ο Ιουλιανός και οι Αντιοχείς

Κωνσταντίνος Καβάφης

1926

Το Χι, φασίν, ουδέν ηδίκησε την πόλιν ουδέ το Κάππα...
Τυχόντες δ' ημείς εξηγητών... εδιδάχθημεν αρχάς ονο-
μάτων είναι τα γράμματα, δηλούν δ' εθέλειν το μεν Χρι-
στόν, το δε Κωνσταντίον.
ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΜΙΣΟΠΩΓΩΝ
Ήτανε δυνατόν ποτέ ν' απαρνηθούν
την έμορφή τους διαβίωσι· την ποικιλία
των καθημερινών τους διασκεδάσεων· το λαμπρό τους
θέατρον όπου μια ένωσις εγένονταν της Τέχνης
με τες ερωτικές της σάρκας τάσεις!
Ανήθικοι μέχρι τινός - και πιθανόν μέχρι πολλού -
ήσαν. Αλλ' είχαν την ικανοποίησι που ο βίος τους
ήταν ο περιλάλητος βίος της Αντιοχείας,
ο ενήδονος, ο απόλυτα καλαίσθητος.
Να τ' αρνηθούν αυτά, για να προσέξουν κιόλας τι;
Τες περί των ψευδών θεών αερολογίες του,

τες ανιαρές περιαυτολογίες·
την παιδαριώδη του θεατροφοβία·
την άχαρι σεμνοτυφία του· τα γελοία του γένεια.
Α βέβαια προτιμούσανε το Χι,
α βέβαια προτιμούσανε το Κάππα· εκατό φορές.

Η αρρώστια του Κλείτου

Η αρρώστια του Κλείτου

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1926

Ο Κλείτος, ένα συμπαθητικό
παιδί, περίπου είκοσι τριώ ετών —
με αρίστην αγωγή, με σπάνια ελληνομάθεια —
είν' άρρωστος βαρεία. Τον ήυρε ο πυρετός
που φέτος θέρισε στην Αλεξάνδρεια.
Τον ήυρε ο πυρετός εξαντλημένο κιόλας ηθικώς
απ' τον καϋμό που ο εταίρος του, ένας νέος ηθοποιός,
έπαυσε να τον αγαπά και να τον θέλει.
Είν' άρρωστος βαρεία, και τρέμουν οι γονείς του.
Και μια γρηά υπηρέτρια που τον μεγάλωσε,
τρέμει κι' αυτή για την ζωή του Κλείτου.
Μες στην δεινήν ανησυχία της
στον νου της έρχεται ένα είδωλο
που λάτρευε μικρή, πριν μπει αυτού, υπηρέτρια,
σε σπίτι Χριστιανών επιφανών, και χριστιανέψει.
Παίρνει κρυφά κάτι πλακούντια, και κρασί, και μέλι.
Τα πάει στο είδωλο μπροστά. Όσα θυμάται μέλη
της ικεσίας ψάλλει· άκρες, μέσες. Η κουτή
δεν νοιώθει που τον μαύρον δαίμονα λίγο τον μέλει
αν γιάνει ή αν δεν γιάνει ένας Χριστιανός.

Εν δήμω της Μικράς Ασίας

Εν δήμω της Μικράς Ασίας
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1926

Η ειδήσεις για την έκβασι της ναυμαχίας, στο Άκτιον,
ήσαν βεβαίως απροσδόκητες.
Αλλά δεν είναι ανάγκη να συντάξουμε νέον έγγραφον.
Τ' όνομα μόνον ν' αλλαχθεί. Αντίς, εκεί
στες τελευταίες γραμμές, «Λυτρώσας τους Ρωμαίους
απ' τον ολέθριον Οκτάβιον,
τον δίκην παρωδίας Καίσαρα,»
τόρα θα βάλουμε «Λυτρώσας τους Ρωμαίους
απ' τον ολέθριον Αντώνιον».
Όλο το κείμενον ταιριάζει ωραία.
«Στον νικητήν, τον ενδοξότατον,
τον εν παντί πολεμικώ έργω ανυπέρβλητον,
τον θαυμαστόν επί μεγαλουργία πολιτική,
υπέρ του οποίου ενθέρμως εύχονταν ο δήμος·
την επικράτησι του Αντωνίου»
εδώ, όπως είπαμεν, η αλλαγή: «του Καίσαρος
ως δώρον του Διός κάλλιστον θεωρών—
στον κραταιό προστάτη των Ελλήνων,
τον έθη ελληνικά ευμενώς γεραίροντα,
τον προσφιλή εν πάση χώρα ελληνική,
τον λίαν ενδεδειγμένον για έπαινο περιφανή,
και για εξιστόρησι των πράξεών του εκτενή
εν λόγω ελληνικώ κ' εμμέτρω και πεζώ·
ε ν λ ό γ ω ε λ λ η ν ι κ ώ που είν' ο φορεύς της φήμης,»
και τα λοιπά, και τα λοιπά. Λαμπρά ταιριάζουν όλα.

Ιερέυς του Σεραπίου

Ιερέυς του Σεραπίου

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1926

Τον γέροντα καλόν πατέρα μου,
τον αγαπώντα με το ίδιο πάντα·
τον γέροντα καλόν πατέρα μου θρηνώ
που πέθανε προχθές, ολίγο πριν χαράξει.
Ιησού Χριστέ, τα παραγγέλματα
της ιεροτάτης εκκλησίας σου να τηρώ
εις κάθε πράξιν μου, εις κάθε λόγον,
εις κάθε σκέψι είν' η προσπάθεια μου
η καθημερινή. Κι όσους σε αρνούνται
τους αποστρέφομαι.— Αλλά τώρα θρηνώ·
οδύρομαι, Χριστέ, για τον πατέρα μου
μ' όλο που ήτανε —φρικτόν ειπείν—
στο επικατάρατον Σεράπιον ιερέυς.

Μέσα στα καπηλειά

Μέσα στα καπηλειά

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1926

Μέσα στα καπηλειά και τα χαμαιτυπεία
της Βηρυτού κυλιέμαι. Δεν ήθελα να μένω
στην Αλεξάνδρεια εγώ. Μ' άφισεν ο Ταμίδης·
κ' επήγε με του Επάρχου τον υιό για ν' αποκτήσει
μια έπαυλι στον Νείλο, ένα μέγαρον στην πόλιν.
Δεν έκανε να μένω στην Αλεξάνδρεια εγώ.—
Μέσα στα καπηλειά και τα χαμαιτυπεία
της Βηρυτού κυλιέμαι. Μεσ σ' ευτελή κραιπάλη
διάγω ποταπώς. Το μόνο που με σώζει
σαν εμορφιά διαρκής, σαν άρωμα που επάνω
στην σάρκα μου έχει μείνει, είναι που είχα δυο χρόνια
δικό μου τον Ταμίδη, τον πιο εξάισιο νέο,
δικό μου όχι για σπίτι ή για έπαυλι στον Νείλο.

Μεγάλη συνοδεία ἐξ ιερῶν καὶ λαϊκῶν

Μεγάλη συνοδεία ἐξ ιερῶν καὶ
λαϊκῶν

Συγγραφέας: Κωνσταντῖνος Καβάφης
1926

Ἐξ ιερῶν καὶ λαϊκῶν μια συνοδεία,
ἀντιπροσωπευμένα πάντα τὰ επαγγέλματα,
διέρχεται οδοὺς, πλατέες, καὶ πύλες
τῆς περιωνύμου πόλεως Ἀντιοχείας.
Στῆς ἐπιβλητικῆς, μεγάλης συνοδείας τὴν ἀρχὴν
ωραῖος, λευκοντυμένος ἔφηβος βαστά
μὲ ἀνυψωμένα χέρια τὸν Σταυρόν,
τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐλπίδα μας, τὸν ἅγιον Σταυρόν.
Οἱ ἐθνικοί, οἱ πρὶν τοσούτον υπερφίαιοι,
συνεσταλμένοι τώρα καὶ δειλοί μὲ βίαν
ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν συνοδείαν.
Μακρὰν ἡμῶν, μακρὰν ἡμῶν νὰ μένουν πάντα
(ὅσο τὴν πλάνη τους δὲν ἀπαρνοῦνται). Προχωρεῖ
ὁ ἅγιος Σταυρός. Εἰς κάθε συνοικίαν
ὅπου ἐν θεοσεβείᾳ ζοῦν οἱ Χριστιανοί
φέρει παρηγορίαν καὶ χαρὰ:
βγαίνουν, οἱ εὐλαβεῖς, στὲς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους
καὶ πλήρεις ἀγαλλιᾶσεως τὸν προσκυνοῦν —
τὴν δύναμιν, τὴν σωτηρίαν τῆς οἰκουμένης, τὸν Σταυρόν.—
Εἶναι μὴ ετήσια εορτὴ Χριστιανικὴ.
Μὰ σήμερα τελεῖται, ἰδοὺ, πῶς ἐπιφανῶς.
Λυτρώθηκε τὸ κράτος ἐπὶ τέλους.
Ὁ μαρότατος, ὁ ἀποτρόπαιος
Ἰουλιανός δὲν βασιλεύει πια.
Ὑπὲρ τοῦ εὐσεβεστάτου Ἰοβιανοῦ εὐχηθῶμεν.

Σοφιστής απερχόμενος εκ Συρίας

Σοφιστής απερχόμενος εκ Συρίας

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1926

Δόκιμε σοφιστή που απέρχεσαι εκ Συρίας
και περί Αντιοχείας σκοπεύεις να συγγράψεις,
εν τω έργω σου τον Μέβη αξίζει ν' αναφέρεις.
Τον φημισμένο Μέβη που αναντιρρήτως είναι
ο νέος ο πιο ευειδής, κι ο πιο αγαπηθείς
σ' όλην την Αντιόχεια. Κανέν' από τους άλλους
του ιδίου βίου νέους, κανένα δεν πληρώνουν
τόσο ακριβά ως αυτόν. Για νάχουνε τον Μέβη
μονάχα δυο, τρεις μέρες πολύ συχνά τον δίνουν
ως εκατό στατήρας.— Είπα, Στην Αντιόχεια·
μα και στην Αλεξάνδρεια, μα και στην Ρώμη ακόμη,
δεν βρίσκεται' ένας νέος εράσμιος σαν τον Μέβη.

Άννα Δαλασσηνή

Άννα Δαλασσηνή

Κωνσταντίνος Καβάφης

Εις το χρυσόβουλλον που έβγαλ' ο Αλέξιος Κομνηνός
για να τιμήσει την μητέρα του επιφανώς,
την λίαν νοήμονα Κυρίαν Άννα Δαλασσηνή —
την αξιόλογη στα έργα της, στα ήθη —
υπάρχουν διάφορα εγκωμιαστικά:
εδώ ας μεταφέρουμε από αυτά
μια φράσιν έμορφην, ευγενική
«Ου το εμόν ή το σον, το ψυχρόν τούτο ρήμα, ερρήθη».

Μέρες του 1896

Μέρες του 1896

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1927

Εξευτελίσθη πλήρως. Μια ερωτική ροπή του
λίαν απαγορευμένη και περιφρονημένη
(έμφυτη μολοντούτο) υπήρξεν η αιτία:
ήταν η κοινωνία σεμνότυφη πολύ.
Έχασε βαθμηδόν το λιγυστό του χρήμα·
κατόπι τη σειρά, και την υπόληψί του.
Πλησίαζε τα τριάντα χωρίς ποτέ έναν χρόνο
να βγάλει σε δουλειά, τουλάχιστον γνωστή.
Ενίοτε τα έξοδά του τα κέρδιζεν από
μεσολαβήσεις που θεωρούνται ντροπιασμένες.
Κατήντησ' ένας τύπος που αν σ' έβλεπαν μαζί του
συχνά, ήταν πιθανόν μεγάλως να εκτεθείς.
Αλλ' όχι μόνον τούτα. Δεν θάτανε σωστό.
Αξίζει παραπάνω της εμορφιάς του η μνήμη.
Μια άποψις άλλη υπάρχει που αν ιδωθεί από αυτήν
φαντάζει, συμπαθής· φαντάζει, απλό και γνήσιο
του έρωτος παιδί, που άνω απ' την τιμή,
και την υπόληψί του έθεσε ανεξετάστως
της καθαρής σαρκός του την καθαρή ηδονή.
Απ' την υπόληψί του; Μα η κοινωνία που ήταν
σεμνότυφη πολύ συσχέτιζε κουτά.

Παλαιόθεν Ελληνίς

Παλαιόθεν Ελληνίς

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1927

Καυχιέται η Αντιόχεια για τα λαμπρά της κτίρια,
και τους ωραίους της δρόμους· για την περί αυτήν
θαυμάσιαν εξοχήν, και για το μέγα πλήθος
των εν αυτή κατοίκων. Καυχιέται που είν' η έδρα
ενδόξων βασιλέων· και για τους καλλιτέχνας
και τους σοφούς που έχει, και για τους βαθυπλούτους
και γνωστικούς εμπόρους. Μα πιο πολύ ασυγκρίτως
απ' όλα, η Αντιόχεια καυχιέται που είναι πόλις
παλαιόθεν ελληνίς· του Άργους συγγενής:
απ' την Ιώνη που ιδρύθη υπό Αργείων
αποίκων προς τιμήν της κόρης του Ινάχου.

Μέρες του 1901

Μέρες του 1901

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1927

Τούτο εις αυτόν υπήρχε το ξεχωριστό,
που μέσα σ' όλην του την έκλυσι
και την πολλήν του πείραν έρωτος,
παρ' όλην την συνειθισμένη του
στάσεως και ηλικίας εναρμόνισιν,
ετύχαιναν στιγμές — πλην βέβαια
σπανιότατες — που την εντύπωσιν
έδιδε σάρκας σχεδόν άθικτης.
Των είκοσι εννιά του χρόνων η εμορφιά,
η τόσο από την ηδονή δοκιμασμένη,
ήταν στιγμές που θύμιζε παράδοξα
έφηβο που —κάπως αδέξια— στην αγάπη
πρώτη φορά το αγνό του σώμα παραδίδει.

Δύο νέοι, 23 έως 24 ετών

Δύο νέοι, 23 έως 24 ετών

Κωνσταντίνος Καβάφης

1927

Ἄπ' τὲς δεκάμισυ ἦτανε στὸ καφενεῖον,
 καὶ τὸν περίμενε σὲ λίγο νὰ φανεῖ.
 Πῆγαν μεσάνυχτα— καὶ τὸν περίμενε ἀκόμη.
 Πῆγεν ἡ ὥρα μιάμισυ ° εἶχε ἀδειάσει
 τὸ καφενεῖον ὀλοτελῶς σχεδόν.
 Βαρέθηκεν ἐφημερίδες νὰ διαβάζει
 μηχανικῶς. Ἄπ' τὰ ἔρημα, τὰ τρία σελίνια του
 ἔμεινε μόνον ἓνα: τόση ὥρα ποὺ περίμενε
 ξόδιασε τ' ἄλλα σὲ καφέδες καὶ κονιάκ.
 Κάπνισεν ὅλα του τὰ σιγαρέτα.
 Τὸν ἐξαντλοῦσε ἡ τόση ἀναμονή. Γιατί
 κιόλας μονάχος ὅπως ἦταν γιὰ ὄρες, ἄρχισαν
 νὰ τὸν καταλαμβάνουν σκέψεις ὀχληρὲς
 τῆς παραστρατημένης του ζωῆς.
 Μὰ σὰν εἶδε τὸν φίλο του νὰ μπαίνει— εὐθὺς
 ἢ κούρασις, ἢ ἀνία, ἢ σκέψεις φύγανε.
 Ὁ φίλος του ἔφερε μιὰ ἀνέλπιστη εἶδησι.
 Εἶχε κερδίσει στὸ χαρτοπαικτεῖον ἐξήντα λίρες.
 Τὰ ἔμορφα τοὺς πρόσωπα, τὰ ἐξαίσιά τους νειάτα,
 ἢ αἰσθητικὴ ἀγάπη ποὺ εἶχαν μεταξὺ τους,
 δροσίσθηκαν, ζωντάνεψαν, τονώθηκαν
 ἀπ' τὲς ἐξήντα λίρες του χαρτοπαικτείου.
 Κι ὅλο χαρὰ καὶ δύναμις, αἶσθημα κι ὠραιότης
 πήγαν— ὄχι στὰ σπίτια τῶν τιμίων οἰκογενειῶν τους
 (ὅπου, ἄλλωστε, μήτε τοὺς θέλαν πιά):
 σ' ἓνα γνωστό τους, καὶ λίαν εἰδικό,
 σπίτι τῆς διαφθορᾶς πήγανε καὶ ζητήσαν
 δωμάτιον ὕπνου, κι ἀκριβὰ πιοτά, καὶ ξαναήπιαν.
 Καὶ σὰν σωθῆκαν τ' ἀκριβὰ πιοτά,
 καὶ σὰν πλησίαζε πιά ἡ ὥρα τέσσερες,
 στὸν ἔρωτα δοθῆκαν εὐτυχεῖς.

Ουκ έγνωσ

Ουκ έγνωσ

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1928

Για τες θρησκευτικές μας δοξασίες —
ο κύφος Ιουλιανός είπεν «Ανέγνων, έγνων,
κατέγνων». Τάχατες μας εκμηδένισε
με το «κατέγνων» του, ο γελοιωδέστατος.
Τέτοιες ξυπνάδες όμως πέρασι δεν έχουνε σ' εμάς
τους Χριστιανούς. «Ανέγνωσ, αλλ' ουκ έγνωσ· ει γαρ έγνωσ,
ουκ αν κατέγνωσ» απαντήσαμεν αμέσως.

Ένας νέος, της Τέχνης του Λόγου - στο 24ον έτος του

Ένας νέος, της Τέχνης του Λόγου - στο 24ον έτος
του

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης

1928

Όπως μπορείς πια δούλεψε, μυαλό.—
Τον φθείρει αυτόν μια απόλαυσις μισή.
Είναι σε μια κατάστασι εκνευριστική.
Φιλεί το πρόσωπο το αγαπημένο κάθε μέρα,
τα χέρια του είναι πάνω στα πιο εξαίσια μέλη.
Ποτέ του δεν αγάπησε με τόσο μέγα
πάθος. Μα λείπει η ωραία πραγμάτωσις
του έρωτος· λείπει η πραγμάτωσις
που πρέπει νάναι κι απ' τους δυο μ' έντασιν επιθυμητή.
(Δεν είν' ομοίως δοσμένοι στην ανώμαλη ηδονή κ' οι δυό.
Μονάχ' αυτόν κυρίεψε απολύτως).
Και φθείρεται, και νεύριασε εντελώς.
Εξ άλλου είναι κι άεργος· κι αυτό πολύ συντείνει.
Κάτι μικρά χρηματικά ποσά
με δυσκολία δανείζεται (σχεδόν
τα ζητιανεύει κάποτε) και ψευτοσυντηρείται.
Φιλεί τα λατρεμένα χείλη· πάνω
στο εξαίσιο σώμα —που όμως τώρα νοιώθει

πως στέργει μόνον— ηδονίζεται.
Κ' έπειτα πίνει και καπνίζει· πίνει και καπνίζει·
και σέρνεται στα καφενεία ολημερίς,
σέρνει με ανία της εμορφιάς του το μαράζι.—
Όπως μπορείς πια δούλεψε, μυαλό.

Εν Σπάρτη

Εν Σπάρτη

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1928

Δεν ήξερεν ο βασιλεύς Κλεομένης, δεν τολμούσε —
δεν ήξερε έναν τέτοιον λόγο πώς να πει
προς την μητέρα του: ότι απαιτούσε ο Πτολεμαίος
για εγγύησιν της συμφωνίας των ν' αποσταλεί κι αυτή
εις Αίγυπτον και να φυλάττεται·
λίαν ταπεινωτικόν, ανοίκειον πράγμα.
Κι όλο ήρχονταν για να μιλήσει· κι όλο δίσταζε.
Κι όλο άρχιζε να λέγει· κι όλο σταματούσε.
Μα η υπέροχη γυναίκα τον κατάλαβε
(είχεν ακούσει κιόλα κάτι διαδόσεις σχετικές),
και τον ενθάρρυνε να εξηγηθεί.
Και γέλασε· κ' είπε βεβαίως πηαίνει.
Και μάλιστα χαίρονταν που μπορούσε νάναι
στο γήρας της ωφέλιμη στην Σπάρτη ακόμη.
Όσο για την ταπείνωσι — μα αδιαφορούσε.
Το φρόνημα της Σπάρτης ασφαλώς δεν ήταν ικανός
να νοιώσει ένας Λαγίδης χθεσινός·
όθεν κ' η απαίτησίς του δεν μπορούσε
πραγματικώς να ταπεινώσει Δέσποιναν
Επιφανή ως αυτήν· Σπαρτιάτου βασιλέως μητέρα.

Εικόν εικοσιτριετούς νέου καμωμένη από φίλον του ομήλικα, ερασιτέχνην

Εικόν εικοσιτριετούς νέου καμωμένη από φίλον του ομήλικα,
ερασιτέχνην

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
1928

Τελείωσε την εικόνα χθες μεσημέρι. Τώρα
λεπτομερώς την βλέπει. Τον έκαμε με γκρίζο
ρούχο ξεκουμπωμένο, γκρίζο βαθύ· χωρίς
γελέκι και κραβάτα. Μ' ένα τριανταφυλλί
πουκάμισο· ανοιγμένο, για να φανεί και κάτι
από την εμορφιά του στήθους, του λαιμού.
Το μέτωπο δεξιά ολόκληρο σχεδόν
σκεπάζουν τα μαλλιά του, τα ωραία του μαλλιά
(ως είναι η χτενισιά που προτιμά εφέτος).
Υπάρχει ο τόνος πλήρως ο ηδονιστικός
που θέλησε να βάλει σαν έκανε τα μάτια,
σαν έκανε τα χείλη ... Το στόμα του, τα χείλη
που για εκπληρώσεις είναι ερωτισμού εκλεκτού.

Εν μεγάλη Ελληνική αποικία, 200 π.Χ.

Εν μεγάλη Ελληνική αποικία, 200

π.Χ.

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης

1928

Ότι τα πράγματα δεν βάνουν κατ' ευχὴν στην Αποικία
 δεν μὲν' ἡ ελαχίστη αμφιβολία,
 και μ' ὄλο που οπωσοῦν τραβοῦμ' εμπρός,
 ἴσως, καθὼς νομίζουν ουκ ολίγοι, να ἔφθασε ο καιρός
 να φέρουμε Πολιτικό Αναμορφωτή.
 Ὅμως το πρόσκομμα κ' ἡ δυσκολία
 εἶναι που κάμνουνε μια ιστορία
 μεγάλη κάθε πράγμα οι Αναμορφωταί
 αυτοί. (Ευτύχημα θα ἦταν αν ποτέ
 δεν τους χρειάζονταν κανείς.) Για κάθε τι,
 για το παραμικρό ρωτοῦνε κ' ἐξετάζουν,
 κ' ευθύς στον νου τους ριζικές μεταρρυθμίσεις βάζουν,
 με την απαίτησι να εκτελεσθούν ἄνευ αναβολῆς.
 Ἐχουνε και μια κλίσι στες θυσίες.
 Παραιτηθεῖτε ἀπὸ την κτήσιν σας εκείνη·
 ἡ κατοχή σας εἶν' ἐπισηφαλής·
 ἡ τέτοιες κτήσεις ακριβῶς βλάπτουν τες Αποικίες.
 Παραιτηθεῖτε ἀπὸ την πρόσοδον αὐτή,
 κι ἀπὸ την ἄλληνα την συναφή,
 κι ἀπὸ την τρίτη τούτην: ὡς συνέπεια φυσική·
 εἶναι μεν ουσιώδεις, ἀλλὰ τί να γίνει;
 σας δημιουργοῦν μια ἐπιβλαβὴ ευθύνη.
 Κι ὅσο στον ἐλεγχό τους προχωροῦνε,
 βρίσκουν και βρίσκουν περιττά, και να παυθοῦν ζητοῦνε·
 πράγματα που ὅμως δύσκολα τα καταργεῖ κανείς.
 Κι ὅταν, με το καλό, τελειώσουνε την εργασία,
 κι ὀρίσαντες και περικόψαντες το παν λεπτομερῶς,
 ἀπέλθουν, παίρνοντας και την δικαία μισθοδοσία,
 να δοῦμε τι ἀπομένει πια, μετὰ
 τόση δεινότητα χειρουργική.—
 Ἴσως δεν ἔφθασεν ἀκόμη ο καιρός.
 Να μη βιαζόμεθα· εἶν' επικίνδυνον πράγμα ἡ βία.
 Τα πρόωρα μέτρα φέρνουν μεταμέλεια.

Έχει άτοπα πολλά, βεβαίως και δυστυχώς, η Αποικία.
Όμως υπάρχει τι το ανθρώπινον χωρίς ατέλεια;
Και τέλος πάντων, να, τραβούμ' εμπρός.

Εν πορεία προς την Σινώπην

Εν πορεία προς την Σινώπην
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1928

Ο Μιθριδάτης, ένδοξος και κραταίος,
μεγάλων πόλεων ο κύριος,
κάτοχος ισχυρών στρατών και στόλων,
πηγαίνοντας προς την Σινώπην πέρασε από δρόμον
εξοχικόν, πολύ απόκεντρον
όπου ένας μάντις είχε κατοικίαν.
Έστειλεν αξιωματικό του ο Μιθριδάτης
τον μάντι να ρωτήσῃ πόσα θ' αποκτήσῃ ἀκόμη
στο μέλλον αγαθά, πόσες δυνάμεις ἄλλες.
Έστειλεν αξιωματικό του, και μετά
προς την Σινώπην την πορεία του ξακολούθησε.
Ο μάντις αποσύρθηκε σ' ένα δωμάτιο μυστικό.
Μετά περίπου μισήν ὥρα βγήκε
περίφροντις, κ' εἶπε στον αξιωματικό,
«Ἰκανοποιητικῶς δεν μπόρεσα να διευκρινίσω.
Κατάλληλη δεν εἶν' ἡ μέρα σήμερα.
Κάτι σκιώδη πράγματα εἶδα. Δεν κατάλαβα καλά. —
Μα ν' αρκεσθεῖ, φρονώ, με τόσα που ἔχει ο βασιλεύς.
Τα περισσότερα εἰς κινδύνους θα τον φέρουν.
Θυμήσου να τον πεις αὐτό, αξιωματικέ:
με τόσα που ἔχει, προς θεοῦ, ν' ἀρκείται!
Ἡ τύχη ξαφνικές ἔχει μεταβολές.
Να πεις στον βασιλέα Μιθριδάτη:
λίαν σπανίως βρίσκεται ο εταῖρος του προγόνου του
ο ευγενής, που εγκαίρως με την λόγῃν γράφει
στο χῶμα ἐπάνω το σωτήριον Φεύγε Μιθριδάτα.»

Μέρες του 1909, '10, και '11

Μέρες του 1909, '10, και '11

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1928

Ενός τυραννισμένου, πτωχοτάτου ναυτικού
(από νησί του Αιγαίου Πελάγους) ήταν υιός.
Εργάζονταν σε σιδερά. Παληόρουχα φορούσε.
Σχισμένα τα ποδήματά του της δουλειάς κ' ελεεινά.
Τα χέρια του ήσαν λερωμένα από σκουριές και λάδια.
Το βραδυνό, σαν έκλειε το μαγαζί,
αν ήταν τίποτε να επιθυμεί πολύ,
καμιά κραβάτα κάπως ακριβή,
καμιά κραβάτα για την Κυριακή,
ή σε βιτρίνα αν είχε δει και λαχταρούσε
κανένα ωραίο πουκάμισο μαβί,
το σώμα του για ένα τάλληρο ή δυο πουλούσε.
Διερωτώμαι αν στους αρχαίους καιρούς
είχεν η ένδοξη Αλεξάνδρεια νέον πιο περικαλλή,
πιο τέλειο αγόρι από αυτόν — που πήε χαμένος:
δεν έγινε, εννοείται, άγαλμά του ή ζωγραφιά·
στο παληομάγαζο ενός σιδερά ριχμένος,
γρήγορ' απ' την επίπονη δουλειά,
κι από λαϊκή κραιπάλη, τάλαιπωρημένη, είχε φθαρεί.

Κίμων Λεάρχου, 22 ετών, σπουδαστής Ελληνικών γραμμάτων (εν Κυρήνη)

Κίμων Λεάρχου, 22 ετών, σπουδαστής Ἑλληνικῶν γραμμάτων (ἐν Κυρήνῃ)

Κωνσταντῖνος Καβάφης

1928

"Τὸ τέλος μου ἐπῆλθε ὅτε ἤμουν εὐτυχής.
 Ὁ Ἑρμοτέλης μὲ εἶχε ἀχώριστόν του φίλον.
 Τὲς ὕστατές μου μέρες, μ' ὄλο ποῦ προσποιοῦνταν
 πῶς δὲν ἀνησυχοῦσε, ἔνοιωνα ἐγὼ συχνὰ
 τὰ μάτια του κλαμένα. Σὰν νόμιζε ποῦ λίγο
 εἶχ' ἀποκοιμηθεῖ, ἔπεφτεν ὡς ἀλλόφρων
 στῆς κλίνης μου τὸ ἄκρον. Ἄλλ' ἤμεθαν κ' οἱ δυὸ
 νέοι μιᾶς ἡλικίας, εἴκοσι τριῶ ἐτῶν.
 Προδότις εἶναι ἡ Μοῖρα. Ἴσως κανένα πάθος
 ἄλλο τὸν Ἑρμοτέλη νάπαιρνε ἀπὸ μένα.
 Τελείωσα καλῶς ὃ ἐν τῇ ἀμερίστῳ ἀγάπῃ."—
 Τὸ ἐπιτύμβιον τοῦτο Μαρύλου Ἀριστοδήμου
 ἀποθανόντος πρὸ μηνὸς στὴν Ἀλεξάνδρεια,
 ἔλαβα ἐγὼ πενθῶν, ὁ ἐξάδελφός του Κίμων.
 Μὲ τὸ ἔστειλεν ὁ γράψας γνωστός μου ποιητής.
 Μὲ τὸ ἔστειλ' ἐπειδὴ ἤξερε συγγενῆς
 ὅτ' ἤμουν τοῦ Μαρύλου: δὲν ἤξερε ἄλλο τί.
 Εἶν' ἡ ψυχὴ μου πλήρης λύπης γιὰ τὸν Μαρύλο.
 Εἶχαμε μεγαλώσει μαζύ, σὰν ἀδελφοί.
 Βαθυὰ μελαγχολῶ. Ὁ πρόωρος θάνατός του
 κάθε μνησικακίαν μου ἔσβυσ' ἐντελῶς.....
 κάθε μνησικακίαν γιὰ τὸν Μαρύλο —μ' ὄλο
 ποῦ μὲ εἶχε κλέψει τὴν ἀγάπῃ τοῦ Ἑρμοτέλη,
 ποῦ κι ἂν μὲ θέλει τώρα ὁ Ἑρμοτέλης πάλι
 δὲν θάνατι διόλου τὸ ἴδιο. Ξέρω τὸν χαρακτηῖρα
 τὸν εὐπαθῆ ποῦ ἔχω. Τὸ ἴνδαμα τοῦ Μαρύλου
 θάρχεται ἀνάμεσό μας, καὶ θὰ νομίζω ποῦ
 μὲ λέγει, Ἴδου εἶσαι τώρα ἱκανοποιημένος.
 Ἴδου τὸν ξαναπῆρες ὡς ἐποθοῦσες, Κίμων.
 Ἴδου δὲν ἔχεις πιά ἀφορμὴ νὰ μὲ διαβάλλεις.

Ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης

Κωνσταντίνος Καβάφης
Ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης

<roem>Άρесе γενικώς στην Αλεξάνδρεια, τες δέκα μέρες που διέμεινε αυτού, ο ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης Αριστομένης, υιός του Μενελάου. Ως τ'όνομά του κι η περιβολή, κοσμίως ελληνική. Δέχονταν ευχαρίστως τες τιμές, αλλά δεν τες επιζητούσεν ἦταν μετριόφρων. Αγόραζε βιβλία ελληνικά, ιδίως ιστορικά και φιλοσοφικά. Προπάντων δε άνθρωπος λιγομίλητος. Θά'ταν βαθύς στες σκέψεις, διεδίδετο, κι οι τέτοιοι τ'όχουν φυσικό να μη μιλούν πολλά.

Μήτε βαθύς στες σκέψεις ἦταν, μήτε τίποτε. Ἐνας τυχαίος, αστείος άνθρωπος. Πήρε όνομα ελληνικό, ντύθηκε σαν τους Ἐλληνας, έμαθ' επάνω κάτω σαν τους Ἐλληνας να φέρεται ἔτρεμεν η ψυχή του μη τυχόν χαλάσει την καλούτσικη εντύπωσι μιλώντας με βαρβαρισμούς δεινούς τα ελληνικά, κι οι Αλεξανδρινοί τον πάρουν στο ψιλό, ως είναι το συνήθειο τους, οι απάισιοι.

Γι'αυτό και περιορίζονταν σε λίγες λέξεις, προσέχοντας με δέος τες κλίσεις και την προφορά κι έπληττεν ουκ ολίγον έχοντας κουβέντες στοιβαγμένες μέσα του.

Μύρης· Αλεξάνδρεια του 340 μ.Χ.

Μύρης· Αλεξάνδρεια του 340 μ.Χ.
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1929

Την συμφορά όταν έμαθα, που ο Μύρης πέθανε,
πήγα στο σπίτι του, μ' όλο που το αποφεύγω
να εισέρχομαι στων Χριστιανών τα σπίτια,
προ πάντων όταν έχουν θλίψεις ή γιορτές.
Στάθηκα σε διάδρομο. Δεν θέλησα
να προχωρήσω πιο εντός, γιατί αντελήφθην
που οι συγγενείς του πεθαμένου μ' έβλεπαν
με προφανή απορία και με δυσαρέσκεια.
Τον είχανε σε μια μεγάλη κάμαρη
που από την άκρη όπου στάθηκα
είδα κομμάτι· όλο τάπητες πολύτιμοι,
και σκεύη εξ αργύρου και χρυσού.
Στέκομουν κ' έκλαια σε μια άκρη του διαδρόμου.
Και σκέπτομουν που η συγκεντρώσεις μας κ' η εκδρομές
χωρίς τον Μύρη δεν θ' αξίζουν πια·
και σκέπτομουν που πια δεν θα τον δω
στα ωραία κι άσεμνα ξενύχτια μας
να χαίρεται, και να γελά, και ν' απαγγέλλει στίχους
με την τελεία του αίσθησι του ελληνικού ρυθμού·

και σκέπτομουν που έχασα για πάντα
 την εμορφιά του, που έχασα για πάντα
 τον νέον που λάτρευα παράφορα.
 Κάτι γρηές, κοντά μου, χαμηλά μιλούσαν για
 την τελευταία μέρα που έζησε—
 στα χείλη του διαρκώς τ' όνομα του Χριστού,
 στα χέρια του βαστούσ' έναν σταυρό.—
 Μπήκαν κατόπι μες στην κάμαρη
 τέσσαρες Χριστιανοί ιερείς, κ' έλεγαν προσευχές
 ενθέρμως και δεήσεις στον Ιησούν,
 ή στην Μαρίαν (δεν ξέρω την θρησκεία τους καλά).
 Γνωρίζαμε, βεβαίως, που ο Μύρης ήταν Χριστιανός.
 Από την πρώτην ώρα το γνωρίζαμε, όταν
 πρόπερσι στην παρέα μας είχε μπει.
 Μα ζούσεν απολύτως σαν κ' εμάς.
 Απ' όλους μας πιο έκδοτος στες ηδονές.
 σκορπώντας αφειδώς το χρήμα του στες διασκεδάσεις.
 Για την υπόληψι του κόσμου ξένοιαστος,
 ρίχνονταν πρόθυμα σε νύχτιες ρήξεις στες οδούς
 όταν ετύχαινε η παρέα μας
 να συναντήσει αντίθετη παρέα.
 Ποτέ για την θρησκεία του δεν μιλούσε.
 Μάλιστα μια φορά τον είπαμε
 πως θα τον πάρουμε μαζί μας στο Σεράπιον.
 Όμως σαν να δυσαρεστήθηκε
 μ' αυτόν μας τον αστεϊσμό: θυμούμαι τώρα.
 Α κι άλλες δυο φορές τώρα στον νου μου έρχονται.
 Όταν στον Ποσειδώνα κάμναμε σπονδές,
 τραβήχθηκε απ' τον κύκλο μας, κ' έστρεψε αλλού το βλέμμα.
 Όταν ενθουσιασμένος ένας μας
 είπεν, Η συντροφιά μας νάναι υπό
 την εύνοιαν και την προστασίαν του μεγάλου,
 του πανωραίου Απόλλωνος — ψιθύρισεν ο Μύρης
 (οι άλλοι δεν άκουσαν) «τη εξαιρέσει εμού».
 Οι Χριστιανοί ιερείς μεγαλοφώνως
 για την ψυχή του νέου δέονταν.—
 Παρατηρούσα με πόση επιμέλεια,
 και με τι προσοχήν εντατική
 στους τύπους της θρησκείας τους, ετοιμάζονταν

όλα για την χριστιανική κηδεία.
 Κ' εξαίφνης με κυρίευσε μια αλλόκοτη
 εντύπωση. Αόριστα, αισθάνομουν
 σαν νάφευγεν από κοντά μου ο Μύρης·
 αισθάνομουν που ενώθη, Χριστιανός,
 με τους δικούς του, και που γένομουν
 ξένο εγώ, ξένο ο λύ· ένοιωθα κιόλα
 μια αμφιβολία να με σιμώνει: μήπως κι είχα γελασθεί
 από το πάθος μου, και π ά ν τ α τού ήμουν ξένος.—
 Πετάχθηκα έξω απ' το φρικτό τους σπίτι,
 έφυγα γρήγορα πριν αρπαχθεί, πριν αλλοιωθεί
 απ' την χριστιανοσύνη τους η θύμιση του Μύρη.

Αλέξανδρος Ιανναίος, και Αλεξάνδρα

Αλέξανδρος Ιανναίος, και
 Αλεξάνδρα
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
 1929

Επιτυχείς και πλήρως ικανοποιημένοι,
 ο βασιλεύς Αλέξανδρος Ιανναίος,
 κ' η σύζυγός του η βασίλισσα Αλεξάνδρα
 περνούν με προπορευομένην μουσικήν
 και με παντοίαν μεγαλοπρέπειαν και χλιδήν,
 περνούν απ' τες οδούς της Ιερουσαλήμ.
 Ετελεσφόρησε λαμπρώς το έργον
 που άρχισαν ο μέγας Ιούδας Μακκαβαίος
 κ' οι τέσσαρες περιώνυμοι αδελφοί του·
 και που μετά ανενδότως συνεχίσθη εν μέσω
 πολλών κινδύνων και πολλών δυσχερειών.
 Τώρα δεν έμεινε τίποτε το ανοίκειον.
 Έπαυσε κάθε υποταγή στους αλαζόνας
 μονάρχας της Αντιοχείας. Ιδού
 ο βασιλεύς Αλέξανδρος Ιανναίος,
 κ' η σύζυγός του η βασίλισσα Αλεξάνδρα
 καθ' όλα ίσοι προς τους Σελευκίδας.
 Ιουδαίοι καλοί, Ιουδαίοι αγνοί, Ιουδαίοι πιστοί —προ πάντων.
 Αλλά, καθώς που το απαιτούν η περιστάσεις,
 και της ελληνικής λαλιάς ειδήμονες·

και μ' Ἑλληνας και μ' ελληνίζοντας
 μονάρχας σχετισμένοι— πλην σαν ἴσοι, και ν' ακούεται.
 Τwόντι ετελεσφόρησε λαμπρώς,
 ετελεσφόρησε περιφανώς
 το ἔργον που ἄρχισαν ο μέγας Ιούδας Μακκαβαίος
 κ' οι τέσσαρες περιώνυμοι αδελφοί του.

Ωραία λουλούδια και άσπρα ως ταίριαζαν πολύ

Ωραία λουλούδια και άσπρα ως ταίριαζαν
 πολύ
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
 1929

Μπήκε στο καφενείο όπου επήγαιναν μαζί.—
 Ο φίλος του εδώ προ τριw μηνwν του είπε,
 «Δεν ἔχουμε πεντάρα. Δυο πάμπτωχα παιδιά
 είμεθα — ξεπεσμένοι στα κέντρα τα φθηνά.
 Σ' το λέγω φανερά, με σένα δεν μπορώ
 να περπατώ. Ένας άλλος, μάθε το, με ζητεί.»
 Ο άλλος τού είχε τάξει δυο φορεσιές, και κάτι
 μεταξωτά μαντήλια.— Για να τον ξαναπάρει
 εχάλασε τον κόσμο, και βρήκε είκοσι λίρες.
 Ἦλθε ξανά μαζί του για τες είκοσι λίρες.
 μα και, κοντά σ' αυτές, για την παληά φιλία,
 για την παληάν αγάπη, για το βαθύ αίσθημά των.—
 Ο «άλλος» ήταν ψεύτης, παληόπαιδο σωστό.
 μια φορεσιά μονάχα του είχε κάμει, και
 με το στανιό και τούτην, με χίλια παρακάλια.
 Μα τώρα πια δεν θέλει μήτε τες φορεσιές,
 και μήτε διόλου τα μεταξωτά μαντήλια,
 και μήτε είκοσι λίρες, και μήτε είκοσι γρόσια.
 Την Κυριακή τον θάψαν, στες δέκα το πρωί.
 Την Κυριακή τον θάψαν: πάει εβδομάς σχεδόν.
 Στην πτωχική του κάσα του έβαλε λουλούδια,
 ωραία λουλούδια κι άσπρα ως ταίριαζαν πολύ
 στην εμορφιά του και στα είκοσι δυο του χρόνια.
 Όταν το βράδυ επήγεν— έτυχε μια δουλειά,
 μια ανάγκη του ψωμιού του— στο καφενείον όπου
 επήγαιναν μαζί: μαχαίρι στην καρδιά του

το μαύρο καφενείο όπου επήγαιναν μαζί.

Στον ίδιο χώρο

Στον ίδιο χώρο

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1929

Οικίας περιβάλλον, κέντρων, συνοικίας
που βλέπω κι όπου περπατώ· χρόνια και χρόνια.
Σε δημιούργησα μες σε χαρά και μες σε λύπες:
με τόσα περιστατικά, με τόσα πράγματα.
Κ' αισθηματοποιήθηκες ολόκληρο, για μένα.

Άγε, ω βασιλεύ Λακεδαιμονίων

Κωνσταντίνος Καβάφης

Άγε, ω βασιλεύ Λακεδαιμονίων

Δεν καταδέχονταν η Κρατησίκλεια
ο κόσμος να την δει να κλαίει και να θρηνεί·
και μεγαλοπρεπής εβιάδιζε και σιωπηλή.
Τίποτε δεν απόδειχνε η ατάραχη μορφή της
απ' τον καϋμό και τα τυράννια της.
Μα όσο και νάναι μια στιγμή δεν βάσταξε·
και πριν στο άθλιο πλοίο μπει να πάει στην Αλεξάνδρεια,
πήρε τον υιό της στον ναό του Ποσειδώνας,
και μόνοι σαν βρεθήκαν τον αγκάλιασε
και τον ασπάζονταν, «διαλογούντα», λέγει
ο Πλούταρχος, «και συντεταραγμένον».
Όμως ο δυνατός της χαρακτήρ επάσχισε·
και συνελθούσα η θαυμασία γυναίκα
είπε στον Κλεομένη «Άγε, ω βασιλεύ
Λακεδαιμονίων, όπως, επάν' έξω
γενώμεθα, μηδείς ίδη δακρύοντας
ημάς μηδέ ανάξιόν τι της Σπάρτης
ποιούντας. Τούτο γαρ εφ' ημίν μόνον·
αι τύχαι δε, όπως αν ο δαίμων διδώ, πάρεισι.»
Και μες στο πλοίο μπήκε, πηαίνοντας προς το «διδώ».

Ο καθρέπτης στην είσοδο

Ο καθρέπτης στην είσοδο
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος
Καβάφης
1930

Το πλούσιο σπίτι είχε στην είσοδο
έναν καθρέπτη μέγιστο, πολύ παλαιό·
τουλάχιστον προ ογδόντα ετών αγορασμένο.
Ένα εμορφότατο παιδί, υπάλληλος σε ράπτη
(τες Κυριακές, ερασιτέχνης αθλητής),
στέκονταν μ' ένα δέμα. Το παρέδωσε
σε κάποιον του σπιτιού, κι αυτός το πήγε μέσα
να φέρει την απόδειξι. Ο υπάλληλος του ράπτη
έμεινε μόνος, και περίμενε.
Πλησίασε στον καθρέπτη και κυττάζονταν
κ' έσιαζε την κραβάτα του. Μετά πέντε λεπτά
του φέραν την απόδειξι. Την πήρε κ' έφυγε.
Μα ο παλαιός καθρέπτης που είχε δει και δει,
κατά την ύπαρξίν του την πολυετή,
χιλιάδες πράγματα και πρόσωπα·
μα ο παλαιός καθρέπτης τώρα χαίρονταν,
κ' επαίρονταν που είχε δεχθεί επάνω του
την άρτιαν εμορφιά για μερικά λεπτά.

Ρωτούσε για την ποιότητα

Ρωτούσε για την ποιότητα

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1930

Απ' το γραφείον όπου είχε προσληφθεί
σε θέσι ασήμαντη και φθηνοπληρωμένη
(ώς οκτώ λίρες το μηνιάτικό του: με τα τυχερά)
βγήκε σαν τέλεψεν η έρημη δουλειά
που όλο το απόγευμα ήταν σκυμένος:
βγήκεν η ώρα επτά, και περπατούσε αργά
και χάζεψε στον δρόμο.— Έμορφος·
κ' ενδιαφέρων: έτσι που έδειχνε φθασμένος
στην πλήρη του αισθησιακήν απόδοσι.
Τα είκοσι εννιά, τον περασμένο μήνα τα είχε κλείσει.
Εχάζεψε στον δρόμο, και στες πτωχικές
παρόδους που οδηγούσαν προς την κατοικία του.
Περνώντας εμπρός σ' ένα μαγαζί μικρό
όπου πουλιούνταν κάτι πράγματα
ψεύτικα και φθηνά για εργατικούς,
είδ' εκεί μέσα ένα πρόσωπο, είδε μια μορφή
όπου τον έσπρωξαν και εισήλθε, και ζητούσε
τάχα να δει χρωματιστά μαντήλια.
Ρωτούσε για την ποιότητα των μαντηλιών
και τι κοστίζουν με φωνή πνιγμένη,
σχεδόν σβυσμένη απ' την επιθυμία.
Κι ανάλογα ήλθαν η απαντήσεις,
αφηρημένες, με φωνή χαμηλωμένη,
με υπολανθάνουσα συναίνεσι.
Όλο και κάτι έλεγαν για την πραγματέια — αλλά
μόνος σκοπός: τα χέρια των ν' αγγίζουν
επάνω απ' τα μαντήλια· να πλησιάζουν
τα πρόσωπα, τα χείλη σαν τυχαίως·
μια στιγμιαία στα μέλη επαφή.
Γρήγορα και κρυφά, για να μη νοιώσει
ο καταστηματάρχης που στο βάθος κάθονταν.

Ας φρόντιζαν

Ας φρόντιζαν

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος

Καβάφης

1930

Κατήντησα σχεδόν ανέστιος και πένης.
Αυτή η μοιραία πόλις, η Αντιόχεια
όλα τα χρήματά μου τάφαγε:
αυτή η μοιραία με τον δαπανηρό της βίο.
Αλλά είμαι νέος και με υγείαν αρίστην.
Κάτοχος της ελληνικής θαυμάσιος
(ξέρω και παραξέρω Αριστοτέλη, Πλάτωνα·
τι ρήτορας, τι ποιητάς, τι ό,τι κι αν πεις).
Από στρατιωτικά έχω μιαν ιδέα,
κ' έχω φιλίες με αρχηγούς των μισθοφόρων.
Είμαι μπασμένος κάμποσο και στα διοικητικά.
Στην Αλεξάνδρεια έμεινα έξι μήνες, πέρσι·
κάπως γνωρίζω (κ' είναι τούτο χρήσιμον) τα εκεί:
του Κακεργέτη βλέψεις, και παληανθρωπιές, και τα λοιπά.
Όθεν φρονώ πως είμαι στα γεμάτα
ενδεδειγμένος για να υπηρετήσω αυτήν την χώρα,
την προσφιλή πατρίδα μου Συρία.
Σ' ό,τι δουλειά με βάλουν θα πασχίσω
να είμαι στην χώρα ωφέλιμος. Αυτή είν' η πρόθεσίς μου.
Αν πάλι μ' εμποδίσουνε με τα συστήματά τους—
τους ξέρουμε τους προκομένους: να τα λέμε τώρα;
αν μ' εμποδίσουνε, τι φταίω εγώ.
Θ' απευθυνθώ προς τον Ζαβίνα πρώτα,
κι αν ο μωρός αυτός δεν μ' εκτιμήσει,
θα πάγω στον αντίπαλό του, τον Γρυπό.
Κι αν ο ηλίθιος κι αυτός δεν με προσλάβει,
πηγαίνω παρευθύς στον Υρκανό.
Θα με θελήσει πάντως ένας απ' τους τρεις.
Κ' είν' η συνείδησίς μου ήσυχη
για το αφήφιστο της εκλογής.
Βλάπτουν κ' οι τρεις τους την Συρία το ίδιο.
Αλλά, κατεστραμένος άνθρωπος, τι φταίω εγώ.
Ζητώ ο ταλαίπωρος να μπαλωθώ.

Ας φρόντιζαν οι κραταιοί θεοί
να δημιουργήσουν έναν τέταρτο καλό.
Μετά χαράς θα πήγαινα μ' αυτόν.

Στα 200 π.Χ.

Στα 200 π.Χ.

Κωνσταντίνος Καβάφης

1931

«Αλέξανδρος Φιλίππου και οι Έλληνες πλην Λακεδαιμονίων—»

Μπορούμε κάλλιστα να φαντασθούμε
πως θ' αδιαφόρησαν παντάπασι στην Σπάρτη
για την επιγραφήν αυτή. «Πλην Λακεδαιμονίων»,
μα φυσικά. Δεν ήσαν οι Σπαρτιάται
για να τους οδηγούν και για να τους προστάζουν
σαν πολυτίμους υπηρέτας. Άλλωστε
μια πανελλήνια εκστρατεία χωρίς
Σπαρτιάτη βασιλέα γι' αρχηγό
δεν θα τους φαίνονταν πολλής περιωπής.
Α βεβαιότατα «πλην Λακεδαιμονίων».
Είναι κι αυτή μια στάσις. Νοιώθεται.
Έτσι, πλην Λακεδαιμονίων στον Γρανικό·
και στην Ισσό μετά· και στην τελειωτική
την μάχη, όπου εσαρώθη ο φοβερός στρατός
που στ' Άρβηλα συγκέντρωσαν οι Πέρσαι:
που απ' τ' Άρβηλα ξεκίνησε για νίκη, κ' εσαρώθη.
Κι απ' την θαυμάσια πανελλήνιαν εκστρατεία,
την νικηφόρα, την περίλαμπρη,
την περιλάλητη, την δοξασμένη
ως άλλη δεν δοξάσθηκε καμιά,
την απaráμιλλη: βγήκαμ' εμείς·
ελληνικός καινούριος κόσμος, μέγας.
Εμείς· οι Αλεξανδρείς, οι Αντιοχείς,
οι Σελευκείς, κ' οι πολυάριθμοι
επίλοιποι Έλληνες Αιγύπτου και Συρίας,
κ' οι εν Μηδία, κ' οι εν Περσίδι, κι όσοι άλλοι.
Με τες εκτεταμένες επικράτειες,
με την ποικίλη δράσι των στοχαστικών προσαρμογών.
Και την Κοινήν Ελληνικήν Λαλιά

ώς μέσα στην Βακτριανή την πήγαμεν, ώς τους Ινδούς.
Για Λακεδαιμονίους να μιλούμε τώρα!

Κατά τες συνταγές αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων

Κατά τες συνταγές αρχαίων Ελληνοσύρων
μάγων
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Καβάφης
1931

«Ποιο απόσταγμα να βρίσκεται από βότανα
γητεύματος», είπ' ένας αισθητής,
«ποιο απόσταγμα κατά τες συνταγές
αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων καμωμένο
που για μια μέρα (αν περισσότερο
δεν φθάν' η δύναμίζ του), ή και για λίγην ώρα
τα είκοσι τρία μου χρόνια να με φέρει
ξανά· τον φίλον μου στα είκοσι δυο του χρόνια
να με φέρει ξανά— την εμορφιά του, την αγάπη του.
»Ποιο απόσταγμα να βρίσκεται κατά τες συνταγές
αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων καμωμένο
που, σύμφωνα με την αναδρομήν,
και την μικρή μας κάμαρη να επαναφέρει.»

Μέρες του 1908

Κωνσταντίνος Καβάφης

Μέρες του 1908

Τον χρόνο εκείνον βρέθηκε χωρίς δουλειά·
και συνεπώς ζούσεν απ' τα χαρτιά,
από το τάβλι, και τα δανεικά.
Μια θέσις, τριώ λιρών τον μήνα, σε μικρό
χαρτοπωλείον του είχε προσφερθεί.
Μα την αρνήθηκε, χωρίς κανένα δισταγμό.
Δεν έκανε. Δεν ήτανε μισθός γι' αυτόν,
νέον με γράμματ' αρκετά, και είκοσι πέντ' ετών.
Δυό, τρία σελίνια την ημέρα κέρδιζε, δεν κέρδιζε.
Από χαρτιά και τάβλι τί να βγάλει το παιδί,
στα καφενεία της σειράς του, τα λαϊκά,
όσο κι αν έπαιζ' έξυπνα, όσο κι αν διάλεγε κουτούς.
Τα δανεικά, αυτά δα ήσαν κ' ήσαν.
Σπάνια το τάλληρο εύρισκε, το πιο συχνά μισό,
κάποτε ξέπεφτε και στο σελίνι.
Καμιά εβδομάδα, ενίστε πιο πολύ,
σαν γλύτωνεν απ' το φρικτό ξενύχτι,
δροσιζονταν στα μπάνια, στο κολύμβι το πρωϊ.
Τα ρούχα του είχαν ένα χάλι τρομερό.
Μια φορεσιά την ίδια πάντοτ' έβαζε, μια φορεσιά
πολύ ξεθωριασμένη κανελιά.
Ά μέρες του καλοκαιριού του εννιακόσια οκτώ,
απ' το είδωμά σας, καλαισθητικά,
έλειψ' η κανελιά ξεθωριασμένη φορεσιά.
Το είδωμά σας τον εφύλαξε
όταν που τάβγαζε, που τάριχνε από πάνω του,
τ' ανάξια ρούχα, και τα μπαλωμένα εσώρουχα.
Κ' έμενε ολόγυμνος· άψογα ωραίος· ένα θαύμα.
Αχτένιστα, ανασηκωμένα τα μαλλιά του·
τα μέλη του ηλιοκαμένα λίγο
από την γύμνια του πρωϊού στα μπάνια, και στην παραλία.

Εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀντιοχείας

Κωνσταντῖνος Καβάφης
Εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀντιοχείας

Σαστίσαμε στὴν Ἀντιόχειαν ὅταν μάθαμε
τὰ νέα καμώματα τοῦ Ἰουλιανοῦ.
Ὁ Απόλλων ἐξηγήθηκε με λόγου του, στὴν Δάφνη!
Χρησμό δεν ἤθελε νὰ δώσει (σκοτισθήκαμε!),
σκοπό δεν τόχε νὰ μιλήσει μαντικῶς, ἀν πρώτα
δεν καθαρίζονταν τὸ ἐν Δάφνη τέμενός του.
Τὸν ἐνοχλοῦσαν, δήλωσεν, οἱ γειτονεύοντες νεκροί.
Στὴν Δάφνη βρίσκονταν τάφοι πολλοί.—
Ἐνας ἀπ' τοὺς ἐκεῖ ἐνταφιασμένους
ἦταν ὁ θαυμαστός, τῆς ἐκκλησίας μας δόξα,
ὁ ἅγιος, ὁ καλλίνικος μάρτυς Βαβύλας.
Αὐτὸν αἰνίπτονταν, αὐτὸν φοβούνταν ὁ ψευτοθεός.
Ὅσο τὸν ἐνοιῶθε κοντὰ δεν κόταε
νὰ βγάλει τοὺς χρησμούς του· τσιμουδιά.
(Τοὺς τρέμουνε τοὺς μάρτυράς μας οἱ ψευτοθεοί.)
Ἀνασκουμπώθηκεν ὁ ἀνόσιος Ἰουλιανός,
νεύριασε καὶ ξεφώνιζε: «Σηκώστε, μεταφέρτε τὸν,
βγάλτε τὸν τούτον τὸν Βαβύλα ἀμέσως.
Ἀκούς ἐκεῖ; Ὁ Απόλλων ἐνοχλεῖται.
Σηκώστε τὸν, ἀρπάξτε τὸν εὐθύς.
Ξεθάψτε τὸν, πάρτε τὸν ὅπου θέτε.
Βγάλτε τὸν, διώξτε τὸν. Παίζουμε τώρα;
Ὁ Απόλλων εἶπε νὰ καθαρισθεῖ τὸ τέμενος.»
Τὸ πήραμε, τὸ πήγαμε τὸ ἅγιο λείψανον ἀλλοῦ.
τὸ πήραμε, τὸ πήγαμε ἐν ἀγάπῃ κ' ἐν τιμῇ.
Κι ωραία τῶντι πρόκοψε τὸ τέμενος.
Δεν ἄργησε καθόλου, καὶ φωτιά
μεγάλῃ κόρωσε: μιὰ φοβερὴ φωτιά:
καὶ κάηκε καὶ τὸ τέμενος κι ὁ Απόλλων.
Στάχτη τὸ εἶδωλο· γιὰ σάρωμα, με τὰ σκουπίδια.
Ἐσκασε ὁ Ἰουλιανός καὶ διέδοσε—
τι ἄλλο θὰ ἐκάμνε— πως ἡ φωτιά ἦταν βαλτὴ
ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς ἐμᾶς. Ἀς πάει νὰ λέει.
Δεν ἀποδείχθηκε· ἀς πάει νὰ λέει.
Τὸ οὐσιώδες εἶναι ποὺ ἔσκασε.

Πηγές άρθρων και Συνεισφέροντες

Τεϊχί *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53014> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Dada, Ousia

Ένας γέρος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53008> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Origenis, Ousia

Τα άλογα του Αγγλέως *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53010> *Συνεισφέροντες:* Dada, Ousia

Δέσις (Καβάφης) *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=55279> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Christina Nicolaou, Origenis, Ousia

Η κηδεία του Σαρπηδόου *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53012> *Συνεισφέροντες:* Dada, Ousia

Κεριά *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53013> *Συνεισφέροντες:* Origenis, Ousia, 3 ανώνυμες επεξεργασίες

Το πρώτο σκαλί *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53192> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Che fece ... il gran rifiuto *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53193> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Origenis

Η ψυχές των γερόντων *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53194> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Διακοπή *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53195> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Origenis

Τα παράθυρα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53196> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Θερμοτύλες *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53019> *Συνεισφέροντες:* Dada, 1 ανώνυμες επεξεργασίες

Απιστία *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53197> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Origenis

Περιμένοντας τους βαρβάρους *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53021> *Συνεισφέροντες:* Dada, 1 ανώνυμες επεξεργασίες

Φωνές *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53198> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Επιθυμίες *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53199> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Τρώες *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53029> *Συνεισφέροντες:* Dada

Ο Βασίλευς Δημήτριος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53200> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Η Συνοδεία του Διονύσου *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53201> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Origenis

Μονοτονία *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53202> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Ούτος Εκείνος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53203> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Τα βήματα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53204> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Η πόλις *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53205> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Η Σατραπεία *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53206> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Origenis

Ιθάκη *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53207> *Συνεισφέροντες:* Dada

Μάρτια Ειδοί *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53031> *Συνεισφέροντες:* Dada

Τελειωμένα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31513> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Απολείπει ο θεός Αντόνιον *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53022> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Dada

Ιωνικόν *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31515> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Η Δόξα των Πτολεμαίων *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31516> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Τα επικίνδυνα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31742> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Τυανεύς Γλύπτης *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31743> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Αλεξανδρινοί βασιλείς *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53024> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Dada

Φιλέλλην *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31519> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ηρώδης Αττικός *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31745> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Επέστρεψε *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31521> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Στην εκκλησία *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31522> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Όσο μπορείς *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53208> *Συνεισφέροντες:* 1 ανώνυμες επεξεργασίες

Πολύ σπανίως *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=55588> *Συνεισφέροντες:* Ntetos, 1 ανώνυμες επεξεργασίες

Του μαγαζιού *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53015> *Συνεισφέροντες:* Ntetos, Ousia

Επήγα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31526> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Αυσίου γραμματικού τάφος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31529> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ευρίωνος τάφος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31530> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Πολύλαιος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31531> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Μακρνώ *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31747> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Σοφοί δε Προσόντων *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=47559> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ο Θεόδοτος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=47918> *Συνεισφέροντες:* Dionysus, Ntetos

Στου καφενείου την είσοδο *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31535> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ομνύει *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31749> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Μια νύχτα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31538> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Θάλασσα του προιού *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34798> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ζωγραφισμένα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=47917> *Συνεισφέροντες:* Dionysus, Ntetos

Οροφέρνης *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31541> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Η Μάχη της Μαγνησίας *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31750> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Μανουήλ Κομνηνός *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31545> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Η δυσανεκκεια του Σελευκίδου *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31751> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Όταν διεγείρονται *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34746> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εν τη οδώ *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31549> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ενώπιον του αγάλματος του Ενδυμίου *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31550> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εν πόλει της Οσορηνής *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31551> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Πέρασμα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34822> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ένας Θεός των *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34739> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εν εσπέρα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31752> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ηδονή (Καβάφης) *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=51575> *Συνεισφέροντες:* Christina Nicolaou, Ntetos

Γκρίζα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31556> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ιασή Τάφος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31753> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εν Το Μηνί Αθύρ *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31754> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ιγνατίου τάφος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31559> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Η προθήκη του καπνοπωλείου *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31560> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Μέρες του 1903 *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53028> *Συνεισφέροντες:* Dada

Για τον Αιμόνη, που πέθανε 29 ετών, στα 610 *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53209> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Origenis

Ετσι πολύ ατένισα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53210> *Συνεισφέροντες:* 1 ανώνυμες επεξεργασίες

Κασαρίων *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=24544> *Συνεισφέροντες:* Dada, Geraki

Θυμήσου, σώμα... *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53211> *Συνεισφέροντες:* 1 ανώνυμες επεξεργασίες

Λάνη τάφος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34803> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Νόησις *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34820> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Η διορία του Νέρονος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31757> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Πρέσβεις απ' την Αλεξάνδρεια *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31758> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Αιμιλιανός Μονάη, Αλεξανδρέυς, 628–655 μ.Χ. *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31809> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Geraki

Αριστόβουλος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31759> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εις το επίνειον *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31718> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Απ'τες ενιά *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31568> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Κάτω απ' το σπίτι *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34789> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Ntetos

Το διπλανό τραπέζι *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31760> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ο ήλιος του απογεύματος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31761> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ίμενος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34745> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Να μείνει *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31573> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Δημητρίου Σωτήρος (162-150 π.Χ.) *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31763> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Του Πλοίου *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31764> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Των Εβραίων (50 μ.Χ.) *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53212> *Συνεισφέροντες:* Origenis, Pvasiliadis

Είγε ετελέντα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53025> *Συνεισφέροντες:* Dada

Νέοι της Σιδόνας (400 μ.Χ.) *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53027> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Dada, Pvasiliadis

Για Νάρθουν- *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31767> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ο Δαρείος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31768> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Άννα Κομνηνή (ποίημα) *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35026> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Geraki, Ntetos

Βυζαντινός Άρχων, Εξόριστος, Στιχουργόν *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31770> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Η Αρχή των *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31771> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εύνοια του Αλεξάνδρου Βάλα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34797> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Μελαγχολία του Ιάσονος Κλεάνδρου- ποιητού εν Κομμαγηνή- 595 μ.Χ. *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31584> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ο Δημόρατος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31773> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εκόμισα εις την Τέχνη *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31774> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Από την σχολήν του περιονίμου φιλοσόφου *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31775> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Τεχνουργός Κρατήρων *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31588> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Υπέρ της Αχαϊκής Συμπολιτείας πολεμήσαντες *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31776> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Προς τον Αντιοχον Επιφανή *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31777> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Σ' ένα βιβλίο παλιό — *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31592> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εν απογνώσει *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31778> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Επιτύμβιον Αντιόχου, βασιλέως Κομμαγηνής *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31779> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Θέατρον της Σιδώνος (400 μ.Χ.) *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34788> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Ntetos

Ο Ιουλιανός, ορόν ολιγορίας *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=54098> *Συνεισφέροντες:* Ntetos, Origenis, Pvasiliadis

Πριν τους αλλάξει ο Χρόνος *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31636> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ήλθε για να διαβάσει *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=32084> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Ntetos

Το 31 π.Χ. στην Αλεξάνδρεια *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31781> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ο Ιωάννης Καντακουζηνός υπερισχέι *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31782> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ο Ιουλιανός εν Νικομηδεία *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=54095> *Συνεισφέροντες:* Ntetos, Pvasiliadis

Τέμεθος, Αντιοχεύς· 400 μ.Χ. *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31783> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Από ναλί χροματιστό *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31784> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Το 25ον έτος του βίου του *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31785> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εις Ιταλικήν παραλίαν *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31786> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Στο πληκτικό χωριό *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31644> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Απολλώνιος ο Τυναεύς εν Ρόδω *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31787> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ο Ιουλιανός και οι Αντιοχείς *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=54097> *Συνεισφέροντες:* Ntetos, Pvasiliadis

Η αρρώστια του Κλείτου *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31788> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εν δήμω της Μικράς Ασίας *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31789> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ιερεύς του Σεραπίου *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31790> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Μέσα στα καπηλιά *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34810> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Μεγάλη συνοδεία εξ ιερών και λαϊκών *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31792> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Σοφιστής απερχόμενος εκ Συρίας *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31793> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Άννα Δαλασσηνή *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35027> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Geraki

Μέρες του 1896 *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34807> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Παλαιόθεν Ελληνίς *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31795> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Μέρες του 1901 *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34808> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Δύο νέοι, 23 έως 24 ετών *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53216> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Origenis

Ουκ έγνωσ *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31796> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ένας νέος, της Τέχνης του Λόγου - στο 24ον έτος του *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34740> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εν Σπάρτη *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31797> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εικόν εκκοιτριτεούς νέου καμομένη από φίλον του ομήλικα, ερασιτέχνην *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31705> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εν μεγάλη Ελληνική αποικία, 200 π.Χ. *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31798> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Εν πορεία προς την Σινώπην *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31707> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Μέρες του 1909, '10, και '11 *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34809> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Κίμων Λεάρχου, 22 ετών, σπουδαστής Ελληνικών γραμμάτων (εν Κυρήνη) *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53217> *Συνεισφέροντες:* Origenis

Ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=24406> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, 3 ανώνυμες επεξεργασίες

Μύρης· Αλεξάνδρεια του 340 μ.Χ. *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34816> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Αλεξάνδρος Ιανναίος, και Αλεξάνδρα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31801> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ωραία λουλούδια και άσπρα ως ταιρίαζαν πολύ *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31712> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Στον ίδιο χώρο *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31713> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Άγε, ω βασιλεύ Ακαδαμονίων *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53023> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Dada

Ο καθρέπτης στην είσοδο *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31714> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ρωτούσε για την ποιότητα *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31803> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Ας φρόντιζαν *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31804> *Συνεισφέροντες:* Ntetos

Στα 200 π.Χ. *Πηγή:* <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31805> *Συνεισφέροντες:* AndreasJS, Ntetos

Κατά τες συνταγές αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=31717> Συνεισφέροντες: Ntetos

Μέρες του 1908 Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53030> Συνεισφέροντες: Dada

Εις τα περίχωρα της Αντιοχείας Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=53026> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Dada

Άδεια

Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0 Unported
[//creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/)
